

Lửa Dục Khó Nhịn

Contents

Lửa Dục Khó Nhịn	1
1. Chương 1: “bé Yêu, Em Đẹp Quá!”	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	19
4. Chương 4	27
5. Chương 5	32
6. Chương 6	38
7. Chương 7	45
8. Chương 8	50
9. Chương 9	56
10. Chương 10	61
11. Kết Thúc	68

Lửa Dục Khó Nhịn

Giới thiệu

Híc. . . Tại sao anh ta không nói tiếng nào đã bỏ đi mất tăm như thế? Là chê mình quá xấu? Hay k

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lua-duc-kho-nhin>

1. Chương 1: “bé Yêu, Em Đẹp Quá!”

Bàn tay to lớn của Phong Dục xoa nhẹ lên hai gò má nhẵn nhụi trắng mịn của cô, đôi mắt ranh ma nhìn chăm chăm vào Doãn Tinh.

“Em chính là Doãn Tinh, chuyên gia về tiểu thuyết ngôn tình đó ư?”

“Phải!” Doãn Tinh ngơ ngác nhìn Phong Dục trả lời.

Nhìn dáng vẻ lười biếng cùng với ngũ quan tuấn tú còn có màn khỏa thân khêu gợi của anh, anh hiện là người đẹp trai nhất và cool nhất trong những người đàn ông mà cô đã từng thấy.

“Em chính là vai nữ chính xuất sắc nhất trong mộng của anh.”

Giọng nói trầm ấm mà hùng hậu của Phong Dực quanh quẩn bên tai Doãn Tinh, khiến cô cảm thấy ngây ngất khôn xiết.

“Anh cũng chính là bạch mã hoàng tử ở trong lòng em!” Nhìn cơ thể cùng khí phách tráng kiện đó của anh, cuối cùng Doãn Tinh cũng không thể nhẫn nhịn được nữa mà bật ra tiếng rên rỉ. Anh quả thực là một người đàn ông rất có mị lực.

Đây không phải là đang nằm mộng chứ? Mình thật sự được nằm trong vòng tay của Phong Dực, hơn nữa anh ta còn dùng nụ cười si tình dịu dàng mà say đắm nhìn mình.

Ngẩng đầu ngược nhìn đôi mắt sâu thẳm chứa đầy mị lực của anh, Doãn Tinh có thể thấy được ngọn lửa nóng bỏng tại trong đôi mắt ấy, hờn vía cô như bị vẽ mị lực đó của anh mạnh mẽ cuốn lấy.

“Cái nhìn này của em khiến anh chỉ muốn “làm thật” xơi tái em ngay thôi.”

“Ôi.....” Lời đường mật này của anh thật là mê người, “Em không có ngon miệng thế đâu. Phong Dực, anh thực sự đang ở trước mặt em sao?” Doãn Tinh cứ ngỡ rằng mình đang nằm mộng, vì chỉ có như thế cô mới được gặp thần tượng của mình.

“Anh không phải ở trong mộng của em, anh muốn có em là thật, cô bé!”

Phong Dực nhìn ánh mắt của Doãn Tinh dần dần trở nên mê mông mê mẩn, con người lại càng giống như đốm lửa nhỏ lóe sáng muốn đốt cháy người.

Cô thật giống như một đốm lửa! Anh không nhịn nổi muốn bốc cháy vì cô. Phong Dực híp lại đôi mắt đa tình, con tim xao động bởi cơ thể nhỏ bé xinh xinh ở dưới thân, thân thể của anh bị cơ thể nhỏ nhắn ấy ma sát đến nỗi sắp muốn nổ tung.

Anh rất muốn cô!

Môi anh phớt nhẹ qua bờ môi run rẩy mềm mại xinh xắn của cô, môi vừa dán lên môi cô ngay tức khắc anh liền cảm thấy mình yêu chết mất thôi cái hương vị này của cô.

Đầu lưỡi trơn nhẵn của anh liếm láp qua lại lên bờ môi trái tim cô, đồng thời cũng đè nén xuống khát vọng bị dục vọng phát tiết đang trào dâng trong cơ thể.

Vật nam tính giữa hai chân đang từ từ gương cao như ngọn lửa hùng hực bùng cháy mãnh liệt.

Khẽ bật thốt tiếng rên rỉ khàn khàn, Phong Dực càng hôn đắm đuối hơn, đầu lưỡi anh len lỏi tìm đường vào trong miệng cô, cạy mở hàm răng đang ngậm chặt của cô, chiếc lưỡi nóng hùng hực vờ vét hết vị ngọt hương thơm trong môi cô.

“Á.....Phong.....” Doãn Tinh không thể chịu nổi nữa bật ra từng tiếng ngân nga.

“Em thật ngọt!” Phong Dực ôm cả cơ thể quyến rũ yêu kiều của cô vào lòng.

“Phong, em.....” Doãn Tinh mê loạn nhìn tới khuôn mặt nguy hiểm đầy mê hoặc của Phong Dực.

“Yên tâm giao cho anh, anh bảo đảm sẽ thương yêu em thật nhiều.”

Anh lại cúi đầu hôn lên đôi môi nhỏ xinh muốn nói rồi lại thôi của cô.

Anh cứ thế say đắm hôn đi hôn lại lên làn môi mềm mại xinh xắn của cô, trong miệng anh tràn đầy hương thơm của cô, hương vị ấy tan dần vào trong cơ thể anh, anh không thể nào đè nén vật nam tính đang sưng tấy của mình được nữa rồi.

“Bé yêu, anh muốn được chiêm ngưỡng vẻ đẹp của em!”

Phong Dực vén lên chiếc áo trên người Doãn Tinh, ngay lập tức hai bầu ngực tròn trịa vun cao đập vào mắt anh, anh nâng niu xoa nắn một bên vú trắng muốt, cảm nhận được nó đang run nhè nhẹ trong lòng bàn tay của mình.

“Đẹp quá!”

“Phong Dực, anh đừng như vậy, em sẽ.....Sẽ xấu hổ chết mất!” Doãn Tinh khẽ khàng nói, khuôn mặt ửng hồng tựa như cánh hoa đào.

Hai mắt Phong Dực không rời sang chỗ khác, trong mắt anh như có hai đốm lửa lập lòe. Nụ hoa màu hồng phấn đang nở rộ ở trước mắt anh, anh cúi đầu ngậm lấy điểm tròn tựa như nhụy hồng ấy.

Dưới sự trêu đùa của đầu lưỡi anh, nhụy hoa hồng ấy càng trở nên nhạy cảm và ngây ngất hơn, làn da trắng sáng của cô đã bắt đầu ửng lên một lớp hồng nhạt.

Những nơi bị đầu lưỡi của Phong Dực lướt qua, từng cơ bắp trên người Doãn Tinh như bị thắt chặt lại căng cứng, cô ngượng ngùng bật ra từng tiếng rên khẽ.

“Phong Dực, em.....Chỗ đó của em bị đau!” Khép hờ lại đôi mắt, Doãn Tinh chợt cảm thấy bầu vú bên kia bị bỏ rơi có một loại cảm giác đau nhức khó hiểu ập tới. một đốm lửa thiêu đốt, khát vọng được bàn tay của Phong Dực mơn trớn nhiều hơn nữa lên mỗi một nơi trên da thịt cô.

Nhìn dáng vẻ yêu kiều say lòng người ấy của cô, Phong Dực thực sự bị làm é mẩn, “Bé yêu, thật xin lỗi vì anh không có chú ý đến cơ thể của em, anh sẽ hôn khắp người của em ngay đây, sẽ không bỏ sót một chỗ nào cả, anh muốn chiêm ngưỡng em cho thật kỹ!”

Doãn Tinh ngóng nhìn vào đôi mắt màu xanh sâu như biển kia, lòng bỗng xao động trào dâng lên một trận co giật cùng rung động không thôi.

“Á.....Phong Dực, sao anh lại siết quả nhỏ nhỏ của em?” Nhụy hoa nhỏ bị anh hôn đã làm cho cô đau đến muốn ứa nước mắt, nhụy hoa ấy của cô hiện đang bị bàn tay anh ma sát, cảm giác đau nhức cùng nóng rực đang lan tràn lên tới tận tim cô.

Ngực của cô cảm thấy rất ngọt ngào, cô không biết phải làm thế nào, vô ý thức thốt ra tiếng rên rĩ, vênh môi tỏ vẻ kháng nghị.

“Hãy để anh được yêu em, em bị đau bao nhiêu là anh sẽ càng yêu em nhiều bấy nhiêu. Bé yêu à, em có hiểu điều đó không?” Phong Dực vừa nhay cắn đầu vú cô, vừa dùng bàn tay vo ve điểm tròn của cô, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ khổ sở cùng nét mặt hoang mang của cô, trên môi anh giương lên nụ cười nhạt như có như không.

Doãn Tinh ngậm nga được một lát, uốn lên nơi điểm nhọn, “Phong, ngực em dường như trở nên lớn hơn rồi kìa!”

Chiếc mũi vốn đang nhăn lại cố chịu sự đau nhức, nhưng Doãn Tinh phát hiện sau trận đau nhức ấy là một luồng khoái cảm không biết từ đâu ập đến.

“Ngực em vốn dĩ không nhỏ, chỉ là chưa có trải qua bàn tay nhào nặn của đàn ông mà thôi.” Muốn cho ngực được hoàn mỹ hơn cũng cần phải có bàn tay của đàn ông vuốt ve nó.

“Vậy mỗi đêm anh đều phải hôn lên nó, còn phải vuốt ve nó và yêu chiều nó nhiều hơn nữa đó!” Doãn Tinh bật ra tiếng rên rĩ rồi đưa ra yêu cầu.

“Hằng đêm anh không chỉ hôn nó mà anh còn muốn mỗi đêm hòa nhập vào trong em cùng tan chảy với em, anh muốn đưa em đến Thiên Đường.”

“Anh muốn hòa vào trong em.....Cùng tan chảy.....Ừm.....” Cùng với câu hỏi của Doãn Tinh, bàn tay to lớn của Phong Dực men theo bụng cô lần xuống phía dưới.

“Phong.....Tay anh thật giống như có điện vậy, làm bụng em như đang bị hơi lửa, không phải đau nhưng lại có chút không thoải mái.”

“Đó là bởi vì trong tay anh có một ngọn đuốc vô hình, anh muốn dùng ngọn đuốc này bao bọc quanh em.” Bàn tay Phong Dực lượn lơ khoan tròn vòng quanh rốn cô.

“Thật kỳ lạ, khi này lúc bị anh hôn em tưởng chừng như muốn không thở nổi, bây giờ đầu lưỡi của anh không còn ở trong môi em nữa, thế nhưng sao em vẫn cảm thấy cũng sắp không thở nổi nữa vậy?”

Nhìn vẻ mặt khờ khạo ấy của Doãn Tinh, Phong Dực chỉ có cười khê thương yêu hôn nhẹ lên trán cô.

“Cô bé của lòng anh, em thật là đáng yêu!”

“Anh thật cảm thấy em rất đáng yêu sao?” Nghe Phong Dực nói mình rất đáng yêu, trái tim Doãn Tinh không kiềm chế được đập nhộn nhạo liên hồi.

“Đúng vậy, em là người con gái đáng yêu nhất trong những người mà anh đã từng gặp đấy!” Lại nếm thử hương vị ngọt ngào nơi môi cô, Phong Dực mê mê thỏa mãn thốt ra lời ấy.

“Vây....Anh có nhiều phụ nữ lắm sao?” Tiêu rồi, xem ra bên cạnh Phong Dực của mình đang có rất nhiều phụ nữ rồi! Doãn Tinh lo lắng vội tóm lấy lồng ngực bên chực của anh, kết quả thứ duy nhất có thể mà cô bắt được chính là đầu vú đang nhô ra của anh.

Phong Dực rít mạnh một hơi, “Bé cưng à, em đừng dùng tay bắt lấy anh như vậy.....Anh sắp không chịu nổi rồi!”

Anh nhúu lại hai hàng lông mày tuấn lãng, Doãn Tinh không dần lòng được mà chiêm ngưỡng khuôn mặt của ai kia so với con gái còn xinh đẹp hơn bội phần.

“Mới này anh cũng làm em như vậy mà! Nhưng sao thấy nó rất là đau nhức.....Tại sao anh bị đau mà còn động lòng người đến thế này?” Có lẽ là tiểu thuyết viết hơi quá, vào lúc này cô lại nghĩ tới vẻ đẹp của anh rất giống với vai nam chính trong mấy tiểu thuyết. Nếu như có thể, cô thật sự rất muốn nhìn cho thật kỹ khuôn mặt điển trai ấy của anh một lần hoặc là hôn lên nó một lần.

“Bởi vì chỗ anh đau là ở đây!” Phong Dực kéo bàn tay của cô để lên nơi đang cương cứng của mình.

Vừa chạm tới cái vật nóng bỏng ấy, Doãn Tinh liền sững người ra, cô tròn to hai mắt nhìn tới khúc “lạp xưởng” ở trong tay.

“Phong, cái vật.....Này của anh.....Sao nhìn nó giống như món “xúc xích nướng” của Đài Loan chúng ta vậy. Á, phải rồi, anh là người nước ngoài, có lẽ anh sẽ không hiểu lap xưởng em nói là cái gì? Nhưng mà cái này của anh quả thật là rất lớn, mà còn rất nóng nữa!” Doãn Tinh là người có lòng hiếu kỳ rất nặng, cô ngạc nhiên nhìn ngọn đuốc ở trong tay mình càng lúc càng lớn rồi tự thì thào nói một mình.

Phong Dực mặc dù nghe không hiểu cô đang nói cái gì, nhưng anh cực kỳ vui vẻ bởi vì biết là cô đang khen ngợi vật to lớn kia của mình, “Dùng tay của em vuốt ve nó đi, đừng cứ siết lấy nó như vậy.” Anh biết mình đang đùa với lửa, nhưng anh rất mong đợi người con gái bé nhỏ này sẽ mang lại tình khoái cảm tột đỉnh là như thế nào.

“Hả.....Có thể vuốt ve nó sao?” Doãn Tinh dè dặt cẩn thận mà ấn nhẹ lên chóp đầu của nó, sau đó phát hiện ra ở phần cuối của khối “lạp xưởng” ấy còn có hai cái gì đó giống hệt như “cá viên”, hơn nữa khi sờ vào nó, lòng bàn tay còn cảm nhận được sự âm ẩm và nóng nóng.

“Ừm.....Á.....Em có thể dùng tay vuốt ve nó, nhưng đừng có làm mạnh quá, anh sợ chỉ vì một lần không cẩn thận mà về sau em sẽ mất đi hạnh phúc cả đời ấy.”

Phong Dực khở sở đè nén tiếng rên rỉ, giang rộng ra hai chân để Doãn Tinh vuốt ve nó.

“Em sẽ cẩn thận.” Gật gật đầu, Doãn Tinh ngồi vắt ngang qua hai chân Phong Dực, rất cẩn thận mà vuốt ve vật đang sưng tấy của anh.

Dưới sự vuốt ve ma sát của cô, thối sất nóng rực kia càng sưng to hơn, nơi ấy của Phong Dực liên tục run rẩy truyền đến khoái cảm. Cô gái nhỏ này thật là biết hành hạ người khác mà.

Giọng anh khàn khàn hỏi Doãn Tinh, “Có muốn thử xem mùi vị nó thế nào hay không?”

“Có thể ném thử ư?” Doãn Tinh ngẩng đầu lên, nhìn toàn thân Phong Dực đang chảy mồ hôi lạnh, cô hỏi: “Phong, lạnh lắm sao? Sao anh lại đổ mồ hôi?” Cô vội buông vật đang cương cứng trong tay ra, dùng tay lau lau mấy giọt nước lạnh tẩm trên trán anh.

“Mặc kệ mấy thứ đó, em mau ngâm nó đi, nó lạnh quá!” Rút vào một hơi, Phong Dực thì thầm dụ dỗ Doãn Tinh.

Doãn Tinh chưa từng trải qua những việc này, vì sợ cái đó của Phong Dực sẽ bị lạnh, cô không nói thêm lời nào khom người xuống cúi đầu nhìn ngọn lửa nóng bỏng ấy. Tuy rằng cô không biết mình nên bắt đầu từ đâu, nhưng cô nghĩ hẳn là cũng giống như lúc ăn Lạp Xưởng mà thôi, vì thế sau một lúc do dự, ngay sau đó vươn ra chiếc lưỡi nhỏ nhỏ liếm nhẹ lên nó.

Cô cảm thấy cũng không có gì ghê gớm như trong tưởng tượng, vì vậy tiếp tục liếm nó thêm hai cái nữa, nghe được từ đỉnh đầu mình truyền tới tiếng thở nặng nề. Cô vốn định ngẩng đầu lên nhìn xem anh ra sao, nhưng anh lại đưa tay đè đầu cô xuống, cầm lấy cái vật nóng rực cứng rắn nhét vào cái miệng nhỏ nhắn của cô.

“Ừm.....”

“Honey, em hôn nó đi.” Hơi thở của Phong Dực đã trở nên hỗn loạn, sự tự chủ cũng hoàn toàn bị tan rã.

“Ừm.....” Doãn Tinh lại tiếp tục ngâm lấy cái vật to lớn ấy, làm theo lời dặn của Phong Dực nhẹ nhàng mút nó, chợt phát hiện nó lại càng trở nên lớn hơn, sau đó cô lại tiếp tục mút liếm nó, cho đến khi gần như không thể nào thở nổi nữa mới nhả nó ra.

Cô le ra đầu lưỡi liếm liếm cánh môi theo bản năng, Phong Dực lại bị động tác đáng yêu này của cô khiêu khích càng khiến cho “lửa dục khó nhịn”.

“Tinh, đến đây.” Phong Dực vươn tay kéo cô nhào vào lòng mình, thân hình nặng nề nằm đè lên cô.

Hai gối anh trượt vào giữa hai chân đang chặt khít của cô, vật nam tính nóng ran để chuẩn ngay vùng tam giác của cô, kề tiếp liền cuồng mà hôn cô tới tấp.

Anh muốn thưởng thức đủ loại hương vị ngọt ngào trên người cô!

“Ừm.....Phong, em sắp thở không được nữa rồi!” Doãn Tinh bật ra tiếng rên nhỏ nhỏ, cô không dám nói cho Phong Dực biết, thực ra cô rất thích “cây Lạp Xưởng” kia của anh.

“Em mới vừa nếm qua mùi vị của anh rồi, bây giờ đến lượt anh phải nếm thử mùi vị của em.” Khều khều nhụy hoa hồng trước ngực cô, Phong Dực mặc sức trêu đùa nụ hoa đó.

Tay anh tìm được vùng đất ẩm ướt của cô, miết lấy nụ hoa đang chớm nở ở bên trong, sau đó dùng ngón trở lần tìm vào khe rãnh của cô trước, cho đến khi hoa huyết khít chặt của cô thích ứng với sự tồn tại của ngón tay, anh mới duỗi thêm một ngón tay nữa cho vào.

“Bé yêu, chỗ đó của em khít quá, mà cũng rất nhỏ nữa!”

Cơn khoái cảm chấn động thần tốc xuyên qua cơ thể của hai người, Doãn Tinh không nhịn được ưỡn người nâng ông lên, cho ngón tay của Phong Dực có thể thuận lợi tiến vào tiểu huyết của mình sâu hơn.

“Phong ơi, em nóng quá!”

“Anh cũng vậy, chỗ này của em vừa nhỏ vừa khít, anh cần phải làm cho nó ướt một chút đã, làm như vậy một lát nữa khi anh để vào mới không làm em bị đau.” Tại sao là anh sẽ làm em đau ở chỗ đó?” Doãn Tinh cau mày một lát rồi lên tiếng kháng nghị.

Ngón tay Phong Dực vốn đang dịu dàng dò vào khe rãnh của cô, nhưng sau đó lại chọc mạnh vào tới phía trước.

Doãn Tinh theo phản xạ kẹp chặt lại ngón tay của Phong Dực, cô khó hiểu nhìn anh.

“Anh đang yêu em đó, chờ một chút nữa em sẽ có cảm giác thoải mái giống như anh vậy.”

“Ừm.....” Doãn Tinh khép lại bờ môi, cô cắn thật chặt môi dưới của mình, nhin xuống tiếng thét chói tai muốn bật ra khỏi cửa miệng.

Phong Dực vừa đùa nghịch “tiểu hạch” đang phát run của cô, vừa cho ngón tay chọc vào thật mạnh khe rãnh của cô, cảm giác sít sao của từng thớ thịt dán chặt vào ngón tay anh. Cùng với sự co rúc của bắp thịt, từ nơi sâu nhất trong cơ thể cô bùng lên một dòng chất lỏng nóng nóng.

“Chỗ này của em ướt rồi!”

Nhường người một cái, Phong Dực đem thanh sắt nóng rực của mình đẩy vào tiểu huyết của cô.

“Á! Phong, đau quá!”

Phong Dực dừng lại động tác đẩy vào quá mạnh của mình, đưa tay vuốt ve ở chỗ hai người đang kết hợp, mặt khác nhỏ nhẹ dỗ dành nói: “Lần đầu tiên là sẽ bị đau như vậy, em cố chịu đựng một chút.”

“Dạ, Phong, em sẽ cố chịu!” Doãn Tinh liều chết cắn chặt môi dưới, đôi tay bấu chặt hai bả vai của Phong Dực, để cho cơ thể được thả lỏng, tạo điều kiện cho anh có thể thuận lợi tiến vào.

Phong Dực nhắc cao bờ mông mềm mại của cô, ưỡn thẳng người áp sát vào khe tiểu huyết ẩm ướt của cô. Trước sự xâm nhập của anh tiểu huyết không ngừng co giật, anh liên tục dùng sức đẩy vào, cho đến khi vật nam tính to lớn khổng lồ của mình đã được cô đón nhận.

“Á.....”

Sau cơn đau đớn, thay vào đó chính là một trận khoái cảm không tên, bị anh cố ý trêu chọc như thế toàn thân Doãn Tinh run rẩy không ngừng, sự chuyển động không theo quy tắc càng vào sâu khiến anh càng phấn khích tăng tốc tiến thẳng vào hoa tâm.

Mấy đốm lửa nóng rực kia sau một hồi lâu mới hoàn toàn biến mất khỏi cơ thể Doãn Tinh.

“Phong, em yêu anh quá!”

“Honey, anh cũng rất yêu em!” Lại tiếp tục dùng sức nhấn sâu vào, Phong Dực để vật nam tính nóng bỏng của mình hòa vào trong cơ thể của Doãn Tinh. Suốt cả đêm, Phong Dực cứ mãi điên cuồng tiến vào cơ thể Doãn Tinh, cứ mỗi lần như thế cô đều mệt mỏi kiệt sức đến ngủ mê man, sau đó lại bị anh hôn tỉnh.....

Sau khi Doãn Tinh tỉnh dậy, phát hiện giữa hai chân mình lại có một bệt dịch thể dính dính trong suốt.

“Á.....”

Sau tiếng thét thất thanh, cô bật dậy nhảy xuống giường.

“Chẳng lẽ vừa rồi mình đã mơ thấy một giấc “mộng xuân” rất đẹp?”

Khi Doãn Tinh phát hiện sự âu yếu trong mộng không còn nữa, mà trên giường chỉ còn lại có mỗi mình cô, mà trận ân ái nóng bỏng vừa rồi ở trong giấc mộng vốn chỉ là một giấc mơ thì cô chỉ có thể khóc mà không ra nổi nước mắt ngồi phịch xuống giường.

“Không ngờ mình chỉ xem tạp chí mà xem đến nỗi mơ thấy “mộng xuân”!” Đúng thật là quá mất mặt mà!

Cũng may lúc mình mơ thấy “mộng xuân” là đang ở nhà, chứ nếu không để bị người khác phát hiện ra chuyện này thật không biết đem mặt giấu đi đâu nữa!

Đến tận bây giờ mà cơ thể cô vẫn còn nóng như bị lửa đốt hừng hực.

“Phong Dực – Một trong bốn người đi theo bảo vệ Nữ hoàng thời trang!” Bất thành linh, máu chốt khiến cô phát hiện mình mơ thấy “mộng xuân” chính là quyển tạp chí đang nằm ở trên giường.

Đây quyển tạp chí ấy đều giới thiệu về một trăm cái tên của những người đàn ông độc thân có đẳng cấp nhất toàn cầu, mà toàn bộ hộ vệ của Nữ hoàng thời trang đều được đưa lên trang đầu. Cả ngày nay bởi vì muốn tìm kiếm nguồn cảm hứng để sáng tác nên đã ôm khư khư quyển tạp chí này không rời, cũng bị một anh vô cùng trai đẹp nằm ở trang đầu tiên thu hút, cô nhớ mình đã nhìn chăm chăm vào từng nét đẹp tinh

xảo trên mặt của người ta, không hay không biết xem đến ngủ thiếp đi, còn mơ thấy một giấc “mộng xuân” vô cùng nóng bỏng.

Chẳng lẽ ông trời cũng giúp mình? Nhưng khi tỉnh mộng cô lại không còn nhớ gì cả!

Nguồn cảm hứng cũng không còn?

Cô bức bối, ánh mắt dờ dẩn lại nhìn tới quyển tạp chí kia, nhưng hiện mình không còn buồn ngủ nữa, thật sự là không thể ngủ lại để mơ thấy “mộng xuân” được nữa, làm sao bây giờ?

“Trời ơi! Thật không thể tin được, chẳng qua mình chỉ nhìn có tấm hình thôi, vậy mà cũng có thể mơ thấy một giấc “mộng xuân”?”

Tại một quán cà phê, Doãn Tinh mặt mày hớn hở kể lại với cậu bạn thân thiết tên A Triệt là tối hôm qua mình đã mơ thấy một giấc “mộng xuân”.

“Tiểu Tinh, sao cậu có thể mơ cái loại mộng này?” Tiểu Tinh vẫn còn là con gái nheo nhéo, sao có thể thấy được cái loại “mộng xuân” ấy? “Mình đang tìm nguồn cảm hứng cho đề tài tiểu thuyết của mình đó!”

“Tại sao tìm nguồn cảm hứng mà lại mơ thấy “mộng xuân”? Mình nhớ cậu toàn viết về viết tiểu thuyết trong sáng thôi mà, mà việc này cùng với mơ thấy “mộng xuân” có liên quan gì? Tiểu Tinh, cậu định làm gì thế, bộ ở không rảnh rồi nên muốn tìm việc làm à?”

“A Triệt, chuyện này cũng đâu thể trách mình được chứ! Mình chỉ muốn có bước đột phá thôi! Tại trước đó mình có nói với các bạn độc giả là quyển sách tiếp theo của mình nhất định sẽ vô cùng nóng bỏng. Bên nhà xuất bản người ta cũng đã đăng tải tin tức còn đưa lên quảng cáo rồi, nhưng đến khi mình chuẩn bị bắt tay vào viết nội dung thì mới phát hiện ra một chuyện vô cùng nghiêm trọng.”

“Là chuyện gì hả? Không phải cậu luôn nói mình là thiên tài ư?” A Triệt không nhịn được liếc xéo cô.

“Ai biết được, thấy người khác viết rất dễ dàng ấy mà, đến phiên mình viết thì lại không có chút ý tưởng nào, một chữ mình cũng không viết ra nổi, cho nên mới phải nghĩ hết đủ mọi cách!”

“Tiểu Tinh, mình thấy nếu như cậu đã không có ý tưởng để viết, hay là cậu mau vứt bỏ cái ý nghĩ này đi.”

“Không được! Nếu như không viết, thứ nhất, mình sẽ thấy có lỗi với độc giả, thứ hai mình sẽ bị chết đói, cuối cùng là mình sẽ hại đến Biên Biên tốt bụng, mình sẽ hại.....”

Doãn Tinh lại dùng tới thủ đoạn gỡ ra cái bộ mặt đáng thương.

“Vậy mình đi với cậu tới cầu cứu Biên Biên!”

“Cậu ấy không cứu được mình đâu, cậu ấy cũng chỉ là làm công ăn lương cho người ta, nếu như mình không thể viết ra được cái loại nội dung đầy sức sống này, mình và cậu ấy đều ăn không khí mà sống.” Doãn Tinh cố ý đem sự việc khuếch trương lên, nghe có vẻ như rất nghiêm trọng.

A Triệt nhíu nhíu mày, trả lời cô, “Làm gì đến nỗi nghiêm trọng như cậu nói vậy chứ! Nếu không muốn viết nữa, vậy cậu không biết đổi sang làm chuyện khác à?”

“A Triệt, cậu là người hiểu rõ mình nhất mà, ngoài viết tiểu thuyết ra, cậu nghĩ Doãn Tinh mình còn có thể làm được gì đây?” Doãn Tinh xoay mặt của A Triệt lại về hướng mình, muốn anh được nhìn cô rõ ràng hơn.

“Đúng rồi, cậu ngoại trừ viết tiểu thuyết ra thì chính là ngủ li bì đó!”

“Dạo này mình đã ngủ ít hơn nhiều rồi, một ngày chỉ ngủ có một tiếng hà.”

“Vậy sao được chứ? Cơ thể của cậu sao có thể chịu đựng nổi!”

“A Triệt, cậu không cần lo lắng về vấn đề cơ thể của mình đâu, giờ để mình kể cho cậu nghe về giấc “mộng xuân” mà tối hôm qua mình mơ thấy nhé. Nhân vật nam chính là một người ngoại quốc, anh ta không có lông ngực, đôi mắt màu xanh biển rất đẹp nha! Còn nữa, ánh mắt của anh ta cũng rất dịu dàng nữa! Cũng giống như vai nam chính trong tiểu thuyết của mình viết vậy á. Còn nữa, khi anh ta cúi đầu xuống hôn mình thì tim mình đập rất là nhanh, tưởng chừng như không thở nổi nữa.”

“Cậu đang nằm mơ giữa ban ngày ư!” A Triệt liếc mắt xem thường, kế tiếp đưa ra câu kết luận.

“A Triệt, sao cậu có thể nói mình như vậy hả?” Doãn Tinh tức giận trợn mắt với A Triệt.

“Không phải cậu khuyên mình đừng nên lúc nào cũng xem ba cái quảng cáo nếu không sẽ bị lạm ư, vậy còn bản thân cậu không phải là viết tiểu thuyết viết đến trúng độc luôn rồi sao?”

“Nhưng mình sống trong ảo tưởng là bởi vì mình còn phải dựa vào sự ảo tưởng đó để kiếm tiền, mình nào có được giống cậu ấm như cậu đâu, gia đình nhiều tiền như vậy, không cần động tới móng tay cũng có tiền để tiêu xài, cậu còn kêu la cái gì?” Ông bạn A Triệt này thật đúng là không biết quan tâm tới nỗi khổ của người khác.

“Mình đâu có nói gì cậu, chỉ dựa vào tình cảm qua lại của hai chúng ta, mình cũng không ngại sẽ nuôi cậu cả đời, là tại cậu không thèm nhìn tới mình mà thôi. Cậu nói không thích kiểu cậu ấm ân cần mềm mỏng hiền lành giống như mình, thích kiểu đàn ông có vẻ như vừa cool lại vừa lạnh lùng, nhưng mình nói cho cậu biết, loại đàn ông đó chỉ có trong tiểu thuyết mới có.”

Tuy rằng cả hai chơi với nhau từ nhỏ cho đến lớn, mà dáng vẻ của A Triệt cũng không thua kém thần tượng Takashi Sorimachi của Nhật Bản, nhưng Doãn Tinh đối với hắn vẫn không có cảm giác như kiểu truyền điện gì đó.

“Đúng vậy, cho nên mình chỉ có thể nói về chuyện yêu đương ở trong tiểu thuyết của mình. A Triệt, cậu phải giúp mình, mình sắp sửa sống không nổi nữa rồi, làm sao bây giờ đây?” Nếu như không thể viết ra được cái loại cốt truyện nóng bỏng kia, mình thật sự sắp phải đi hút không khí mà sống rồi.

“Mình làm sao để giúp cậu?” Chuyện như vậy mình giúp thế nào đây?

Doãn Tinh nghiêm túc nhìn A Triệt, đột nhiên ánh mắt cô bừng sáng lên, “A Triệt, cậu có thể tạo ra một đoạn tình một đêm á! Chỉ cần mình đi mua một cái máy quay phim mini để ở trong phòng, đợi cậu làm xong rồi hãy đem kinh nghiệm của bản thân cậu kể lại ỉn biết, vậy là được rồi.”

“Ồngốc!” A Triệt đang uống vào một họng nước thiếu chút nữa đã bị sặc cho chết.

“A Triệt, cậu mắng ai vậy hả, ai ngốc chứ?” Doãn Tinh tức giận trừng mắt nhìn A Triệt.

“Cậu chứ ai! Chuyện với vãn vậy mà cũng nói được.” A Triệt ngửa miệng lại mắng thêm một câu.

“A Triệt, là cậu tự tìm cái chết đấy nhá!” Doãn Tinh chẳng thèm để ý đến hình tượng bỏ nhào qua chỗ A Triệt, từng quả đấm nặng nề của cô đều rơi vào trên người A Triệt.

A Triệt thấy Doãn Tinh la lối om sòm, anh rất có phong độ của một người quân tử trái né phải tránh, miệng không ngừng gào lên, “Tiểu Tinh, cậu nổi điên gì vậy chứ!”

“Cậu mới bị điên ấy, bạn bè gặp nạn cậu không muốn giúp đã đành đi, còn ở đây chửi rửa người khác. Coi như Doãn Tinh tôi sai lầm khi quen biết một người bạn 20 năm như cậu, cái tên này.....” Mắng xong, Doãn Tinh vung tới thêm một quyền nữa lên cái bản mặt điển trai kia.

A Triệt vừa né vừa la ồm tỏi, “Bé Doãn à, cái loại chuyện như vậy cậu muốn mình giúp như thế nào đây? Lúc cậu nằm mơ thấy “mộng xuân” mình cũng đâu có ở bên cạnh cậu đâu, huống chi nào có ai lại đi đối xử với bạn bè mình như thế chứ, cậu bảo mình đi giúp cậu làm cái loại chuyện đó, nhưng cho dù có làm xong đi chăng nữa, mình cũng không thể kể lại cho cậu biết cảm nghĩ được, càng không thể nào chỉ vì giúp cậu hoàn thành cuốn tiểu thuyết kia mà mình lại trở thành diễn viên cấp 3 được, cậu xem mình là gì chứ?”

Trong lòng A Triệt cảm thấy vô cùng bất công.

“Vậy mình phải làm sao bây giờ?” Doãn Tinh nhứt chí rũ tay xuống, buồn bã ngồi trở lại ghế của mình.

A Triệt vượt vượt lại quần áo đã bị nhào nhấn nhúm, sau đó rót cho Doãn Tinh một ly nước, “Uống miếng nước đi!”

“Không muốn uống.” Doãn Tinh lúc lắc đầu.

“Hiện tại chỉ còn một cách.”

“Cách gì?” Doãn Tinh nghe được bạn tốt nói có cách, cô bỗng nhiên có tinh thần trở lại ngay.

“Mình chỉ đành chịu thiệt một chút, “làm” với cậu một lần vậy!” Trong mắt A Triệt lóe lên tia sáng kì lạ.

“Mình với cậu á?” Doãn Tinh hô to, “Khỏi cần, mình không có cảm giác với cậu, nếu như phải làm mấy cái chuyện đó thật là xấu hổ chết đi được.” Hơn nữa cô không muốn sát hại A Triệt. =))

“Mình đã nhẫn nhịn đến chừng ấy rồi, cậu còn kén chọn ư?” Cô gái nhỏ này thật đúng là biết làm tổn thương trái tim của người khác mà.

“Không được, nếu như mình muốn trải nghiệm để có kinh nghiệm, mình nhất định phải tìm nhân vật trong “mộng xuân” của mình, còn lâu mình mới thêm cậu.” Doãn Tinh không có nói cho A Triệt biết, cảm giác của cô ở trong mộng đối với người đàn ông đó rất khác, nếu như có thể, cô rất mong được mơ lại giấc mộng ấy một lần nữa.

Sắc mặt của A Triệt thoáng hiện lên vẻ phức tạp, nhưng cũng rất nhanh liền khôi phục lại tự nhiên, “Tiểu Tinh, nếu đã như vậy, cậu cũng đừng viết cái loại tiểu thuyết kích tình kia nữa.”

“Mình sẽ không bao giờ từ bỏ nó! Không dễ dàng gì mình mới có thể viết ra được một chút thành tích. Viết tiểu thuyết xưa nay vẫn là niềm đam mê của mình, tiền nhuận bút tuy rằng không có bao nhiêu, nhưng tiền lương nếu đem đi so với người khác thì đã là hơn rất nhiều. Mình đã tính rồi, nếu như có thể xuất bản được 100 quyển tiểu thuyết, thế thì mình đã có thể biến thành “bà chủ nhỏ” rồi.” Thực sự là cô có khát vọng rất lớn đối với con đường viết tiểu thuyết này.

A Triệt vuốt vuốt đầu cô, vẻ mặt tràn đầy yêu thương nói: “Tiểu Tinh, mình cũng ủng hộ cậu viết tiểu thuyết, nhưng không ủng hộ cậu chỉ vì viết tiểu thuyết mà đánh mất sự trong sáng của mình, ở trong lòng mình cậu tựa như một trang giấy trắng, dù là bản thân mình hay người khác cũng vậy mình không nỡ để nó bị vấy bẩn, nói vậy cậu có hiểu không?”

“Mình hiểu. Nhưng mà, A Triệt, mình đã 21 tuổi rồi, hai đứa tụi mình cũng biết nhau đã 20 năm rồi, chẳng lẽ cậu còn không hiểu tính cách của mình ư? Chuyện mà một khi mình đã muốn làm, chắc chắn sẽ rất cố gắng để làm, mặc kệ con đường trước mắt có trở ngại gì đi nữa, nhất định cũng sẽ hoàn thành nó.”

Tiêu rồi, nhìn cô nói với vẻ nghiêm túc như thế, da đầu của A Triệt bắt đầu tê rần lên, “Tiểu Tinh, chẳng lẽ cậu thật sự muốn hoàn thành một quyển tiểu thuyết về thể loại không thể thực hiện được này sao? Cậu không có kinh nghiệm, cậu sẽ không thể viết ra được, nếu như miễn cưỡng viết cũng chỉ có thể hại cậu.....Cậu.....”

“A Triệt, mình đã được chứng kiến nó cả ngày hôm qua ở trong mơ rồi, như vậy có phải cũng giống như được nhìn thấy người thật không?”

Trong mắt Doãn Tinh đột nhiên lóe ra một thứ ánh sáng, A Triệt nhìn thấy mà không kiềm được âm thầm hoảng hốt.

“Tiểu Tinh, tuyệt đối không thể được! Đừng nói là cậu muốn đi tìm cái người trong “mộng xuân” kia, tiếp cận hẳn ta để lấy kinh nghiệm chứ?” Trong bụng A Triệt giống như đang chứa đầy dấm. Thầm mong Tiểu Tinh đừng nói phải.

Đáng tiếc, Doãn Tinh lại gật gật đầu, còn tươi cười rạng rỡ nói: “Cậu không hỏi vai nam chính ấy của mình là ai sao? Với lại rốt cuộc mình muốn làm gì? Mà này, A Triệt, bất kể là mình làm cái gì, chắc chắn cậu cũng sẽ ủng hộ mình có đúng không?”

Chẳng biết lúc nào Doãn Tinh đã sát lại gần bên cạnh A Triệt, vùi vỉnh với anh.

“Cậu cứ nói mình biết nam chính đó là ai trước đã, những thứ khác chúng ta hãy bàn sau.” Phải ha, sao mình có thể quên hỏi tên tuổi của tình địch được chứ.

“Anh ta là con lai Trung – Pháp, là một trong những hộ vệ đi theo Nữ hoàng thời trang ở nước Pháp, tên anh ta là Phong Dục nghĩa là tung cánh bay lượn trong gió. Trong tạp chí thời trang có giới thiệu anh ta là một người đàn ông rất đặc biệt, anh ta thích tự do, mặt mũi thì sáng láng không thể tả, lúc không nói chuyện thì trông rất cool. A Triệt, tính cách anh ta chuẩn như vậy, tướng tá lại còn rất đẹp trai, y hệt như Bá Tước trong một thành nhỏ vậy đó!” Doãn Tinh vắt óc nói ra một hơi, sau khi nói xong mới phát hiện hình như mình quá kích động rồi, hai gò má còn hơi nóng nóng đỏ ửng.

“Tiểu Tinh! Mình không biết người này, cậu đừng nên để mấy tờ báo lá cải đó nó đánh lừa. Tên đàn ông đó nếu thật sự nổi tiếng và đẹp trai như vậy, hẳn ta nhất định sẽ không dìm tới cậu đâu, bên cạnh hẳn chắc chắn cũng sẽ có rất nhiều phụ nữ. Huống chi hẳn ta đang ở tận nước Pháp còn cậu thì đang ở Đài Loan, cả hai vĩnh viễn đều sẽ không có cơ hội được gặp nhau.” Nói đến đây, tảng đá lớn trong lòng A Triệt như được hạ xuống một nửa. Kế tiếp anh còn phải tính toán xem phải làm như thế nào để xóa tan sự mê luyến của Tiểu Tinh dành cho cái thằng có tên Phong gì đó.

“Mình biết rõ mình và anh ta sẽ không có cơ hội được gặp nhau. Ủ, ở trong cái thế giới này, khoảng cách xa nhất không phải là khoảng cách của cái chết, mà khoảng cách xa nhất chính là bạn đang ở Đài Loan, mà người ấy lại không hề hay biết bạn đang ở Đài Loan lặng lẽ yêu người ấy!”

Doãn Tinh dào dạt xúc động sửa đổi câu thơ của người khác để bày tỏ tâm tình của mình, dẫn tới khiến cho A Triệt không tránh khỏi cảm thấy thật đau lòng.

“Tiểu Tinh, cậu.....” Tiểu Tinh, cậu hãy quay lại nhìn mình đi! Hẳn không biết còn mình biết mà! Nhưng A Triệt chỉ dám âm thầm gào thét ở đáy lòng.

“A Triệt, hai đứa mình là bạn tốt có phải không hả?”

“Ừ!”

“Vậy cậu giúp mình một chuyện được không?” Doãn Tinh thể hiện bộ mặt đáng thương mỗi khi nhờ vả người khác.

Mỗi lần Doãn Tinh bày ra cái vẻ mặt này thì A Triệt cũng chỉ có thể khoanh tay chịu trói.

“Cho mình mượn tiền đi Pháp đi?” Đây là cách duy nhất và nhanh nhất mà cô có thể gặp được Phong Dực ở ngoài đời.

2. Chương 2

Thật là đáng ghét! A Triệt đúng là người bạn xấu xa vô lương tâm, mượn tiền hẳn, hẳn không cho, còn nói sẽ vận dụng hết khả năng để ngăn cản cô đi Pháp. Thật là quá đáng, cậu ấy là trùm hàng hàng không thì sao nào, Doãn Tinh mình bộ không biết ngồi thuyền đi chắc!

Nhưng mà bởi vì đã xem đi xem lại nhiều lần bộ phim điện ảnh “TiTanic” cho nên Doãn Tinh không dám ngồi thuyền tới Pháp là sự thật, cô rất sợ một khi đã ngồi thuyền thì vĩnh viễn sẽ không thể nào đi tới nước Pháp được.

Hôm đó sau khi chia tay trong sự chẳng chút vui vẻ gì với A Triệt, vì cuộc sống Doãn Tinh đã hạ quyết tâm lên Đài Bắc làm nhân viên phục vụ ở khách sạn Pháp Hoa nơi thường hay có người Pháp xuất hiện. Những người lui tới đây hằng ngày đa số đều là người ngoại quốc, cô tin chắc mình sẽ có cách sang Pháp để nhìn thấy thần tượng của mình.

Bởi vì cô mới đến chỗ này làm có ba ngày, chưa có kinh nghiệm gì nhưng cũng may là cô biết tiếng Pháp, vì vậy nên cô mới được thuận lợi vào làm phục vụ ở nhà hàng Pháp.

Chiều hôm nay nhà hàng cũng không có nhiều khách, bên trong chỉ có mấy bàn khách VIP nam nữ nước Pháp mũi cao đang bàn việc làm ăn.

Ngồi không buồn chán mãi đến gần tối, vốn là có thể đứng giờ tan ca, nào ngờ một đàn chị không cùng khâu bởi vì có hẹn mà tìm nhờ cô giúp đỡ, cô mới ở lại đến khâu phục vụ phòng khách giúp một tay. Lúc đầu khi nhận nhiệm vụ này, mới đầu cô có hơi hoảng loạn một chút, chưa gì đã bị phân công đưa thức ăn lên tầng 14 phòng khách VIP. Cô đang định gõ cửa đi vào thì đúng lúc đó có một người ngoại quốc rất trai đẹp để trần mở cửa ra.

Người trai đẹp ấy vừa mở cửa ra liền nhìn thẳng vào trên xe đẩy thức ăn, sau đó vén vén mái tóc trước trán nhìn cô ấy nãy cười nói: “À cô này, có thể giúp tôi đổi món Trung Quốc được không? Khi này tôi đã quên dặn.”

Hai mắt Doãn Tinh theo phản xạ nhìn chằm chằm xuống nửa người dưới đang quấn cái khăn tắm màu xanh dương của anh chàng đẹp trai nọ, toàn bộ hô hấp giống như bị ai đó rút sạch.

Nhận ra được anh ta đang tắm, còn có giọt nước trong suốt trượt xuống xuôi theo từng đường nét hoàn mỹ trên mặt anh ta. Điều khiến cô hết sức ngạc nhiên đó chính là. . . .

“Anh là Phong Dực?”

Doãn Tinh cố gắng mở to hai mắt hơn để nhìn cái gã đẹp trai trước mặt mình, cô chuyên chú nhìn vào sống mũi cao thẳng và bờ môi khêu gợi của anh.

Đừng nói anh ta chính là Phong Dực vai nam chính trong “mộng xuân” của mình ấy chứ?

Trái tim cô không kiềm nổi đột nhiên rã rời cuồng loạn.

“Trời ạ! Loại cảm giác này thật rất giống trong tình tiết tiểu thuyết mới có. Vai nữ chính của mình là một người con gái đáng thương lại quê mùa bởi vì thiếu nợ không có tiền trả, sau đó ép buộc bản thân đến khách sạn có tiếng để làm phục vụ. Kết quả, vai nam chính trong “mộng xuân” bởi vì tới Đài Loan bàn chuyện làm ăn rồi vô tình gặp được nữ chính, nam chính ấy còn nói với nữ chính rằng: Lần đầu tiên khi anh nhìn thấy em thì anh đã bị vẻ quyến rũ xinh đẹp của em làm ê hoức, em có đồng ý theo anh về lâu đài cổ xưa ở nước Pháp không? Anh sẽ để em làm nữ chủ nhân trong lâu đài của anh.” Doãn Tinh cố vất óc nói cho đúng với lời nói tình cảm của Phong Dực, trong đầu cô lúc này đang nhảy múa rất nhiều tình tiết trong tiểu thuyết.

“Cô ơi, cô nói gì đó?” Chẳng những Phong Dực nghe hiểu được tiếng Trung hơn nữa còn khá rành rẽ, nhưng anh hoàn toàn không hiểu những lời nói huyền thoại của cô rốt cuộc là đang muốn nói cái gì.

Nhưng mà, cô gái này cũng thật là thú vị.

“Tôi nói là, anh chính là nam chính trong tiểu thuyết của tôi đang viết, tổng biên của tôi đã đưa cho tôi rất nhiều tạp chí để tôi tham khảo, kết quả khi tôi vừa lật tới hình của anh thì tôi liền cảm thấy thích anh rồi. Tôi đã tự nói với chính mình “đúng là người này rồi”, kế tiếp đêm đó tôi đã mơ thấy một giấc “mộng xuân” với anh, bây giờ tôi không cần mượn tiền A Triệt để đi nước Pháp nữa vì anh đã xuất hiện ở trước mặt tôi rồi.....Loại cảm giác này thật sự rất kỳ diệu!” Doãn Tinh huých toẹt tuôn một hơi, cô mệt đến cầm lên ly cà phê trên xe thức ăn há to miệng uống ực một hớp thật lớn.

Phong Dực để trần như thế đi tới trước mặt cô rồi cúi đầu nhìn cô.

Vừa nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tỏa ra ánh sáng tự nhiên ấy của cô, hạ thể anh liền như thủy triều cuộn cuộn sôi trào.

Cô bé Châu Á này đang gợi lên lửa dục của mình?

Doãn Tinh không biết mình đã gặp phải một con Sói hoang, sau khi uống thêm một họng nước nữa mới nhìn kỹ lại Phong Dực.

“Anh ở ngoài đẹp trai hơn so với trong hình, đã có ai nói anh rằng anh rất hoàn mỹ hay chưa, nam chính dưới ngòi bút của tôi cũng chưa chắc đẹp bằng anh, tôi.....Tim tôi đang đập rất nhanh, tôi cảm thấy mình càng lúc càng giống như người háo sắc vậy. Lúc nào tôi cũng nghĩ tới anh, nhưng có thể anh đã bị tôi dọa rồi.....Phong Dực, xin anh đừng có sợ tôi có được không? Những lời tôi nói lúc này hoàn toàn đều là sự thật, tôi thật sự là bị bắt đắc dĩ mới phải dùng tới hình của anh để tìm nguồn cảm hứng. Bởi vì tôi chưa bao giờ được quen với người đàn ông nào đẹp trai giống như anh vậy, tôi cũng chưa từng làm chuyện này với người đàn ông nào cả, vốn cho rằng viết xong quyển tiểu thuyết đó rồi nhìn tới hình của anh tôi mới chảy nước miếng được, ai ngờ lại bị mơ thấy “mộng xuân”, anh sẽ thứ lỗi cho tôi chứ?”

Phong Dực nhin không được nữa bật cười, “Cô kể xong chưa?”

“Ồi, Phong, anh cười lên thật là đẹp nha!” Doãn Tinh không dằn được âm thầm nuốt nước miếng ừng ực.

“Cô nói cô xem hình của tôi xong rồi mơ thấy “mộng xuân”, có đúng không?” Khoanh tay trước ngực, Phong Dực nhú mắt ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Doãn Tinh đột nhiên ửng hồng lên, anh nhường nhường mày, trong mắt hiện rõ sự hứng thú.

“Đúng vậy! Tôi tên Doãn Tinh, hiện ở Đài Loan, tôi là một nhà tiểu thuyết ngôn tình, không phải là cái gì “Hong” gì đó đâu, bởi vì tôi rất trong sáng, không viết được tới cái thể loại xấu hổ kia, bởi vậy tôi mới phải tìm kiếm mấy anh chàng trai đẹp ở trên tạp chí để gọi lên cảm hứng, nào ngờ lật tới lật lui nhìn thấy tấm hình của anh sau đó tôi đã mơ một giấc “mộng xuân”. Hiện tôi cũng đã viết được hai chương rồi, mấy chương kế tiếp tôi cần phải nhờ sự giúp đỡ của anh.....”

Doãn Tinh nuốt nước miếng ừng ực, chỉ cần hơi khấn trương là suy nghĩ của cô sẽ bị rối loạn, cái tật xấu này đó giờ chỉ có A Triệt mới có thể chịu được.

“Xin lỗi! Tôi phải nói nhiều như thế là bởi vì tôi đang viết tiểu thuyết, ngày thường tôi đều quanh quẩn trốn ở trong phòng viết tiểu thuyết, vì vậy khó tránh khỏi hay nói nhảm một mình, tôi quen như vậy rồi, còn anh chắc là không có thói quen này đúng không? Không! Ý của tôi là.....” Thảm rồi, mình muốn cắn đứt cái lưỡi đi cho rồi, sao mình có thể tự phá hoại hình tượng của mình như thế chứ.

“Phong, tôi.....” Nhìn thấy anh nhú nhú đầu lông mày, tuy rằng bộ dáng cau có này cũng vẫn rất đẹp trai, nhưng mà.....”Tôi rất muốn tự tay vuốt lên hàng lông mày đượm vẻ u buồn của anh.....”

Trời ơi! Nhất định là mình bị nhiễm độc của Từ Chí Ma quá nặng rồi. (TCM là một nhà thơ, nhà văn hiện đại nổi tiếng ở Trung Quốc vào đầu thế kỷ 20)

“Tôi thấy cô có vẻ như rất căng thẳng, cô đừng sợ, tôi rất hòa đồng với mọi người.” Vì muốn giảm bớt áp lực cho cô, Phong Dực thoáng nở nụ cười nhẹ đáp lại sự lúng túng của cô.

“Nhưng vừa rồi tôi nhìn thấy anh có vẻ như đang rất phiền não, tôi chỉ muốn cùng với anh.....À.....Ý tôi không phải là muốn cùng anh làm cái “việc đó”, không phải là.....” Xong rồi!

Mình lại nói năng lộn xộn nữa rồi.

“Tôi hiểu rồi, ý cô là chỉ nằm mơ thấy “mộng xuân” đúng không?” Đôi mắt màu xanh thoáng hiện lên vẻ ranh mãnh, Phong Dực khẽ cười nhìn Doãn Tinh.

“Phải, tôi.....Tôi làm như vậy là vì tiền, tôi cần phải viết ra cái thể loại tiểu thuyết đó, tôi mới có thể sinh tồn, tôi.....” Nói xong, Doãn Tinh cảm thấy tủi thân đến rơi lệ.

Nước mắt của cô làm dao động Phong Dực.

“Đừng khóc, cô muốn giúp như thế nào tôi cũng sẽ đồng ý với cô.”

Giọng nói trầm ấm dịu dàng của Phong Dực ở gần sát bên cổ cô, hơi thở của anh lan tỏa bao quanh cô, loại cảm giác này thật khó tả! Doãn Tinh hoàn toàn bị tê liệt.

“Có thật không? Kể cả việc tôi muốn anh dạy cho tôi làm như thế nào để giấc mộng ấy của tôi biến thành sự thật ư?” Cô ngước lên khuôn mặt nhỏ nhắn ngưỡng chừng xấu hổ hỏi anh.

“Ừ!”

Doãn Tinh gần như sắp bị ánh mắt đầy vẻ huyền ảo tà mị đẹp đến mê chết người kia của Phong Dực thiêu đốt.

“Phong, anh nghe hiểu được ý của tôi sao? Tôi nói tôi là một nhà văn viết tiểu thuyết ngôn tình, tôi đã vì tiểu thuyết của mình mà buộc phải mơ thấy “mộng xuân”, người nam chính trong mộng ấy chính là anh, cho nên tôi chỉ có thể tìm đến anh bởi vì tôi.....”

“Bởi vì cô chỉ muốn tìm đúng tôi, có phải vậy không?” Phong Dực tỉnh quái nhìn cô hỏi.

Doãn Tinh sững sờ gật gật đầu.

“Vậy ở trong giấc mộng của cô, bước đầu tiên mà tôi làm với cô là gì?” Phong Dực hoàn toàn bị vẻ hồn nhiên và sự can đảm của cô gọi lên hứng thú, không phải anh chưa gặp qua những người con gái bạo dạn

muốn cùng anh trải qua tình một đêm, hoặc lao vào vòng tay của anh, nhưng cô bé người Châu Á trước mắt này vừa gặp đã hấp dẫn được anh.

Chẳng những anh không có bị cô dọa sợ, ngược lại còn giống như có một loại khát vọng rất mãnh liệt, cơ thể anh đã lâu không có cảm giác như gặp phải món mồi ngon này.

Nheo lại con ngươi, anh cúi đầu nhìn Doãn Tinh, đôi môi mềm mại dán lên làn môi đỏ thắm của cô.

Anh ta, trời ạ! Mình còn chưa nói thế mà anh ta đã biết rồi ư?

Doãn Tinh bị Phong Dực hôn, thân hình bé nhỏ của cô tựa sát vào lồng ngực anh không ngừng hít thở.

Hôn lên đôi môi nhỏ nhắn đỏ thắm của cô, ở chỗ nào đó của Phong Dực ngay tức khắc trướng lên, ở chỗ kín vốn mềm oặt bỗng trở nên cứng ngắc và cộm to lên, sự thay đổi trong nháy mắt khiến ạch máu anh như muốn nổ tung.

Doãn Tinh không hề nhận ra sự khác thường đó của Phong Dực, ngoại trừ mỗi đêm bị mơ thấy “mộng xuân”, còn trên thực tế chuyện ân ái giữa nam và nữ cô không hề có một chút hiểu biết nào cả.

“Anh hôn tôi.....Đây là sự thật ư?!” Hơn nữa khắp người cô còn đang không ngừng phát run, giống như bị điện giật vậy, điều này làm cho cô có một loại cảm giác rất chân thật, “Phong, anh đang hôn tôi đó sao, không phải đang ở trong mơ ư.....Tôi thật sự rất hạnh phúc!” Chỉ một cái hôn nho nhỏ mà đã khiến cho toàn thân cô run rẩy, vậy kế tiếp sẽ ra sao? Cô nhớ được mình có viết phần này, nhưng vừa nghĩ tới đây.....Hai gò má cô liền ửng hồng, dáng vẻ yếu điệu thẹn thùng ấy thật sự đã hấp dẫn người khác biệt nhường nào.

“Bé con à, tôi không chỉ muốn hôn em thôi đâu, chuyện kế tiếp mà tôi sắp làm có thể sẽ còn khiến cho em cảm thấy hạnh phúc nhiều hơn nữa đó, chỉ là em có biết bước tiếp theo tôi sẽ làm gì không?” Anh nở nụ cười ranh mãnh hỏi, Doãn Tinh bị sự phong độ quyến rũ trên người của Phong Dực làm cho choáng váng.

“Kế tiếp không phải là cởi quần áo ra sao? Kế tiếp không phải là anh xé rách quần áo tôi ư? Không được đâu, một lát tôi còn phải làm việc nữa, anh đừng xé rách quần áo của tôi có được không? Phong, chúng ta hãy thương lượng một chút đi nha?”

“Trời ạ! Cái yêu cầu này của em thật đúng là hành hạ tôi đấy!” Phong Dực nhếch môi cười. Anh đã hơn 30 tuổi, chưa từng gặp qua người con gái nào đáng yêu giống như cô.

Phong Dực không kiềm được cúi đầu dùng chóp mũi蹭 nhẹ vào Doãn Tinh, loại tiếp xúc thân mật này đó giờ Doãn Tinh chưa từng nếm thử bao giờ, nơi bị anh chạm vào có cảm giác tê tê ngứa ngứa, trái tim càng thêm nhảy đập mãnh liệt cuồng loạn, loại cảm giác xấu hổ này hại cô nhất thời không biết nên xử lý làm sao.

“Người Pháp nước anh đều rất lãng mạn!” Thở thè lên tiếng nói, Doãn Tinh rất thích cảm giác được người khác che chở, yêu thương săn sóc này.

Phong Dực ngẩng đầu lên cọ vào mặt cô, đôi con ngươi màu xanh nhìn không dời mắt khỏi khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng của cô.

“Không phải người Pháp chúng tôi lãng mạn, mà là cô bé Châu Á ngọt ngào như em đã mang đến cho tôi cảm giác muốn được yêu thương em.” Anh véo nhẹ chóp mũi thon thon của cô, lại một trận hôn nóng bỏng lướt qua từng nơi trên làn da thịt mềm mại.

“Phong, anh thật là rất quyến rũ!”

Lời đường mật của những kẻ yêu nhau bắt đầu xuất hiện giữa hai người. Hạ thể Phong Dực dần dần hình thành một luồng hơi nóng quây nhiễu, cảm giác muốn có cô càng mãnh liệt hơn, anh khẩn cấp muốn đem đoàn lửa nóng của mình hòa vào trong cơ thể mềm mại của cô, nhưng anh lo làm như thế sẽ khiến cô hoảng sợ.

Theo anh được biết, phụ nữ Châu Á đều rất ngưng ngừng về phương diện này, hơn nữa anh còn có thể tưởng tượng được chỗ đó của cô rất khít, anh thật muốn dong ruỗi ở trong hang động ẩm thấp ấy của cô, anh sắp không thể chịu nổi nữa rồi.

“Tinh, tôi có thể muốn em không?”

“Ừm!” Doãn Tinh đã bị sự dịu dàng của Phong Dực mê hoặc, “Phong, từ giây phút em được nhìn thấy hình anh, em thật sự rất muốn nói cho anh biết, em mãi mãi chỉ muốn thuộc về anh.” Tinh yêu cả đời của cô đều giao hết cho anh.

Phong Dực đã bị phần tình cảm ngọt ngào ngày này của cô làm cảm động. Tình cảm trong sáng của cô bé Châu Á này cuốn cuộn tiến vào đáy lòng khô cạn của anh. Cũng lâu rồi anh không có cảm nhận được cái mùi vị được người khác tỏ tình, hơn nữa còn yêu rất sâu đậm. Phụ nữ ở trong tim anh luôn không có một chút giá trị nào, anh chỉ xem họ như một công cụ làm ấm giường.

Tình cảm sôi trào nơi lồng ngực anh bởi vì lời hứa hẹn của cô mà tan chảy hóa thành tình cảm dịu dàng.

“Tinh à!” Anh thì thào gọi tên cô, lại lần nữa cúi đầu nhìn cô.

Trên khuôn mặt điển trai không gì có thể so sánh được của anh chứa đầy vẻ thương yêu, môi anh bắt đầu tìm kiếm bờ môi mềm mại của cô, hơi thở ấm áp vờn quanh lưu chuyển trên môi cô, hương vị của anh xuôi theo đầu lưỡi tiến vào khoang miệng thơm mùi đàn hương của cô, một luồng tê dại truyền qua môi anh, hơi thở nóng rực từ nơi cổ họng len lỏi xuống tới lồng ngực.

“Tinh, em thật ngọt!”

Ngất ngây trong nụ hôn của anh, Doãn Tinh đã bắt đầu cảm thấy choáng váng, hơn nữa khi anh nói chuyện giọng nói rất ấm lại còn truyền cảm, lời tình cảm được nói ra từ miệng anh lại mê hoặc lòng người đến vậy, trái tim cô chợt đập mạnh dữ dội, chỉ đành để ôi đề anh dính chặt lên môi cô, chỉ có thể để cho đầu lưỡi anh càn quấy tấn công và hòa quyện cùng với môi lưỡi cô, chỉ có thể để mặc cho anh hết lần này tới lần khác chiếm đoạt.

“Ừm.....Phong.....”

Một loại nóng bức sâu tận trong cơ thể truyền đến, Doãn Tinh không kiềm được vươn hai tay ngăn ở vòm ngực rộng lớn của anh, nghe thấy tiếng tim đập và hơi thở nặng nề đến từ lồng ngực anh, cảm nhận hơi thở của anh lấp đầy hô hấp cô.

Hơi thở của hai người hòa quyện vào nhau, sự dè dặt và lý trí của Doãn Tinh bị nụ hôn có cách thức tiêu chuẩn làm cho đến mê man.

“Phong, yêu em đi.....”

“Tinh, tôi đang yêu em đó!” Nhìn người con gái bé nhỏ ở trong lòng nóng gấp rút, Phong Dực nở nụ cười đầy mê hoặc, đôi mắt màu xanh dương giống như có sức hấp dẫn cuốn lấy Doãn Tinh.

Vào lúc Doãn Tinh chưa hề có sự chuẩn bị về mặt tâm lý, bờ môi Phong Dực lần tìm dời xuống cổ cô, lưu lại giữa cổ cô nhiều dấu vết màu hồng nhạt.

“Chính em đã tự nguyện giao cơ thể mình cho tôi, sẽ không hối hận chứ?”

Phong Dực chỉ muốn xác định lại cô gái nhỏ người Châu Á trước mắt này không phải bông bột nhất thời muốn tìm người chơi trò chơi cảm kỳ, cô sẽ không chỉ muốn thử nghiệm về mặt cơ thể mà anh thật lòng hy vọng ngoài tiếp xúc cơ thể ra, trái tim lẫn tâm hồn của cô có thể cùng anh kết hợp.

Xui khiến cho anh vừa nhìn thấy cô liền bị cô vẻ hồn nhiên và thành thật của cô hấp dẫn, ngắm nhìn trông mắt đen trong vắt mênh mông nước của cô, anh lại bị cái đầm sâu trong suốt ấy quyến rũ. Nét đẹp con gái Châu Á của cô ẩn giấu vẻ thẹn thùng đáng yêu, anh yêu chết mất ánh mắt say mê lơ đãng như có sương mù vô cùng hấp dẫn ấy, một nét đẹp mềm mại đáng yêu đặc trưng của một người con gái.

Môi Phong Dực mút nhẹ cánh môi đỏ như son kia, tại nơi trơn bóng ấy lưu lại mùi vị thuộc về anh, sau đó vươn đầu lưỡi ra quấy lấy dây dưa với chiếc lưỡi nhỏ xinh của cô. Anh dồn hết cảm xúc mạnh mẽ tiến vào chiếc miệng thơm mùi đàn hương của cô, làm cô không thể nào thở nổi.

Nụ hôn miên man tựa như trận mưa to gió lớn nuốt chửng toàn bộ lý trí của Doãn Tinh, khoái cảm nồng đậm rồi loạn tấn công từ đỉnh đầu cô vọt thẳng xuống hạ thể, mạch máu toàn thân trong nháy mắt cấp tốc sôi trào, giữa mạch máu sôi sục ấy như ẩn hiện một loại khát vọng mới lạ.

Chỉ là một cái hôn mà thôi, trong đầu Doãn Tinh tự nhiên hiện lên giấc “mộng xuân” mà mỗi đêm thường mơ thấy, cơ thể không kiềm được như bùng cháy lên mãnh liệt. Đồng thời cảm thấy từ nơi hạ thể tỏa ra sự nóng rực, cô không nhịn được uốn cong người, đôi tay sờ soạng khắp vùng ngực anh, thậm chí cuối cùng không tự chủ được lần tìm xuống hạ thể của anh.

“Ừm....Em đúng là một vật nhỏ nhiệt tình!” Phong Dực bật ra tiếng rên rỉ, cảm thấy kinh ngạc bởi vì không ngờ cô gái nhỏ này lại lớn mật như thế.

“Phong, em.....Em thực sự chưa biết gì cả....Nếu anh thực sự muốn em...Em sẽ từ từ đón nhận, em muốn trao cho anh.....Lần đầu tiên của mình.....Em.....Á.....” Doãn Tinh không thể chịu nổi nữa rên rỉ ra tiếng.

Trời ạ! Thời điểm bị hôn đến ý loạn tình mê, cô sực tỉnh hỏi mình đang làm gì?

Khi bàn tay Doãn Tinh chạm đến vật nóng rực dưới khăn tắm của anh thì giật mình.

“Đừng buông ra! Cầm lấy nó đi!” Đoán được Doãn Tinh sẽ buông tay, giọng của Phong Dực khàn khàn gằn nhẹ nói.

“Ừm.....Em nắm nó rồi.” Cô thỏ thẻ nói.

Trong đôi mắt lấp lánh lóe sáng dực vọng, khoe môi Phong Dực ẩn hiện ý cười, biết làm thế nào để chỉ dạy về khoản này cho người con gái bé nhỏ có lòng hiếu kỳ quá nặng nề này đây?

“Vậy chúng ta hãy bắt đầu từ cái hôn này đi! Tiểu Tinh đáng yêu.”

“Hôn.....” Vừa nghĩ tới anh muốn hôn mình, toàn thân Doãn Tinh liền nóng lên khiến cô vô cùng khó chịu.

“Em chỉ biết vài cái hôn giữa nam nữ nào thôi sao?” Chớp mắt nhìn cô, Phong Dực vừa hỏi vừa cười.

“Em.....” Thực tế thì, nếu không phải vừa mới cảm nhận được cái hôn đó của anh là chân thật, có lẽ cô vĩnh viễn chỉ có thể ở trong mộng mới thường thức được cái gì gọi là hôn môi.

“Giống như thế này.....” Môi Phong Dực lần nữa hôn lên bờ môi cô.

Lưu lại trên bờ môi đang run rẩy cô hơi thở của mình, anh phớt qua cánh môi thơm mùi hương hoa kia, sau đó đưa ra đầu lưỡi liếm láp thưởng thức môi cô, kế tiếp nuốt hết chất mật ngọt trong miệng cô.

Sau một hồi lâu anh mới ngẩng đầu lên nhìn vẻ mặt mê say của Doãn Tinh, “Đầu tiên là nụ hôn này, nhẹ nhàng êm ái, có thể làm cho người ta nhớ mãi không quên cái mùi vị này.

“Ừm!” Doãn Tinh giống hệt như một con mèo ăn vụng đang đắc ý trở về chỗ ở mê mẩn hưởng thụ món ngon của mình, đầu lưỡi hồng nhật của cô liếm lên bờ môi đỏ mọng ở trước mắt Phong Dực.

Sự nóng bức cuộn cuộn chuyển động trong bụng Phong Dực càng thêm bốc cháy hùng hực, anh nhích người lên rồi lại hạ thấp xuống dùng sức áp sát vào cơ thể Doãn Tinh, chiếc khăn tắm quấn bên hông bị anh vứt mạnh ra, anh để vật nam tính nóng rực của mình tiến sâu vào trong tiểu huyệt của cô. Doãn Tinh quả thực là người con gái Châu Á ngọt ngào xinh đẹp đến say lòng người, Phong Dực phát hiện sự hưng phấn của mình đã bị thiêu đốt dữ dội.

Anh không biết muốn cô bao nhiêu cho đủ, tuy là bên trong đó của cô thật sự rất nhỏ, mỗi lần tiến vào anh đều có cảm giác tưởng chừng như sắp bị cô kẹp chết, anh thấy mình giống như bị sự nhỏ hẹp của cô nghiền ép uốn diên lên. Nhưng đàn ông nước Pháp vốn dịu dàng ga-lăng làm anh không được nôn nóng, hơn nữa anh cũng biết nơi đó của phụ nữ Châu Á họ tương đối nhỏ, lại còn rất xấu hổ đối với mấy chuyện chăn gối này, cho nên anh không dám quá ngồng cuồng buông thả, chỉ đành phải từng bước từng bước chờ cô thích ứng.

Anh quyết định dẫn cô gái Châu Á này về Pháp, dạy cô luyện môn kỹ thuật ở trên giường của con gái phương Tây cho thật tốt, anh tin chắc rằng cô sẽ rất sẵn lòng theo anh học tập.

Anh ranh mãnh nhếch môi cười, cúi đầu đùa nghịch nụ hoa nhỏ của cô, anh lại muốn cô nữa rồi.

“Tinh à.”

“Phong, anh lại muốn nữa hả?”

Doãn Tinh mở to mắt hỏi, từ lúc cô hiến thân cho tới bây giờ, bọn họ đã làm liên tục không nghỉ, mệt thì dừng lại nằm nghỉ một chút.

Nhưng cái kia của anh vẫn luôn chôn sâu trong cơ thể cô, hại cô ngay cả đang ngủ mê cũng có thể mơ thấy thấy mình ưỡn mông lên cùng anh lắc tới lắc lui.

Khi cô khi mở mắt ra thì anh lại tỉnh, hơn nữa nhìn lúc nhìn thấy nụ cười tinh quái kia của cô, cô liền không chịu được mặt đỏ bừng lên.

“Ừ, không phải em nói muốn anh chỉ dạy em sao? Cho nên anh muốn đem những gì anh hiểu biết đều chỉ dạy lại cho em hết!” Phong Dục chớp chớp mắt nhìn cô.

“Hừ! Phong, nhất định là anh rất có kinh nghiệm đúng không? Hơn nữa thể lực còn cực tốt, “một đêm làm bảy lần” e rằng chỉ có mình anh không còn ai khác.”

“Tinh, em đang “ăn dấm chua” đó sao?” Cúi đầu kề sát vào mái tóc tỏa ra hương thơm ngát của cô, Phong Dục há to miệng hít lấy hương thơm ấy.

“Ăn dấm? Em ghét nhất là cái món đó, dạ dày em không được tốt, chỉ cần ăn nó vào là sẽ bị đau bụng chết lên.....” Doãn Tinh chưa nói hết lời môi đã bị Phong Dục bịt kín.

Nụ hôn ướt át lại một lần nữa tìm kiếm lưỡi cô, lưu chuyển vờn quanh giữa môi và răng cô.

Toàn thân Doãn Tinh lại bắt đầu bốc hỏa.

“Phong, em lại bắt đầu thấy nóng quá.”

“Tinh, cơ thể của anh cũng đang vì em mà nóng lên rồi.”

“Có thật không? Hai đứa mình đều nóng, vậy có cần mở máy điều hòa lớn hơn một chút hay không, để em đi mở.....” Nói xong Doãn Tinh đẩy ra lồng ngực chắc khỏe nóng ran của Phong Dục. “Nhưng anh sợ em nếm được mùi vị ấy rồi sau đó mỗi đêm đều muốn anh, như vậy sẽ vắt kiệt hết tinh lực của anh mất.” Phong Dục thốt ra ngon tiếng ngọt mê người thì thầm ở bên tai Doãn Tinh, khiến cô bất tri bất giác lại xấu hổ đỏ mặt.

“Như vậy không tốt sao? Ít nhất dục vọng của anh cũng có người để phát tiết, em rất vui và sẵn lòng cùng với anh!” Doãn Tinh bạo gan bày tỏ nỗi lòng của mình.

“Anh rất vui khi vật nhỏ em nhiệt tình như thế này.”

Phong Dục vừa cười cười, vừa xuôi theo xương vai của cô trượt đi xuống.

Doãn Tinh ưỡn người lên, hai đầu gối gác lên hông anh, toàn bộ cơ thể dán sát vào vòm ngực rộng lớn của anh, chịu đựng sự khiêu khích đó của anh.

“Bây giờ để anh thưởng thức trước xem hương vị cơ thể của em nhé.”

Phong Dục vừa nói vừa cởi quần áo cô ra, chỉ trong chốc lát, toàn thân đều không còn mảnh vải, môi anh đầu tiên là hôn lên môi cô, rồi mới tấn công tới đầu vú đang cứng lại và dựng đứng của cô. Lời này thật không thể nói ra miệng, ngực của cô tuy nhỏ mà xinh, mặc dù không có tròn đầy như phụ nữ phương Tây, nhưng khi bàn tay anh nắm lấy vẫn cảm nhận được sự mềm mại, tỏa ra mùi hương thật động lòng người, tạo cho người khác có cảm giác muốn nếm thử nó.

Phong Dục ngậm lấy một bên vú trái của cô dùng miệng bú thật mạnh, đầu lưỡi múa máy lòng vòng ở trên đầu vú, hàm răng cũng không tha liếm mút nơi quảng vú.

Một luồng cảm giác tê dại truyền khắp toàn thân Doãn Tinh.

“Á.....Phong, em thấy dễ chịu quá!”

Doãn Tinh ưỡn ngực lên để Phong Dục có thể vùi sâu vào nữa cảm nhận hương thơm bên trong của cô, sóng tình dong ruổi từng đợt như thủy triều cuộn cuộn bên trong cơ thể luôn muốn tìm đường để thoát ra.

Thì ra cái loại khoái cảm nóng hừng hực và dịch thể dinh dính này chính là cái được gọi là tình dục.....

Dùng sức kẹp chặt hai đầu gối, Doãn Tinh có thể cảm nhận được nơi đó mình đang bắt đầu ẩm ướt nhiều hơn.

“Phong, em không làm được nữa, cả người em ướt hết rồi, em không biết nên làm gì nữa? Phong, em thấy bụng nóng quá!”

“Đó là bởi vì em đã cảm được anh đang yêu em đấy!” Phong Dực hít sâu một hơi, sự ngây thơ của Doãn Tinh về chuyện ân ái càng khiến cho anh như phát điên, lòng hiếu kỳ của cô đã thành công quyến rũ khát vọng ở chỗ sâu nhất trong linh hồn anh.

“Tinh, cho anh được thưởng thức mùi vị dịch yêu của em nhé.”

“Phong, dịch yêu là cái gì.....Trời ơi! Phong, sao anh lại có thể ngậm ở chỗ đó.....”

Doãn Tinh mở to hai mắt để mặc cho Phong Dực dùng hai tay tách ra đôi chân trắng như ngọc của cô.

“Phong, tư thế này của em có vẻ không được thoải mái lắm, em có thể dừng lại hay không.....”

Doãn Tinh xấu hổ không thôi, Phong Dực lại tiếp tục cúi đầu xuống giữa hai chân cô, sau đó ngậm lấy nơi tư mật của cô, còn mút nó thật mạnh.

“Á, Phong.....” Doãn Tinh có thể cảm giác Phong Dực khi thì liếm khi thì bú ở cái đài hoa nhỏ của mình, cơ thể cô cũng run rẩy từng trận theo mỗi động tác của đôi môi anh.

Đôi tay Doãn Tinh bấu chặt bắp vai Phong Dực, móng tay cắm vào da thịt anh, miệng phát ra vẻ đau đớn xen lẫn với tiếng rên rỉ vui sướng.

“Phong, anh.....Thật là giỏi á, em xem ở kênh Thái Hồng thấy họ cũng diễn như vậy, nhưng làm vậy có phải là không được sạch sẽ hay không? Em vẫn chưa có tắm đó?” Doãn Tinh thật sự suy nghĩ quá nhiều rồi.

Hơi thở của Phong Dực gấp rút hỗn hển, ý cười tình quái hiện rõ lên trong đôi con ngươi màu xanh của anh.

“Tinh, anh yêu chết mất cái vẻ đặc biệt này của em!”

Khóe môi Phong Dực ẩn chứa nụ cười nhẹ.

“Phong, em.....” Phong nói yêu mình đến chết mất ư! Doãn Tinh không khỏi mở cờ trong bụng, càng không ngớt lộ vẻ thẹn thùng.

Nhìn sắc đẹp có thể thay cơm áo của Doãn Tinh, Phong Dực cũng không còn chịu nổi nữa, hơi thở của anh càng dồn dập hơn, trong đó còn đang cố chịu đựng một phần dục vọng bị đè nén mãnh liệt.

“Tinh à, bây giờ anh đã muốn dạy cho em nếm thử một chút sự vui sướng giữa nam và nữ, anh không thể nào từ từ thưởng thức cơ thể của em được nữa, bây giờ anh chỉ muốn ngay tức khắc được tiến vào trong cơ thể em thôi, anh muốn dùng thứ đang sưng tấy này của mình để cho vào cái đầm nhỏ trong em, anh thật muốn được tiến vào trong em nhiều lần hơn nữa.” Trước những lời nói mê muội quyến rũ ấy của anh, sóng tình trong cơ thể của Doãn Tinh đã bắt đầu trào dâng lai láng.

Phong Dực dán sát vào thân thể Doãn Tinh, hơi thở nặng nề của anh cứ lờn vờn bên tai cô, sau đó anh cầm lấy vật nam tính sưng tấy như sắp nổ tung để ngay vào nơi của miệng vườn hoa ẩm thấp của cô, trong khi cô hoàn toàn chưa có chuẩn bị tâm lý, anh đẩy mạnh thân người cho vật nóng rực của mình vùi sâu vào hang động của cô.

“Á.....Phong.....Đau quá.....”

Đau quá! Rất đau đó!

“Ráng nhịn một chút, anh sẽ nhẹ nhàng hơn....” Phong Dực cho cô một lời bảo đảm.

Nét mặt mê loạn của Doãn Tinh càng lộ vẻ đáng yêu, Phong Dực vừa chú ý cảm xúc mê người trên mặt cô, vừa cẩn thận đem thổi sát nóng bỏng của mình nhích từng chút đẩy vào hang động chật hẹp của cô.

“Á.....”

Tiểu huyết của Doãn Tinh không chịu nổi vật cứng đột nhiên xâm nhập, cô đau đến uốn cong người lên, nhưng Phong Dực đã liên tục hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn ướt đầy mồ hôi của cô, sau đó nâng cái mông cô lên, để cây côn sưng to được lần nữa tiến vào khe sâu nhỏ hẹp kia.

Phong Dực nhắm nghiền hai mắt để cảm nhận vách tường thịt kia đang đang kẹp chặt thanh sắt nóng rực của mình, khi anh mạnh mẽ chạy nước rút thì anh cảm nhận được cái tiểu huyết nhỏ hẹp kia nó đang co rút lại.

Từng đợt thủy triều điên cuồng kéo tới, cùng với chuyển động của hai người dịch yêu càng tuôn chảy ra nhiều hơn, giúp cho Phong Dực có thể được càng đi sâu vào thẳng tới hoa tâm của Doãn Tinh.

“Um.....Á.....”

Tiếng thở dốc sôi sục tưởng chừng như muốn nhấn chìm Doãn Tinh, Phong Dực đẩy người thêm một cái nữa, rồi mới cùng cô hòa tan thành một.

“Lạy chúa.....” Doãn Tinh dùng hết những từ ngữ mà cô biết để cảm thán, trận ái tình mà Phong Dực mang đến cho cô, thiếu chút nữa đã làm cho cơ thể của cô nổ tung, “Thánh mẫu Maria, Jesus ơi.....Con thật là vui sướng! Phong.....Ồi.....Thì ra đây chính là “ngọn lửa của ái tình”.....Lửa đã cháy lan ra cả cánh đồng cỏ.....Lửa tình đang cuộn cuộn bốc cháy.....”

Doãn Tinh mang ra hết những lời lẽ mà trong đầu cô có thể hình dung nhưng chưa từng sử dụng tới lần nào.

Phong Dực bị sự ngốc nghếch của cô làm cho dở khóc dở cười.

Trong cuộc đời của anh, có lẽ chưa có người phụ nữ nào đang điên cuồng ân ái với anh mà còn có thần trí kể một hơi như vậy, có thể thấy được sự dũng mãnh của anh mới vừa rồi, cô gái Châu Á này cũng không có cảm nhận được sự bùng nổ mãnh liệt giống như anh nhỉ?

Phong Dực nở nụ cười phóng đảng, sau đó rút ra thanh sắt nóng rực đang ở trong cơ thể Doãn Tinh, cúi đầu hôn một cái lên gò má phần hồng đang ngất ngây của cô, sau đó lại kề sát bên tai cô thủ thủ những lời nói dè mê ngọt ngào.

“Phong, có phải đây là mộng không? Em đã là người của anh rồi, em...” Doãn Tinh cúi đầu xuống nhìn thoáng qua hai chân của mình, giữa hai chân còn lưu lại lốm đốm vài vết máu chứng minh giá trị đau đớn mới vừa rồi.

“Em đã trở thành một người phụ nữ rồi, mà em còn là người phụ nữ của Phong nữa đó!” Cô tự thì thào nói một mình.

Phong Dực chỉ cảm thấy điệu bộ này của cô chỉ làm cho người ta càng thêm yêu thương, vật nam tính sưng to ở chỗ đó của anh lại muốn tìm tiểu huyết của cô mà mãnh liệt cho vào lần nữa.

“Tinh, anh lại muốn em nữa rồi!”

Phong Dực lại lần nữa áp lên người lên Doãn Tinh, để lửa nóng của mình ở ngay lối vào trong cô, sau đó kéo lại bàn tay nhỏ bé của cô giữ thật chặt.

“Vuốt ve nó đi Tinh, để một lát nó có thể mạnh hơn và to hơn nữa, anh muốn em vuốt ve nâng niu nó.”

Nghe lời nói nhỏ nhẹ của Phong Dực, Doãn Tinh thử nắm lấy cái vật nóng hổi đó của anh, sau đó dùng bàn tay nhỏ bé ôm trọn nó, khẽ tiếp run rẩy vuốt ve xoa nắn giữ nó ở trong lòng bàn tay.

“Um...” Phong Dực phát ra tiếng rên rỉ vui thích.

“Dễ chịu không Phong?”

Âm thanh này của Phong thật là rất mê người nha!

Cô muốn cố gắng ghi nhớ lại cái âm thanh này vào trong đầu, để sau này đưa lời nói của anh viết lại vào trong tiểu thuyết của mình.

Đây là tiếng của Phong đang yêu cô!

Cô chợt nở nụ cười thỏa mãn.

Dưới sự trêu đùa ma sát của cô, vật sưng tấy nóng bừng của Phong Dực càng thêm bùng phát dữ dội, cho đến bản thân anh cảm thấy được rồi, anh mới lần nữa nằm đè lên cô, sau đó xông thẳng vào rừng rậm bí mật âm u.

Hai người lại một lần nữa đạt tới đỉnh của Thiên Đường tình dục...

3. Chương 3

Doãn Tinh quả thực là người con gái Châu Á ngọt ngào xinh đẹp đến say lòng người, Phong Dực phát hiện sự hưng phấn của mình đã bị thiêu đốt dữ dội.

Anh không biết muốn cô bao nhiêu cho đủ, tuy là bên trong đó của cô thật sự rất nhỏ, mỗi lần tiến vào anh đều có cảm giác tưởng chừng như sắp bị cô kẹp chết, anh thấy mình giống như bị sự nhỏ hẹp của cô nghiền ép uốn diên lên. Nhưng đàn ông nước Pháp vốn dịu dàng ga-lăng làm anh không được nôn nóng, hơn nữa anh cũng biết nơi đó của phụ nữ Châu Á họ tương đối nhỏ, lại còn rất xấu hổ đối với mấy chuyện chăn gối này, cho nên anh không dám quá ngồng cuồng buông thả, chỉ đành phải từng bước từng bước chờ cô thích ứng.

Anh quyết định dẫn cô gái Châu Á này về Pháp, dạy cô luyện môn kỹ thuật ở trên giường của con gái phương Tây cho thật tốt, anh tin chắc rằng cô sẽ rất sẵn lòng theo anh học tập.

Anh ranh mãnh nhếch môi cười, cúi đầu đùa nghịch nụ hoa nhỏ của cô, anh lại muốn cô nữa rồi.

“Tinh à.”

“Phong, anh lại muốn nữa hả?”

Doãn Tinh mở to mắt hỏi, từ lúc cô hiến thân cho tới bây giờ, bọn họ đã làm liên tục không nghỉ, mệt thì dừng lại nằm nghỉ một chút.

Nhưng cái kia của anh vẫn luôn chôn sâu trong cơ thể cô, hại cô ngay cả đang ngủ mê cũng có thể mơ thấy thấy mình ưỡn mông lên cùng anh lắc tới lắc lui. Khi cô khi mở mắt ra thì anh lại tỉnh, hơn nữa nhìn lúc nhìn thấy nụ cười tinh quái kia của cô, cô liền không chịu được mặt đỏ bừng lên.

“Ừ, không phải em nói muốn anh chỉ dạy em sao? Cho nên anh muốn đem những gì anh hiểu biết đều chỉ dạy lại cho em hết!” Phong Dực chớp chớp mắt nhìn cô.

“Hứ! Phong, nhất định là anh rất có kinh nghiệm đúng không? Hơn nữa thể lực còn cực tốt, “một đêm làm bảy lần” e rằng chỉ có mình anh không còn ai khác.”

“Tinh, em đang “ăn dấm chua” đó sao?” Cúi đầu kề sát vào mái tóc tỏa ra hương thơm ngát của cô, Phong Dực há to miệng hít lấy hương thơm ấy.

“Ăn dấm? Em ghét nhất là cái món đó, dạ dày em không được tốt, chỉ cần ăn nó vào là sẽ bị đau bụng chết lên.....” Doãn Tinh chưa nói hết lời môi đã bị Phong Dực bịt kín.

Nụ hôn ướt át lại một lần nữa tìm kiếm lưỡi cô, lưu chuyển vờn quanh giữa môi và răng cô.

Toàn thân Doãn Tinh lại bắt đầu bốc hỏa.

“Phong, em lại bắt đầu thấy nóng quá.”

“Tinh, cơ thể của anh cũng đang vì em mà nóng lên rồi.”

“Có thật không? Hai đứa mình đều nóng, vậy có cần mở máy điều hòa lớn hơn một chút hay không, để em đi mở.....” Nói xong Doãn Tinh đẩy ra lồng ngực chắc khỏe nóng ran của Phong Dực.

“Á!” Phong Dực bỗng dừng hét lên.

“Phong, anh.....”

“Bảo bối của anh còn đang ở trong người em, em đẩy mạnh như vậy, hại anh.....Lạy Chúa! Tiểu yêu tinh biết hành hạ người này, anh thật sự là yêu em chết mất thôi!”

Nở một nụ cười tinh quái tươi rói, Phong Dực chuyển người rút ra “cây gậy to lớn” ở trong cơ thể Doãn Tinh trước.

Tim Doãn Tinh bắt đầu nhảy cuồng loạn, cô vuốt vuốt ngực, vẫn chưa có hoàn hồn bởi sự khiếp sợ mới vừa rồi.

“Phong, mới này em đã làm.....Làm đau anh ư.....”

Tầm mắt cô vô tình nhìn tới cây gậy to lớn vừa cùng với cô ân ái kia, thấy phía trên nó dính đầy chất dính dính, vốn nên “ũ rũ cúi đầu” thế nhưng trước cái nhìn soi mói long lanh của cô nó lại đang “ngẩng cao đầu đón chào”.

“Oa! To quá!” Hình như nó còn lớn hơn khi nãy nữa, “So với ban đầu em thấy thì hiện giờ nó lớn hơn rất nhiều.” Cô khó kiềm nén mà bật thốt ra lời khen ngợi.

“Có muốn cho nó được tiến vào trong cơ thể em lần nữa không? Bắn vào trong hang động ẩm thấp của em?”

“Phong, anh nói chuyện lộ liễu quá.” Doãn Tinh ngưỡng ngùng chuyển ánh mắt sang hướng khác, gương mặt ửng đỏ của cô càng làm cho người ta yêu mến không thôi.

“Em viết tiểu thuyết không phải cũng viết như vậy sao? Hay là thế này, anh sẽ dạy em hai chiêu, để em làm “Bá chủ tình dục”, để thế giới tiểu thuyết ngôn tình kia phong cho em làm Vua tình dục, thấy thế nào?” Phong Dực lại muốn hô mưa gọi gió với cô, mở lời dụ dỗ.

Doãn Tinh liếc nhìn lồng ngực của anh, nuốt ừng ực từng ngụm nước bọt.

“Phong, liệu anh có mệt không? Từ khi biết nhau tới giờ, chỉ trong mấy giờ ngắn ngủi mà chúng ta đã làm...”

“Tinh, làm tình là cần phải có cảm giác, hiện giờ anh đang có cảm giác muốn làm nữa rồi, nếu như thấy mệt anh sẽ bảo dừng lại, được không?”

“Được rồi, dù sao em cũng muốn viết tiểu thuyết, anh dạy cho em cũng hơn là tự em phải nghĩ nát óc.”

Doãn Tinh thỏa hiệp với Phong Dực, nhưng cô không biết khoe môi anh thoáng hiện lên một nét cười như đã đạt được mục đích, giống như sói xám trông thấy cô bé quàng khăn đỏ.

“Phong, anh phải dạy em hai chiêu kia nha!” Tinh thần đọc tiểu thuyết kiếm hiệp Kim Dung của Doãn Tinh bắt đầu trở dậy.

“Chiêu thứ nhất gọi là “Lướt thuyền rẽ sóng”. Cá nhỏ đã mắc câu, trên gương mặt mê người của Phong Dực hiện lên lúm đồng tiền.

“Từ này giờ đều là anh đè lên em, giờ đổi lại em phải chủ động mới công bằng, tới phiên em sờ anh, liếm anh, cũng giống như cho em quyền không chế cánh buồm vậy đó, hưởng thụ một chút cái khoái cảm của lướt thuyền rẽ sóng là như thế nào.”

Vừa nghĩ tới trò chơi mới, toàn thân Phong Dực liền ngứa ngáy khó chịu.

“Em.....”

Phong Dực duỗi chân duỗi tay nằm trên giường chờ Doãn Tinh.

“Phong, em.....” Doãn Tinh nuốt nước miếng, nhìn Phong Dực điển trai đến mê người.

“Không phải em muốn tự mình làm sao? Nếu như em không tự mình làm, làm sao biết mùi vị của nó? Em không biết thưởng thức hương vị của cơ thể con người vậy thì làm sao có thể viết được lời văn mê hoặc lòng người trong tiểu thuyết?”

“Phải ha! Em cũng nghĩ như vậy đó, vậy Phong, em sẽ không khách sáo đâu nha!”

“Đợi chút.” Phong Dực đột nhiên uốn cong người lên, kẹp chặt hai chân sau đó hai tay gối sau đầu nhìn thẳng vào Doãn Tinh.

“Phong, dáng vẻ này của anh nhìn thật tuyệt!” Doãn Tinh đưa đầu lưỡi hồng hồng liếm liếm môi, dáng vẻ lưỡi biếng của Phong Dực vẫn mang nét đàn ông mê người, tựa như một loại dâu tây thượng hạng.

“Khoan đã, trong xe thức ăn em đưa tới trái cây hay không?” Phong Dực liếc về xe đẩy thức ăn, trên đó có cả nho và dâu tây. “Anh muốn em dứt trái cây cho anh ăn!”

“Em dứt trái cây cho anh ăn?” Sao Phong Dực sao lại làm mất hứng như thế chứ, sao lúc này anh lại đòi ăn trái cây.

“Em cứ lấy trước đi, anh sẽ nói cho em biết.” Phong Dực nở nụ cười tà mị, thúc giục Doãn Tinh nhanh đi lấy.

“Nhưng mà.....”

“Còn nhưng nữa thì anh không có cách dạy em đâu, cái này của anh sắp không được rồi, đợi một chút nó đứng không nổi ai sẽ cùng em vượt sóng đây?”

“Ồ!” Nghe vậy, Doãn Tinh để cơ thể thân trần tuột xuống giường chạy nhanh đi tới rổ trái cây, sau khi đặt hết trái cây lên đầu giường xong cô lại chờ chỉ thị của Phong Dực.

“Dùng miệng dứt cho anh.” Phong Dực chỉ chỉ vào miệng Doãn Tinh, sau đó đưa mắt nhìn rổ trái cây.

“Phong, em cho anh ăn dâu tây trước nha.” Doãn Tinh cực kì thông minh, đôi mắt to lạnh lợi liếc một cái, lập tức biết ý tứ Phong Dực.

Cô ngậm dâu tây trong miệng, sau đó dùng bờ môi đỏ mọng của mình áp lên môi Phong Dực.

Mùi dâu tây ngọt ngọt nhất thời rót vào miệng hai người, răng môi quần lấy nhau, một dòng cảm xúc kỳ lạ lan ra cổ họng cả hai người.

“Phong, anh quả nhiên đúng là người biết thưởng thức.”

“Như vậy vẫn chưa phát huy được hết mỹ vị cực hạn dâu. Tinh à, em để cho tiểu huyết của em dịch lên trên một chút.”

Cô vốn đang nằm trên người anh dùng miệng đối miệng dứt dâu tây cho anh ăn, nhưng bây giờ sao anh lại muốn cô dờ tiểu huyết lên.....

“Phong, anh muốn làm gì hả.....” Thật xấu hổ, cô cũng không nghĩ tới chuyện này! Càng nghĩ thì càng thẹn thùng, cô cúi đầu xuống muốn xoay người rời đi để khỏi cảm thấy khó xử.

“Tiểu Tinh, đừng đi, em mau đến đây!” Hai bàn tay vốn đang gối sau ót của Phong Dực đột nhiên rút ra vỗ vào hông Doãn Tinh, để hông cô dờ đến thẳng trước ngực anh, “Đem cái này bỏ vào tiểu huyết dứt cho anh.”

Lúc này trên mặt Phong Dực tràn đầy ham muốn, anh giống như hoàng đế có được 3000 giai nhân ra lệnh với Doãn Tinh.

“Phong, em mắc cỡ quá.”

Doãn Tinh chưa kháng nghị xong, Phong Dực đã cầm một quả dâu tây dùng sức vạch cánh hoa nhỏ của cô ra rồi bỏ vào.

“Lạnh quá.....” Một hơi lạnh leo xâm nhập vào khe tiểu huyết, trước cái nhìn chăm chăm của Phong Dực, Doãn Tinh cảm thấy ở khe huyết của mình toàn là chất lỏng, mà quả dâu tây kia vừa nhét vào khiến tiểu huyết cô co rút liên hồi.

Ánh mắt u ám sâu xa của Phong Dực nhìn chăm chú vào khe tiểu huyết hồng hồng hiện ra trước mặt anh, đài hoa sưng đỏ ẩn hiện giữa môi âm hộ trắng hồng tựa như trân châu, còn có dịch yêu lai lóng lánh như thủy triều, gợi cho lòng anh ngứa ngáy khó nhịn.

Anh cúi đầu ngậm lấy tiểu huyết, dùng răng cắn mạnh vào thịt quả dâu tây, để dịch yêu cùng vị dâu tây hòa vào nhau chảy vào cổ họng anh. Trên mặt anh thoáng hiện lên nụ cười thỏa mãn, đôi tay dùng sức bấu chặt hông cô, sau đó dùng đầu lưỡi lùa qua lùa lại cắn vào thịt quả dâu cũng đồng thời trêu đùa tiểu huyết cô.

“Á....Đừng ăn dâu tây của em nữa... Phong, em.....”

Thân thể Doãn Tinh bắt đầu theo động tác bú liếm của Phong Dực mà lắc lư.

Cô ưỡn ngực lên, hai vú sáng trắng dao động ra sóng sữa, mái tóc dài theo thân thể đung đưa mà nhảy múa, trên mặt tỏa ra sự xinh đẹp mê người.

“Á.....”

“Dâu tây của Tiểu Tinh em rất ngọt, ăn thật ngon!”

Doãn Tinh có thể cảm nhận được có một cây gậy nóng bỏng sau hông cô.

“Ừm.....Phong.....Em.....”

“Tinh à!” Phong Dực kéo Doãn Tinh đang ý loạn tình mê xích lại gần, “Ngồi lên đi!” Trong trận kích tình, chỉ nghe thấy tiếng anh thở dốc và tiếng rên rỉ của cô.

Doãn Tinh để tiểu huyết mình nhắm ngay cây gậy thịt ngồi xuống.

Sau một hồi trầy trụa và đau đớn, khe tiểu huyết của cô cũng dần dần bao bọc lấy cây gậy nóng bỏng của anh.

“Em tuyệt quá.....Anh thật vui sướng!” Bên tai cô giống như có tiếng gào thét của Phong Dực, chỗ hai người tiếp xúc dường như có tiếng nước chảy.

Cây gậy thịt của Phong Dực bị Doãn Tinh bao lấy thật chặt, anh giơ tay ôm lấy bầu ngực no tròn của cô đưa vào miệng, dồn dập thở ra hơi nóng, cây gậy to lớn kia thẳng tiến lấp đầy hoa huyết của cô.

“Á.....” Toàn thân Doãn Tinh co rút, dịch yêu chảy đầy đùi của hai người.

Khiến tim cô mê loạn, khiến lòng cô say mê.

“Tiểu Tinh của anh. Em khát quá.....” Phong Dực ưỡn thẳng lưng đâm thẳng vào khe huyết của cô.

Sau một hồi ra vào, đung đưa, chìm ngập, khiến cho nhiệt độ của hai người giống như đạt tới đỉnh điểm sôi trào.

“Á.....Ngưng đi.....” Doãn Tinh kêu khóc.

“Tiểu Tinh của anh, anh còn chưa dạy em chiêu nào, sao em có thể bảo ngưng?” Phong Dực tiếp tục khê gặm cắn khuôn mặt ướt đầm mồ hôi của Doãn Tinh.

“Phong, em sắp chịu không nổi nữa rồi!”

Doãn Tinh đã bị từng đợt dục vọng nhấn chìm, cô ra sức nâng hông đung đưa, để mỗi cái chuyển động của Phong Dực được đẩy mạnh vào trong cơ thể, để cây gậy to đùng ngẩng cao ấy của anh có thể dán sát vào cô.

“Á.....”

“Tinh à, em chuyển động nhanh thêm chút nữa!”

Tiếng nước kích tình hòa lẫn tiếng rên rỉ của đôi nam nữ, trong phòng tràn ngập sắc xuân.

Mãi cho đến khi một dòng khí nóng bỏng bắn vào trong cơ thể Doãn Tinh, hai người cùng nhau lên đỉnh mới ôm nhau ngủ.

Trước khi ngủ Phong Dực nhớ tới chiêu thứ hai còn chưa dạy cho cô, nhưng sau đó anh lại nghĩ thầm còn nhiều thời gian.

Nhưng anh không hề hay biết lần còn nhiều thời gian này đã khiến cho anh đợi một khoảng thời gian rất dài.....

Toàn thân Doãn Tinh đều cảm thấy đau nhức.

Trời ạ! Đành ông Pháp sao lại có thể tràn đầy tinh lực như thế? Cùng may là giờ anh mệt mỏi nên cuối cùng cũng ngủ thiếp đi.

Nhìn khuôn mặt tuần mỹ ngủ say của Phong Dực, Doãn Tinh yêu thương dùng ngón tay vẽ lên ngũ quan tuần mỹ của anh.

Cô thật yêu gương mặt xuất chúng này.

Anh sẽ thuộc về cô bé lọ lem Đài Loan là cô sao?

Mặc kệ, cô nhất định phải nghỉ cách ở lại bên cạnh anh, đúng rồi, cô nên về nhà thu dọn đồ đạc đem tới nơi này của anh, cô muốn cả đời quấn lấy anh.

Ai bảo anh là người đàn ông đầu tiên của cô!

Doãn Tinh mặc nhanh quần áo rồi xông thẳng ra ngoài.

Quá một hồi lâu sau Phong Dực mới tỉnh lại, nhưng không thấy tiểu mỹ nhân trong lòng đâu nữa, anh sốt ruột định đứng dậy đi tìm, nhưng lại nhận được điện thoại của một người bạn gọi tới, anh nghĩ rằng có lẽ là Doãn Tinh gọi, không ngờ lại là bạn đồng nghiệp.....Một trong ba vệ sĩ khác của Nữ hoàng thời trang.

Không lâu sau, ba người đàn ông cực kỳ đẹp trai không thua gì anh đi vào trong phòng của anh.

“Phong Dực, cô chủ mang thai, chúng ta nhất định phải đưa cô ấy trở về Wena Garden*, cậu mau theo chúng tôi tới phi trường.” (một biệt thự tên Wena ở thành phố Ubud tại Indonesia)

“Được rồi!” Phong Dực không thể làm gì khác hơn ngoài việc xuống giường mặc lại quần áo, xử lý xong mọi thứ ngay sau đó đi theo ba vệ sĩ kia rời khỏi khách sạn.

Doãn Tinh mang theo đồ đạc của mình đi tới khách sạn thì Phong Dực đã rời đi, gương mặt cô như đưa đám, bầm sinh tính tình lạnh lùng mà lúc này lại chảy ra giọt nước mắt đầu tiên kể từ khi cô lớn lên, cô đau lòng ngồi xuống giường lớn mà cả hai từng có một đêm đáng nhớ bật khóc nức nở.

Nhưng dù cô có khóc như thế nào thì Phong Dực cũng không thể quay lại với cô.

Anh cứ đi như vậy, không một chút lưu luyến, bọn họ chỉ làm vợ chồng một đêm thôi sao?

Đúng là một người đàn ông vừa độc ác vừa tuyệt tình!

Đau lòng muốn chết nên Doãn Tinh để nguyên bộ mặt đưa đám đi gặp người bạn tốt A Triệt của mình.

A Triệt là một người bạn rợn, tìm mãi mà vẫn không gặp được cậu ta, cô đau lòng cô đơn đi lang thang trên đường.

“A Triệt, rốt cuộc cậu đang ở đâu!”

Đi tới đi lui, cô lại đi tới quán cà phê mà cô và A Triệt thường tới, thật đúng lúc, cô nhìn thấy A Triệt ngồi một mình ở đó.

“A Triệt, không phải thư ký nói cậu đang bận sao? Sao cậu bận không đến phòng họp đi, mà lại rảnh rỗi tới chỗ này uống cà phê?” Doãn Tinh tự nhiên ngồi xuống, còn không lịch sự bưng cốc cà phê trước mặt A Triệt lên uống một hớp.

A Triệt vốn rất đau đầu đang suy nghĩ sự việc, ai ngờ người mà anh đang nghĩ tới lại bỗng nhiên xuất hiện ngay trước mặt anh khiến anh giật mình.

“Tiểu Tinh, sao cậu lại tới đây?”

“Cậu trốn mắt nhìn mình như vậy làm gì, dọa người à?” Doãn Tinh bĩu môi chán nản nhìn A Triệt.

“Tiểu Tinh, cậu sao vậy? Tâm trạng không tốt sao?” Nhìn vẻ mặt Doãn Tinh, A Triệt lập tức cảm nhận được cô đang buồn bực.

Anh lo lắng gãi gãi đầu nhìn cô.

“Không có gì, bây giờ cậu mới quan tâm tới mình thì cũng đã muộn rồi.” Vừa rồi cô đi bộ ba giờ trên đường cái, coi như cũng phát tiết ra hết ầm ứ trong lòng.

“Tiểu Tinh, cái gì mà bây giờ cậu mới quan tâm tới mình thì đã muộn rồi? Có phải cậu lại bị tổng biên tập thúc giục bản thảo không?”

Doãn Tinh bình thường là một cô gái không lo không nghĩ, hai người quen nhau lâu như vậy, rất ít khi A Triệt nhìn thấy vẻ mặt cô rầu rĩ, nhưng nhìn nét mặt của cô lần này nghiêm trọng hơn nhiều.

“Mình muốn uống hai ly cà phê đá lớn, cậu chỉ cần mời mình là được rồi.” Doãn Tinh tâm tình không tốt, cho nên muốn phát tiết thêm chút nữa.

A Triệt nói với bồi bàn lấy thêm hai ly cà phê nữa, lại thêm một chút điểm tâm cho cô ăn ngấu ngiến một phen.

Đồ ăn mang tới, Doãn Tinh không khách khí cật lực ăn, nhìn tướng ăn không chút thực nữ của cô thật đáng yêu, A Triệt vốn mang vẻ phờ phạc rữ rượi, ánh mắt bởi vì sự xuất hiện của cô mà lóe sáng.

A Triệt thích Doãn Tinh đó là điều hiển nhiên không cần giả vờ, nhưng Doãn Tinh lại không hề biết rằng anh đã thích cô từ rất lâu, trong lòng cô giờ đã có người khác, anh căng thẳng muốn chạy tới nơi này tìm hiểu người đàn ông có tên là Phong Dực đó, tiện thể tìm hiểu một chút về nữ hoàng thời trang và bốn vệ sĩ của cô ta.

“Tiểu Tinh, cậu ăn từ từ thôi, đừng ăn nhanh như vậy, không ai giành với cậu đâu.” Trong ánh mắt anh ẩn chứa một phần tình cảm.

“Lôi thôi quá.” Doãn Tinh mất hứng để ly cà phê xuống thùng mắt với anh.

“Tiểu Tinh, hôm nay cậu ăn phải bom à?” Giấu đi phần tình cảm dành cho cô, A Triệt lấy lại vẻ mặt cợt nhả trêu chọc.

Doãn Tinh thở dài một hơi hỏi, “A Triệt, cậu có công nhận rằng mình là một đại mỹ nữ không?” A Triệt nghe vậy, thiếu chút nữa phun ra hết cà phê vừa mới uống vào trong miệng, kinh ngạc nhìn Doãn Tinh, “Cậu hỏi mình cái vấn đề vớ vẩn này làm gì?”

Tay chống cằm, Doãn Tinh buồn rười rượi nhìn A Triệt chăm chăm.

“Lần đầu tiên cậu gặp mình có ham muốn ân ái với mình hay không? Có thích mình ngay từ lần gặp đầu tiên hay không?”

Điều này càng làm cho A Triệt giật mình hơn, cà phê vừa nuốt vào lại muốn phun ra lần nữa.

“Tiểu Tinh, vai nam chính của cậu lại khiến cậu nhức đầu sao?” Mỗi lần Doãn Tinh viết đến vai nam chính thì luôn cảm thấy phiền não, sẽ chạy tới hỏi anh về vấn đề khác giới này.

“Không phải vấn đề nam chính của mình, mà là vấn đề của bản thân mình.” Thoáng nhú mày Doãn Tinh lại thở dài, liếc xéo A Triệt.

“Cậu gặp vấn đề gì?” A Triệt bắt đầu đứng ngồi không yên, bởi vì Doãn Tinh rất ít khi nói vòng vo với anh như vậy.

“Mình.....” Doãn Tinh ngắc đầu, bắt đầu ấp úng.

“Tiểu Tinh, chẳng lẽ cậu thật sự đã xảy ra chuyện?”

Được A Triệt quan tâm hỏi han như vậy, tâm tình của Doãn Tinh đã bùng nổ, cô khổ sở bưng mặt khóc.

A Triệt nhất thời luống cuống, “Tiểu Tinh, cậu bình tĩnh một chút xem....Cậu đừng như thế, cậu như vậy người ta sẽ cho rằng mình bắt nạt cậu đó.”

“Híc.....Híc.....A Triệt, bộ đáng vẻ mình xấu xí lắm sao? Nếu không tại sao anh ấy vừa làm xong đã bỏ chạy, mình biết đi đâu tìm bắt anh ấy phụ trách đây?” Doãn Tinh khóc kể lể.

“Tiểu Tinh, cậu nói rõ đi, ai làm xong với cậu rồi không chịu trách nhiệm bỏ chạy mất?” A Triệt không biết có phải mình nghe lầm hay không, hình như vừa rồi anh nghe được có người làm tổn thương cục cưng bé nhỏ của anh.

“Anh ấy! A Triệt, cậu hãy nói thật ỉn biết, mình thật sự rất xấu phải sao? Hay là kỹ thuật trên giường quá tệ? Nhưng mình đã rất cố gắng mà, cố gắng rên rỉ, rõ ràng anh ấy muốn mình hết lần này tới lần khác, sao có thể chỉ trong chớp mắt đã bỏ đi không lưu lại bóng dáng?” Doãn Tinh thấy mình hiện giờ giống như bị người khác vứt bỏ, cô đau lòng muốn chết.

Nghe rõ những gì Doãn Tinh nói, sắc mặt A Triệt thoáng chốc tái nhợt, trong lòng dâng lên một trận tức giận.

Cục cưng của anh lại bị tên khốn khiếp đó giở trò!

“Tiểu Tinh, cậu vừa nói là thật sao? Có phải cậu gặp phải tên sói già nào hay không?” Không thể nào! Cục cưng của anh sẽ không gặp phải tình huống này đâu?

Cục tức của A Triệt lên tới tận họng, tay nắm thành quyền, hận không thể đi giết chết tên kia ngay.

“Anh ấy không phải sói già mà người ta rất đẹp trai, nếu anh ấy không đẹp trai, ai thèm trao lần đầu tiên cho anh ấy.” Doãn Tinh thấy A Triệt hiểu lầm ý của cô, lập tức giải thích.

“Cậu gặp một người đẹp trai....Sau đó lên giường với người ta, sau đó người ta làm xong chạy mất....Vậy cậu có bị tổn tiền hay không? Hay bị người ta uy hiếp gì đó?” Chuyện như vậy rất có thể xảy ra đối với một người độc thân như cô, sớm biết vậy anh đã kiên quyết bảo cô dọn đến ở chỗ của mình rồi.

Lúc anh đang hối tiếc trong lòng thì Doãn Tinh đã lau nước mắt, kinh ngạc nói, “Không có ai uy hiếp mình cả, là mình tự nguyện. Cậu biết đấy, vừa nhìn thấy anh ấy mình đã mơ phải mộng xuân, cho nên mình mới không nghĩ ngợi liền giao mình cho anh ấy, mình còn muốn cùng anh ấy tới Pháp, cho nên mới trở về lấy đồ, nào ngờ lúc mình tới khách sạn thì anh ấy đã đi rồi, anh ấy nhất định là trở về Pháp, nhưng tại sao nói đi là có thể đi như vậy?” Nói đến đoạn này, cô càng đau lòng hơn. Hại cô tốn bao nhiêu tiền đi taxi chạy tới chạy lui, kết quả lúc đến khách sạn thì đã vườn không nhà trống.

“Tiểu Tinh, cậu vừa nói người cùng vào khách sạn với cậu là một người đàn ông Pháp?... Hắn ta là ai?” Một ngọn đuốc sắp lao ra khỏi trái tim A Triệt.

“Là Phong Dực, vệ sĩ của Nữ hoàng thời trang!” Doãn Tinh nghiêng rằng nghiêng lợi nói ra cái tên khiến cô vừa yêu vừa hận này.

“Làm sao có thể! Tiểu Tinh, có phải cậu còn chưa tỉnh ngủ không?” Thật may thay! A Triệt nghe đến cái tên đó, bỗng thở phào một hơi.

“Thật sự là anh ấy! Mình lừa anh làm gì!” Doãn Tinh tức giận gào lên với A Triệt.

“Người ta ở Pháp, sao có thể xuất hiện ở chỗ này? Không tin cậu xem thử đi!” A Triệt cầm cuốn tạp chí vừa mới xem đưa cho Doãn Tinh xem.

Doãn Tinh tức giận cầm lấy tạp chí, đôi mắt xinh đẹp nhìn chằm chằm vào A Triệt, “A Triệt chết tiệt, mình không có nằm mơ giữa ban ngày đâu, ai bảo cậu không ỉn mượn tiền, cho nên muốn kiếm tiền mua vé máy bay đi Pháp nên mình mới tới làm việc ở khách sạn Pháp Hoa, ai ngờ mình đưa bữa ăn tới phòng khách thì thấy một người đàn ông chỉ quần cái khăn tắm, hơn nữa người đàn ông đó không phải là ai khác mà chính là Phong Dực, nam chính trong mộng xuân của mình, cậu nghe rõ chưa?”

A Triệt nghe xong tức giận nghiêm mặt mắng Doãn Tinh, “Tiểu Tinh, sao cậu lại vô liêm sỉ như vậy? Sao cậu có thể làm cái loại chuyện đó với một người đàn ông xa lạ thế chứ? Người ta dĩ nhiên sẽ cho rằng cậu là loại con gái tùy tiện cho nên mới ăn xong phỉu mông bỏ đi như vậy đó, cậu là đồ ngốc!” Sao cậu không tới tìm mình, mình nhất định sẽ mở rộng vòng tay mà chào đón cậu.

Cô gái ngốc nghếch này, không biết bao giờ mới có thể thông minh lên được. A Triệt vừa đau lòng vừa tức giận nhìn Doãn Tinh.

“A Triệt, mình biết mình ngu ngốc, nhưng mình thật sự rất thích anh ấy, cho nên mới muốn thân mật với anh ấy.”

“A Triệt, giúp mình một việc được không?” Doãn Tinh biết họa là do mình gây ra, A Triệt mắng cô ngốc nghếch, cô không còn lời nào để nói.

“Tiểu Tinh, cậu.....” A Triệt không nhịn được muốn bộc phát, “Cậu có biết là mình cũng thích cậu đến nhường nào không, cậu không thể thích mình một chút nào vậy chứ?”

“A Triệt, cậu là người bạn thân mà mình mến nhất, mình không có nói là không thích cậu, nhưng người mình yêu là Phong Dục, lần đầu tiên mình được nhìn thấy Phong Dục thì mình đã yêu anh ấy.”

“Cậu.....”

“A Triệt, giúp mình một việc đi, giúp mình đến Pháp tìm anh ấy đi, nếu như anh ấy thật sự không quan tâm tới mình, mình sẽ trở về Đài Loan, có được không?”

Doãn Tinh không muốn mất Phong Dục, cô phát hiện không có Phong Dục tim cô rất đau đớn. Cô rất nhớ Phong Dục, cô nhớ lúc anh ôm cô vào ngực, cô còn muốn được anh yêu lần nữa.

“Tiểu Tinh, bộ mình không tốt sao?” Từ đầu tới đuôi cô vẫn không hiểu lòng anh, anh vừa tỏ tình với cô nhưng cô lại hoàn toàn không nghe thấy.

A Triệt buồn bực muốn chết.

“Cậu rất tốt, là mình không tốt thôi.” Nói xong Doãn Tinh vẫn không nhìn thấy nét mặt âm ỉ của anh. Hiện giờ trong lòng cô chỉ có Phong Dục.

“A Triệt, giúp mình đi Pháp được không?” Doãn Tinh cầu xin A Triệt, “A Triệt đẹp trai à, chẳng lẽ cậu thấy chết mà không cứu sao? Lỡ như trong bụng mình có đứa nhỏ của anh ấy, chẳng lẽ cậu nỡ lòng nào khoanh tay đứng nhìn mình trở thành bà mẹ cô đơn đó chứ?”

Doãn Tinh biết A Triệt đối với cô rất tốt, người duy nhất có thể giúp cô đi Pháp cũng chỉ có A Triệt.

“Tiểu Tinh, cậu đừng đi Pháp được không? Cậu tin mình đi, nếu như cậu mang thai đứa bé của tên đàn ông đó thì hãy gả ỉnh.....Mình sẽ không so đo đứa nhỏ kia không phải là con của mình đâu.”

“Nhưng mình so đo!” Doãn Tinh không kềm được tức giận trừng mắt nhìn A Triệt.

“Tiểu Tinh, mình nói nghiêm túc đó!” Đối lại là A Triệt cầu xin Doãn Tinh.

“A Triệt, cậu là người bạn tốt nhất của mình, chắc là cậu sẽ không mong muốn suốt đời mình không được hạnh phúc chứ? Mình nói cho cậu biết, không gả cho phong Dục thì cả đời mình sẽ không thấy hạnh phúc, cả đời không vui vẻ, cậu có hiểu không?”

“Tiểu Tinh, mình cũng có thể mang đến hạnh phúc cho cậu.” Đáy mắt A Triệt hiện lên nét bi thương, Doãn Tinh làm bộ như không nhìn thấy.

“A Triệt, trên thế giới này chỉ có một người có thể mang đến hạnh phúc ỉnh thôi. A Triệt, hiện giờ mình rất khổ sở, mình không thể không có Phong Dục.” Nói xong một giọt nước mắt lăn xuống khuôn mặt cô.

“Được rồi, cậu đừng khóc, mình giúp cậu là được chứ gì.” Kiểm chế cơn đau trong lòng, A Triệt hạ quyết tâm nói.

Đôi mắt ngập nước hiện lên nụ cười, khóe môi Doãn Tinh thoáng nở nụ cười nhẹ, “A Triệt, mình tin chắc rằng rồi cậu sẽ gặp được một người con gái có thể mang hạnh phúc đến cho cậu, Doãn Tinh mình không có phần số này, là số mệnh mình không tốt.”

Thì ra cô gái nhỏ này không phải không nghe thấy tiếng lòng của anh mà là giả vờ không hiểu. A Triệt hận nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng đối với Doãn Tinh anh lại không thể như thế được, chỉ có thể trở mặt nhìn bảo bối cưng mà mình che chở từ nhỏ đến lớn nay đã bị Phong Dục cướp đoạt đi.

Anh thề! Nếu anh mà gặp phải tên đàn ông tên là Phong Dực đó, hoặc là anh ta ngồi máy bay tới chỗ bọn họ, anh nhất định sẽ khiến cho anh ta hài cốt cũng không còn.

Đối với nỗi hận của A Triệt, Doãn Tinh lại cười rộ lên. Rốt cuộc cô cũng có thể gặp lại Phong Dực của cô rồi.

Nhưng A Triệt lại hỏi một câu thiệt làm cho cô mất hứng, “Vậy tiểu thuyết của cậu thì sao? Cậu không cần giao bản thảo luôn à?”

“Mình tới Pháp vẫn có thể viết tiếp mà, nhưng tạm thời cậu khoan hãy nói cho tổng biên tập biết nha!”

Đối với cô bây giờ theo đuổi tình yêu là quan trọng nhất, những việc khác đợi cô bắt về được tình yêu rồi hẵng nói!

Nghĩ như thế tâm tình Doãn Tinh cũng thấy khá lên liền ăn như đồ dối. Trước khi tới Pháp, cô nhất định phải nghỉ ngơi dưỡng sức cho thật tốt, nếu không, một người tràn trề tinh lực như Phong Dực thì sao cô có thể chịu đựng nổi.....

4. Chương 4

Ba năm sau.

Có thể bước chân lên mảnh đất ở nước Pháp này, Doãn Tinh thật sự phải cảm ơn sự nhiệt tình giúp đỡ của A Triệt rất là nhiều, rốt cuộc A Triệt cũng nhận ra rằng hai người họ chỉ có thể làm bạn bè tốt của nhau, cho nên Tinh nguyện giúp đỡ cô ngăn chặn theo đuổi tình yêu mà tới đây.

Vừa tới nước Pháp thì Doãn Tinh nghĩ đủ mọi cách để có thể tiếp cận Phong Dực nhưng mãi vẫn không có cơ hội được gặp anh.

Thật ra, Doãn Tinh không biết rằng Phong Dực và ba người vệ sĩ kia cùng cô chủ Mulberry Vous Veinard của mình luôn ở Florence, vì Mulberry cùng với Quốc Vương nước láng giềng Lan Terry nối lại tình xưa không bao lâu thì kết hôn, đến nay đã được ba năm, cho nên Phong Dực không hề biết Doãn Tinh tới Pháp, hơn nữa còn ở Pháp lặng lẽ chờ anh. (Florence là các thủ phủ của vùng Tuscany thuộc Italy)

Ba năm trước vì không thể xin gia hạn ở lại Pháp lâu hơn, Doãn Tinh buộc phải nhờ vả A Triệt giúp cô ở lại Pháp du học, dựa vào năng lực của mình đã thi được vào học viện thời trang Hepburn do Mulberry thành lập.

Ba năm qua, mỗi tháng cô đều gửi bản thảo tiểu thuyết của mình về Đài Loan để xuất bản, còn cố gắng học thiết kế thời trang. Cô muốn dùng một diện mạo hoàn toàn mới để xuất hiện trước Phong Dực, hy vọng lúc vô tình gặp lại anh, có thể nhận được sự tán thưởng và trân trọng của anh, khiến anh yêu cô từ đáy lòng.

“Tinh, tác phẩm thiết kế lần này của em đã đứng đầu trong học viện, giám đốc có ý định đích thân đến học viện khen thưởng trao giải, em chuẩn bị tốt một chút.”

Thầy Moy là thầy hướng dẫn của Doãn Tinh, anh bước vào phòng, vui mừng báo với cô tin vui này.

“Có thật không ạ? Thầy Moy, em thật sự có thể gặp giám đốc?”

Trong học viện Hepburn, mọi người đều gọi Mulberry là giám đốc, mà Doãn Tinh chờ đợi ngày được gặp Mulberry đã ba năm rồi.

Bởi vì cô biết nơi nào có Mulberry thì sẽ có vệ sĩ, như vậy thì sẽ có thể gặp được Phong Dực, cô thấy thật sự rất vui.

Moy không chú ý tới nụ cười trên môi cô, anh tiếp tục nhiệt tình nói: “Thật ra thì lần này giám đốc trở lại, là muốn chọn vợ cho bốn vị vệ sĩ, em biết không? Giám đốc hy vọng có thể tặng những bộ trang phục tốt nhất cho vợ của họ, đồng thời nhân cơ hội này tìm ra cô gái may mắn cho bốn vị vệ sĩ ưu tú của cô ta,

làm bạn đời của họ. Tinh, em xinh đẹp, tài hoa như vậy, thầy tin rằng lúc đó em nhất định sẽ tỏa sáng trở hết tài năng để tìm được tình người trong mộng.”

“Có thật không ạ? Lần này không chỉ là vì muốn khen thưởng cho em, mà còn muốn chọn bạn đời cho bốn vệ sĩ?” Thật tốt quá!

Ông trời cuối cùng cũng nghe được lời cầu nguyện của cô rồi, để cho cô có cơ hội được gặp Phong Dực, người mà cô đã chờ đợi suốt ba năm qua.

“Đúng vậy, Tinh à, địa vị của bốn vệ sĩ này ở Châu Âu không hề thua kém Nữ Hoàng thời trang, em đã gặp bọn họ chưa?” Moy rất thích Doãn Tinh, anh cho rằng cô gái Châu Á này chẳng những tốt bụng, lại có khả năng thiên bẩm về thiết kế thời trang, nhất định một ngày có thể trở thành người dẫn đầu trào lưu thời trang, một Nữ Hoàng thời trang mới.

“Thầy Moy, bình thường em đều ở trong phòng làm việc, vừa thiết kế vừa viết bản thảo, không có tâm trí nghĩ chuyện khác, lần này em có may mắn được gặp giám đốc, là ước mơ lớn nhất từ khi bước chân vào học viện trong ba năm nay, cho nên em chỉ muốn tập trung vào tác phẩm để được giám đốc khen thưởng, những việc khác em không để tâm, như lời thầy nói, vệ sĩ bên cạnh Nữ Hoàng thời trang ưu tú như vậy, sao có thể đến phiên một cô gái Châu Á như em mơ tưởng?”

Phong Dực vẫn là bí mật trong lòng Doãn Tinh, trong suy nghĩ của cô, anh có thể đã sớm quên việc họ phát sinh quan hệ gần gũi ba năm trước, có thể đã sớm quên người phụ nữ mà anh ôm ấp yêu thương này rồi.

Cô sẽ không để khoảng thời gian tốt đẹp ngắn ngủi đó làm cơ hội để người khác chê cười cô, tình cảm cô đối với Phong Dực là đơn thuần, là lặng lẽ chờ đợi anh.

“Tinh, em thật sự không biết hay giả vờ không biết?” Moy thở dài một hơi, đối với sinh viên vào học viện chỉ biết học và học, người làm thầy như anh thực sự không biết vui mừng hay lo lắng cho cô nữa, “Làm người đôi khi không nhất thiết chỉ tập trung vào một chuyện, em cũng nên cần quan tâm đến chuyện khác, trừ việc em cố gắng học tập để được giám đốc khen thưởng, em có biết có rất nhiều sinh viên nam trong học viện muốn theo đuổi em không? Em thật sự không biết mình rất có sức hấp dẫn hay sao?”

“Thầy Moy, em tới đây vì muốn theo đuổi ước mơ, em thật sự không có thời gian để chú ý tới những chuyện khác, em thực sự xin lỗi.” Cô là vì Phong Dực mà đến đây.

“Vậy nhất định là em không biết bên cạnh giám đốc có bốn vệ sĩ đúng không?” Moy hỏi.

“Em.....Không có thời gian tìm hiểu.” Suy nghĩ một chút, Doãn Tinh quyết định giấu giếm chuyện mình biết bốn vệ sĩ đó.

“Bốn người vệ sĩ đó là Phong Dực, Ngân Âm, Tinh Liệt, Chúc Hạo. Phong Dực là một người đàn ông phong lưu phóng khoáng; Ngân Âm thì là người có vẻ đẹp tà mị, Tinh Liệt có một cá tính bốc lửa, không đa nghi lại thiện lương, là một người đàn ông tỏa sáng như ánh mặt trời, về phần Chúc Hạo, dáng vẻ cao sâu sa khó lường, không ai biết anh ta nghĩ gì. Tóm lại, bốn vệ sĩ mỗi người đều có ưu điểm. Không biết em thích mẫu đàn ông nào?”

Moy rất tò mò về cô gái Châu Á ưu tú này, cùng vì Doãn Tinh rất được lòng anh, cho nên anh rất yêu quý cô.

Moy vừa mở miệng là sẽ nói chuyện không ngừng, anh vốn là một người hiền lành lại nhiệt tình, Doãn Tinh cũng rất quý mến anh cho nên mới im lặng mỉm cười nghe anh huyên thuyên nói, hướng chỉ cô cũng muốn biết thêm một chút chuyện về Phong Dực.

“Nghe có vẻ bốn người bọn họ rất tốt. Thầy Moy, nếu bọn họ ưu tú như vậy, sao vẫn chưa tìm được tri kỷ bầu bạn mà phải nhờ giám đốc tìm giúp nữa kia cho họ?” Đây là điểm tò mò của cô.

“Em biết không? Bốn người đó từ khi còn nhỏ đã vào nhà họ Mulberry bảo vệ cho giám đốc, anh chỉ biết tất cả họ đều là cô nhi, bởi vì nhà họ Mulberry từng bị một lời nguyền, cho nên bọn họ phải đi theo giám đốc một tác cũng không rời. Cho nên bọn họ làm sao có thời gian để tìm bạn tri kỷ? Những phụ nữ xung quanh họ ai mà không ham muốn được trở thành bạn đời của họ.”

Vì Moy từng tiếp xúc qua, cho nên anh nghĩ bốn người bọn họ chỉ tập trung bảo vệ người phụ nữ cao quý kia, nếu không Mulberry cũng không cần giúp bọn họ tìm bạn đời.

“Anh cảm thấy em rất hợp với một trong bốn vệ sĩ đó.”

“Tại sao?” Doãn Tinh kinh ngạc nhìn Moy.

“Chỉ là cảm giác thôi.” Moy cười nói.

Làm mình sợ chết khiếp! Doãn Tinh còn tưởng rằng tâm sự của mình đã bị thầy Moy phát hiện.

Đúng lúc cô đang mải suy nghĩ, âm thanh của thầy Moy lại truyền đến.

“Cũng may tôi có quen thân với Phong vệ sĩ. Tinh, trong số những sinh viên mà giáo viên như tôi rất tâm đắc, em là người mà tôi quý mến nhất, tôi rất muốn giới thiệu em với Phong vệ sĩ. Còn nữa, tài năng thiết kế của Phong vệ sĩ cũng thuộc loại hàng đầu đấy, nếu như em gặp phải vấn đề gì trong lúc thiết kế thì có thể học hỏi cậu ấy. Phong vệ sĩ là người đàn ông lịch sự ga-lăng, tôi tin rằng em nhất định sẽ rất vui khi gặp cậu ấy.” Moy rất hy vọng cặp kim đồng ngọc nữ này có thể ở bên nhau. Anh nhất định sẽ tác hợp cho hai người.

“Thầy Moy, em đã xem qua tác phẩm của Phong vệ sĩ.” Doãn Tinh quên che giấu sự kích động trong lòng mình, nói ra cách nhìn của mình đối với Phong Dực.

“Cậu ấy là nhà thiết kế giỏi nhất mà tôi từng gặp, thật không ngờ một người bận rộn như cậu ấy có thể cố gắng nhiều như vậy, mỗi lần nhìn tác phẩm của cậu ấy, cảm giác giống như lần đầu tiên nhìn thấy tâm trạng của cậu ấy vậy, một tác phẩm tràn đầy sinh lực.”

Trong mắt Moy lóe lên một tia sáng. Không thể nào! Cô gái nhỏ này còn giấu giếm gì đó nha! “Tinh, không ngờ em cũng có hứng thú với Phong vệ sĩ nha!”

Nghe vậy, Doãn Tinh mới phát hiện mình không cẩn thận tiết lộ tâm tư của mình, cô lúng túng cúi thấp đầu xuống.

“Tinh, chẳng lẽ trước đây giữa em và Phong vệ sĩ có xảy ra chuyện gì đó mà không muốn ai biết?” Moy nhìn Doãn Tinh muốn nói gì đó lại thôi, lập tức suy đoán.

“Thầy Moy, thật ra thì ba năm trước em và Phong vệ sĩ có vô tình gặp nhau ở Đài Loan, không giấu gì thầy, em tới Pháp cũng là vì anh ấy, nhưng em không biết anh ấy còn nhớ em hay không nữa.”

Doãn Tinh đem chuyện mình là một nhà văn ngôn tình ở Đài Loan, cùng với chuyện cô mơ thấy “mộng xuân” và may mắn tình cờ gặp được Phong Dực kể lại từng chi tiết cho Moy nghe. Nghe xong tâm sự của Doãn Tinh, Moy cảm thấy ảm ức thay cho cô, nhưng lại cảm động trước tình cảm chân thành tha thiết của cô.

“Xem ra Phong vệ sĩ đã quên khoảng thời gian đó với em rồi, nếu không cậu ta đúng là kẻ chẳng ra gì. Nhưng mà ba năm nay, em là sinh viên ưu tú nhất học viện, tôi tin em nhất định có thể làm cho cậu ấy chú ý tới mình.” Moy hiểu rõ tính tình của Phong Dực, nhưng anh cũng không phải là khách lệ Doãn Tinh.

“Thầy Moy, tạm thời chuyện này thầy đừng nói với ai, kể cả Phong Dực được không?”

“Em muốn dùng cách của em để khiến cậu ấy chú ý tới mình sao?” Moy mỉm cười gật đầu.

“Thầy Moy, thầy thật sự rất hiểu em.” Doãn Tinh hết sức biết ơn Moy đã quý mến cô.

“Vậy em phải cố gắng lên, vì mình và Phong vệ sĩ phải thiết kế một bộ lễ phục đẹp nhất thế gian mới được.” Trong mắt Moy ánh lên một tia mong đợi.

“Thầy Moy, trong đầu em đã có ý tưởng rồi.”

Trong ba năm này, cô đã nghĩ ra một cách có thể để Phong Dực chú ý đến mình, cô nghĩ lần này có thể làm cho anh để ý tới mình.

“Tôi tin tưởng em!” Tập trung lại khen thưởng trao giải cho người xuất sắc, xa hoa rình rang không thua kém gì với đại hội kén rể năm đó chút nào.

“Nhưng đại hội kén rể năm đó do Nữ Hoàng chọn chồng mới tổ chức, còn năm nay lại biến thành chọn vợ cho chúng ta.” Chúc Hạo một thân tà mị, đứng cạnh ba người đàn ông ưu tú ngang hàng vui vẻ cười nói. “Cô ấy cũng thiệt là! Kể từ sau đám cưới của cô ấy và Quốc vương, cô ấy không đi dạy dỗ tiểu hoàng tử và tiểu công chúa thì thôi, còn rảnh rỗi để ý tới chúng ta, nghĩ ra cái ý kiến buồn cười này, thiết kế lễ phục chẳng lẽ chúng ta không tự thiết kế được, còn bắt những cô gái kia phải thiết kế ra tác phẩm nọ kia, cái gì mà tìm bạn đời cho chúng ta chứ!” Tinh Liệt khịt mũi nói, bề ngoài nhìn anh có vẻ dịu dàng lịch sự, nhưng thật ra anh chính là người khá nóng tính nhất trong nhóm.

“Chọn thì chọn, huống chi có thêm một người bạn có gì mà không tốt?” Ngân Âm nở một nụ cười xinh đẹp nói.

“Ngân Âm nói rất đúng, tôi tán thành.” Phong Dực vừa liếc nhìn hội trường vừa nói, cũng không chú ý đến những người mẫu di chuyển trên sân khấu.

Theo ánh mắt của Phong Dực, ba người kia không nhận được cũng liếc lên sân khấu một cái.

Nói thật, những tác phẩm này cũng rất bình thường, bốn người bọn họ nhắm mắt cũng có thể vẽ ra được, thật không biết những nữ sinh học viện này bình thường học cái gì.

“Phong, cậu xem, cái bộ trang phục màu trắng kia! Căn bản là sao chép lại bộ trang phục thế kỷ mười chín, lúc đó không phải quý cô nào cũng mặc kiểu trang phục này sao? Aizz, cô sinh viên này xem ra chẳng có tí năng lực nào, không biết trong học viện học cái gì mà đến phong cách cá nhân cũng không có, xem ra sự nghiệp thiết kế của cô ta coi như đi tong!” Tinh Liệt tiếc nuối thở dài một hơi.

“Tôi nghĩ tình hình này chắc phải bảo giáo viên hướng dẫn bảo cô ta rút đi.” Chúc Hạo không kiên nhẫn muốn đuổi người.

Bốn người đàn ông không ai sánh kịp, ánh mắt lạnh lùng đều lộ ra tia coi thường, tất cả đều không hứng thú cầm ly Whiskey uống một hơi, tâm trạng lúc này của mỗi người đều vô cùng khó chịu.

Nhất là Tinh Liệt, anh thăm mền Mulberry nhiều năm, hiện giờ cô rút cuộc cũng đã có chốn đi về, nhưng trong lòng anh vẫn tràn đầy đau khổ.

Trong lòng ba người kia mặc dù không đau khổ nhưng cũng không được tự nhiên.

Một phần vì nể mặt mũi của chủ nhân nên không thể chuồn đi, bốn người không thể làm gì khác hơn đành kiên nhẫn ở lại, đợi đến khi Mulberry có thể tìm được vợ yêu tương lai cho bốn người bọn họ mới thôi.

“Này, Phong, cậu nhìn xem cô gái Châu Á mặc lễ phục màu tím bên kia xem?” Ánh mắt của Tinh Liệt bắt chội bị một hình ảnh hấp dẫn, anh nói nhỏ với Phong Dực bên cạnh, hai người còn lại cũng tham gia theo.

Trong nháy mắt toàn bộ bốn cặp mắt nóng bỏng đều hướng về phía một hình ảnh.

“Đúng là một cô gái cực kỳ xinh đẹp, gương mặt cô ta không trang điểm gì hết, còn trang phục của cô ấy được thiết kế theo phong cách nào vậy?” Chúc Hạo kinh ngạc hỏi.

“Trang phục của thời Đường.” Phong Dực nhìn thoáng qua bóng dáng tím đó, mặc dù anh không nhìn thấy rõ khuôn mặt cô gái kia, nhưng lại thấy rõ bộ lễ phục mà cô ấy đang mặc.

“Oh my god! Bikini thời Đường của Trung Quốc sao?”

“Một sự kết hợp giữa Trung Quốc và Phương Tây, cổ đại và hiện đại, phóng khoáng và bảo thủ, trên tay cô ấy còn có một chấm đỏ, có phải nó được gọi là thủ cung sa hay không? Điều này chứng tỏ cô ấy là xử nữ đúng không?”

“Trang sức trên tóc cô ấy là mũ phượng của công chúa thời Đường sao?”

Cả bốn người đều lộ ra ánh mắt kinh ngạc cùng tán thưởng, bọn họ tiếp tục bàn luận về tác phẩm của cô gái này.

“Thế nào? Tác phẩm của cô ấy không tệ chứ?”

Người đứng sau bốn người đàn ông lên tiếng, là thầy Moy.

“Thầy Moy.” Bốn người vừa nhìn thấy ân sư, đều lộ ra một nụ cười thân thiện.

“Thầy Moy, sinh viên đó là học trò của thầy sao?” Tinh Liệt biết Moy là giáo sư kỳ quái của học viện Hepburn, bình thường muốn anh ta thích một học trò khó hơn lên trời, huống chi là tán dương một học trò.

“Đúng vậy! Phong, cậu cảm thấy bộ lễ phục trên người cô ấy không tệ chứ?” Moy trả lời, nhưng không nhìn về phía Tinh Liệt, ngược lại nhìn sang Phong Dực hỏi.

“Thầy Moy, cô ấy có khả năng trời phú, nhưng mà vẫn thiếu thiếu chút gì đó.” Phong Dực hí hóp mắt nhìn, thẳng thắn phê bình.

“Ừ, cô ấy thiếu một chút tình yêu để làm dịu đi.” Moy ngụ ý nhìn về phía Doãn Tinh, sau đó kín kẽ liếc nhìn Phong Dực một cái.

“Không thể nào! Thầy à, cô ấy thuần khiết như vậy sao?” Ngân Âm có chút hứng thú đối với con gái ngây thơ như thế này.

Phong Dực nghe thấy trong giọng nói của Ngân Âm có chút hứng thú, không biết vì sao trong lòng anh cảm thấy không thoải mái.

“Cô ấy tới từ Đài Loan, đang đợi một người, người kia giống như một cơn cuồng phong đi qua đời cô ấy, cho nên tác phẩm đó có tên là Luyến Phong.”

“Không phải là bộ lễ phục tuy bề ngoài khác nhau nhưng ý nghĩa của nó cũng giống như bộ Tử Luyến kia của Phong Dực hay sao?” Chúc Hạo không nhịn xen ngang hỏi.

“Đúng vậy! Ba năm trước đây bộ lễ phục Tử Luyến của Phong chiến thắng tất cả những bộ lễ phục của các nhà thiết kế Châu Âu. Như vậy cô gái ấy đến đây là có chuẩn bị, hơn nữa cô ấy còn cố tình đặt tên cho tác phẩm của mình là Luyến Phong, không biết có phải là do quyến luyến Phong của chúng ta hay không thầy Moy?” Trong giọng nói của Ngân Âm có chứa một tia hài hước.

“Đáng tiếc cơn gió này quá mạnh, lại vô tâm vô tình, tới vô ảnh đi vô tung, ai có thể bắt được?” Tinh Liệt cũng tham gia vào hàng ngũ chế nhạo.

“Chỉ là, trong lòng của cơn gió này đã có đối tượng rồi, ai biết được ba năm trước cậu ta tới Đài Loan đã xảy ra chuyện gì, ba năm qua trong lòng vẫn chỉ có bóng dáng của một người, trừ khi là người ít nói dịu dàng, còn không thì bất kỳ người phụ nữ nào cũng đừng mong theo đuổi.” Ngân Âm tự nhủ, còn không quên huých vai bạn tốt một cái.

“Ba năm trước ở Đài Loan?” Thầy Moy nhếch môi thoáng nở một nụ cười.

“Thầy Moy, đừng nghe bọn họ hói lung tung. Ai biết lần này cô ấy có đoạt được giải hay không?” Phong Dực ngăn cản, lúc này trong đầu anh đã xuất hiện kết quả của cuộc so tài.

“Cô ấy đã sớm được giám đốc khen thưởng, nhưng mà lần này vì muốn tham gia vào cuộc thi tìm bạn trăm năm cho các cậu, cũng vì muốn công bằng, cho nên cô ấy đã thiết kế lại một tác phẩm để dự tuyển.”

“Quả không hổ là Nữ Hoàng thời trang, ánh mắt luôn độc đáo khác người, tôi thấy sự nghiệp thiết kế của cô gái này nhất định sẽ thành công rực rỡ.”

“Cuối cùng giám đốc kết duyên cô ấy với ai mới là quan trọng. Theo tôi biết thì cô ấy tới Pháp là vì một người đàn ông, về phần có thể trở thành nhà thiết kế hàng đầu hay không thì đó là chuyện của tương lai.” Ánh mắt thầy Moy cố tình nhìn về phía Phong Dực.

Mặc khác ba người kia cũng rất ăn ý đều cảm thấy có điểm kỳ lạ, ai nấy đều hiểu trong lời của thầy Moy ẩn hiện hàm ý sâu xa, dường như cố ý nhằm vào Phong Dực.

Ánh mắt của Phong Dực vẫn một mực nhìn theo bóng dáng kia.

Lúc này bóng dáng đó đột nhiên nhìn về phía bọn họ, khi tầm mắt lướt qua Phong Dực thì chợt dừng lại hơi hé môi mỉm cười.

Anh hít vào một hơi thật sâu, nín thở nhìn dung nhan xinh đẹp thuần khiết ấy.

Là cô ấy! Tim của anh truyền đến một hồi run rẩy.

“Cô ấy tên là gì, thầy Moy.” Phong Dực cố gắng che giấu tâm tình kích động của mình, giọng nói khàn khàn nhưng vẫn có chút run run.

“Cô ấy tên là Doãn Tinh. Ở Đài Loan còn là nhà văn ngôn Tình.” Thầy Moy không nhịn được tiết lộ tin tức cho Phong Dực cố tình gợi lại trí nhớ trong anh.

“Là cô ấy.....”

Tuy âm thanh phát ra rất khê nhưng thầy Moy vẫn có thể nghe thấy được.

“Cô ấy thích thiết kế của cậu, Phong, sao cậu không tìm cô ấy nói chuyện một chút?” Thầy Moy muốn hai người có thể thân thiết hơn cho nên cố tình tạo cơ hội.

“Đúng đó! Cậu còn không mau đi, coi chừng bị người khác nhanh chân hơn cướp mất đấy.” Ngân Âm cũng đã nhìn ra ý đồ của thầy Moy.

“Vậy tôi phải đi tìm cô ấy nói chuyện một chút.”

5. Chương 5

Thời gian 3 năm đủ để anh quên đi cuộc hôn nhân tuyệt đẹp từng có ở Đài Loan, anh cũng chưa từng nghĩ qua sẽ gặp lại cô gái Châu Á mãi luôn quanh quẩn trong lòng mình.

Phong Dực mang theo nụ cười tình quái xen lẫn chiếm đoạt nhìn con mỗi tối nay.

“Em tên là Doãn Tinh sao?”

Khi Phong Dực đi về phía Doãn Tinh thì cô cảm giác như dạ dày mình đã nhảy lên đến tận cổ họng.

Hiện cô đang rất căng thẳng! Ba năm không gặp, anh trở nên đẹp trai hơn, mê người hơn, toàn thân tản ra mùi lực đàn ông không cưỡng lại được, phong thái anh như vậy thật chói lóa hơn người.

Nhếch môi cười, Doãn Tinh cẩn thận nhìn Phong Dực, cô muốn nhân cơ hội này được nhìn anh kỹ hơn.

Đối mặt với đôi mắt lấp lánh của cô, trong lòng Phong Dực dâng lên một hồi rung động.

Cô ngày càng trưởng thành hơn, xinh đẹp động lòng người, chỉ một cái giơ tay nhắc chân cũng đủ khiến huyết mạch đàn ông căng ra, thêm bộ lễ phục màu tím hôm nay cô mặc, bộ đồ để lộ đường cong của cô nổi bật lên, khiến cô mỹ lệ càng thêm chói mắt, dễ dàng đầu độc kích thích đàn ông.

Cô có một cặp đùi đẹp mà hiếm phụ nữ Châu Á nào có được, chỉ cần nhớ lại cô đã dùng cặp chân thon dài này để kẹp lấy hông mình cũng đủ khiến anh hưng phấn vô cùng. “Phong tiên sinh tìm tôi?” Doãn Tinh cảm thấy thất vọng khi Phong Dực không nhận ra cô. Chẳng lẽ anh đã thực sự quên cô rồi?

“Tác phẩm của em không tệ.”

Cảm nhận được sự kinh ngạc của cô, Phong Dực cũng không muốn cho cô biết là anh đã nhận ra cô.

“Cảm ơn Phong tiên sinh khích lệ, tôi cũng rất muốn thưởng thức tác phẩm của Phong tiên sinh.” Cô cười nói.

Ba năm, chẳng lẽ anh thật sự quên khoảng thời gian mà bọn họ từng có với nhau?

Mặc dù lúc ấy cô còn trẻ ngây thơ, còn có chút ngốc nghếch mê trai, nhưng trái tim cô đối với anh đó là vô cùng chân thật.

“Ồ, em thích tác phẩm của tôi?” Nói tới tác phẩm của mình, Doãn Tinh nhất thời gợi hứng thú cho Phong Dực.

“Tử Luyện, tôi thích bộ Tử Luyện đó. Thành thực mà nói, tôi không thể thiết kế một bộ lễ phục giống bộ Tử Luyện đó.”

Nhìn thái độ của anh, hiển nhiên là anh đã quên cô.

Thoảng che giấu đau khổ trong lòng, Doãn Tinh nở một nụ cười dịu dàng.

“Bộ Tử Luyện đó là tác phẩm tôi thích nhất, bởi vì tôi đặc biệt thiết kế cho vợ tương lai của mình.” Ánh mắt Phong Dực nóng bỏng lướt qua khuôn mặt cô, chỉ là hiện giờ cô đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình nên không phát hiện ra.

“Vợ tương lai của anh?” Doãn Tinh ngây ngốc hỏi.

“Người phụ nữ trong lòng tôi.”

Nghe vậy, thân thể Doãn Tinh run lên, toàn thân cô cứng ngắc, cắn môi dưới. Thì ra trong lòng anh đã tồn tại một người phụ nữ, khó trách anh đã quên khoảng thời gian ba năm bọn họ từng ở bên nhau.

“Cô gái ấy thật may mắn.” Giọng nói của cô ẩn hiện một tia lạnh lùng.

Phong Dực nhìn vẻ mặt kỳ lạ của cô, tỏ vẻ không hiểu.

“Phong tiên sinh, vậy tôi không quá rầy.” Vì muốn che giấu tâm trạng đau đớn, Doãn Tinh chỉ muốn tìm một chỗ để chữa lành vết thương này.

Lúc này cô chỉ muốn chạy trốn.

“Tại sao em không tham gia bữa tiệc lần này?” Phong Dực muốn biết rốt cuộc cô có giống những người phụ nữ một lòng mưu cầu danh lợi kia hay không.

Lời nói của Phong Dực giữ chân Doãn Tinh lại.

Đối với vấn đề của anh, Doãn Tinh cảm thấy hết sức buồn bực.

“Tôi muốn gặp giám đốc một lần, tôi muốn trở thành nhà thiết kế.”

Trong mắt Phong Dực đột nhiên hiện lên một tia chán ghét.

Vẻ mặt của anh khiến Doãn Tinh kinh ngạc, “Phong tiên sinh, tôi nói sai rồi sao?”

“Em không nói sai, tôi chỉ là ghét phụ nữ thích trèo cao. Em xem, lần này mỗi sinh viên tham dự chỉ muốn xưng hoàng xưng hậu, cho dù không thể tranh được danh hiệu gì, chỉ cần gả ột trong bốn người vệ sĩ, nhất định có thể phát lên thành Phụng Hoàng.” Phong Dực coi thường nói xong, giọng điệu của anh giống như đã coi Doãn Tinh là một trong số những người phụ nữ đó.

“Phong tiên sinh cho rằng tôi giống những người phụ nữ kia sao?” Doãn Tinh thăm thám thính hình tượng của mình trong lòng anh.

Phong Dực đùa cợt cong khóe môi, lãnh đạm nói: “Em tham dự lần tranh tài này, không phải là muốn gặp giám đốc sao?”

“Tôi.....” Người tôi thực sự muốn gặp là anh đó...Anh có biết hay không?

Aizzz! Trong lòng Doãn Tinh thở dài một hơi.

“Ý của Phong tiên sinh là nói tôi cũng là người phụ nữ muốn trở thành Phụng Hoàng?”

“Tôi nghĩ nguyện vọng của em sẽ được toại nguyện!” Anh chỉ có thể nói với cô như vậy, bởi vì tác phẩm của cô rất khá, mà anh cũng thực sự thích tác phẩm của cô.

“Phong tiên sinh đối với việc giám đốc mở tiệc tìm bạn trăm năm có suy nghĩ gì? Anh đồng ý chấp nhận người phụ nữ giám đốc lựa chọn cho anh sao?” Vốn không muốn hỏi, nhưng anh giữ cô lại, cũng như là cho cô một cơ hội để hỏi.

“Tôi sẽ chấp nhận người phụ nữ mà giám đốc lựa chọn cho tôi.” Phong Dực khẳng định trả lời.

“Nhưng không phải trong lòng anh đã có người phụ nữ khác?”

“Cô gái nhỏ, đừng lo lắng cho tôi, chúng tôi cùng lắm là một cặp vợ chồng hữu danh vô thực, hoặc là chỉ phát tiết trên cơ thể, tôi nghĩ người phụ nữ muốn trở thành vợ tôi, thật ra sẽ không để ý tới cuộc hôn nhân này, bởi vì họ chỉ một lòng muốn danh lợi cùng địa vị.”

Phong Dực như có điều suy nghĩ xem xét Doãn Tinh.

“Anh đối với đại hội lần này, thì ra là...” Doãn Tinh lẩm bẩm. Thì ra anh chỉ xem cuộc chọn vợ lần này là công cụ phát tiết, cho dù ai có trở thành vợ anh cũng đều không phải người phụ nữ trong lòng anh...

Trong lòng Doãn Tinh lúc này chợt quặn đau. Cô chờ anh ba năm ròng, cuối cùng cũng chỉ là công dã tràng!

Trong lòng Phong Dực đã có bóng hình người phụ nữ may mắn kia, người phụ nữ đó không phải cô, bởi vì trong ánh mắt anh không thấy được được mong muốn không muốn rời xa, anh không nhớ cô, anh không nhớ đã từng có một khoảng thời gian cùng cô, trong ký ức của anh không có cuộc gặp gỡ kia, mà cô lại cố chấp ba năm.

Doãn Tinh âm thầm thở dài.

Phong Dực phát hiện trên mặt cô lộ ra vẻ ưu sầu, anh ngẩng nhìn gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô.

“Có phải em vì muốn hoàn thành tác phẩm mà mấy hôm không được nghỉ ngơi? Sau khi kết thúc phải nghỉ ngơi cho tốt. Đừng để thân thể mệt mỏi, biết không?”

Trong mắt của anh tràn đầy quan tâm, giống như bọn họ là bạn bè đã lâu, nhưng bọn họ có thực sự như thế sao? Doãn Tinh trầm nghĩ.

“Phong tiên sinh, anh đối với người phụ nữ nào cũng đều dịu dàng như vậy sao?”

Lòng của cô khẽ nhói đau, có phải ba năm qua anh đều như vậy? Đây là thói quen của anh, thói quen chìa tay dịu dàng giúp đỡ những cô gái yếu đuối?

“Đúng vậy, nếu người phụ nữ đó đáng để tôi quan tâm.”

Doãn Tinh không nhìn thấy trên mặt Phong Dực lóe lên một tia thâm tình.

Lúc này ba người vệ sĩ kia bước tới làm mất cả vui.

“Phong, có kết quả rồi, của cậu là cô Tuyết Vi.”

Lời nói của Ngân Âm vừa truyền đến, Phong Dực không biểu cảm nhìn Doãn Tinh, nhưng Doãn Tinh vừa nghe đáp án, trong lòng cô không khỏi căng thẳng, cơn choáng váng ập tới, trước mắt là một mảng tối đen như mực, thế giới trước mặt cô như đảo lộn.

“Tinh!”

Phong Dực nóng lòng đỡ thân thể Doãn Tinh đang từ từ ngã xuống, anh cau mày không quan tâm tới ánh mắt của mọi người bề thế cô lên rồi đi.

“Phong! Cậu muốn đưa cô Doãn đi đâu? Cô ấy....” Không để ý đến lời kêu gọi của Ngân Âm, Phong Dực không coi ai ra gì đưa thẳng Doãn Tinh về phòng của mình.

Phong Dực nhìn khuôn mặt của Doãn Tinh đang mê man ngủ, nỗi nhớ nhung kiềm chế suốt ba năm qua rốt cuộc tràn ra.

“Cô bé Châu Á của anh!”

Khuôn mặt điển trai của anh vùi sâu vào mái tóc đen mềm mại của cô, anh nhớ nhưng hương thơm này đã lâu, mùi hương tinh mạch này xuất hiện trong mộng của anh không biết bao nhiêu lần.

“Em có biết trong ba năm qua anh vẫn luôn tìm em hay không?” Ngẩng lên từ suối tóc mềm mại, đôi mắt sáng rực khóa chặt lên đôi mắt nhắm nghiền của Doãn Tinh, anh không nhận được cú xuống hôn mấy cái lên mi mắt cô.

“Nhiều lần anh muốn gặp lại em, nhưng chỉ có thể đem hy vọng gặp em chôn sâu tận trong lòng, anh thật sự không nghĩ rằng có thể gặp lại em. Tại sao em lại xuất hiện ở Pháp? Liệu em còn lấy thân phận nhà

văn ngôn tình để dụ dỗ đàn ông như trước kia không? Thực sự em chỉ muốn một đêm hoan ái vui vẻ thôi sao?” Phong Dực giả vờ không biết Doãn Tinh, bởi cô từng vì hoàn thành một cuốn tiểu thuyết mới tới tìm anh, hơn nữa còn chủ động hiến thân cho anh, hôm nay anh nghe Moy nói cô vẫn là nhà văn ngôn tình ở Đài Loan, anh sợ cô muốn săn tìm những người đàn ông khác, cho nên anh mới cố gắng kiềm chế xúc động, không để cho cô phát hiện ra rằng trong ba năm qua anh vẫn còn nhớ đến cô. Nhìn gương mặt ngủ say của cô, Phong Dực cố gắng kiềm chế dục vọng đang thức tỉnh sau ba năm, ngấm nhìn dáng vẻ ngọt ngào khi ngủ của cô, anh thở dài, thân thể cô càng ngày càng quyến rũ hơn, vẫn hấp dẫn giác quan của anh như ba năm trước đây.

Anh có thể cảm thấy huyết khí dưới thân dâng lên khác thường, hiện tại anh chỉ muốn thưởng thức người con gái xinh đẹp ngay lập tức.

Phong Dực nhẹ nhàng cởi bộ lễ phục mỏng như cánh ve trên người Doãn Tinh ra, anh nhíu mày, chán nản nghĩ tới những ánh mắt nóng bỏng hướng về phía cô trong yến hội, mà vẻ đẹp này chỉ có thể thuộc về một mình anh.

Anh ghen tị vươn tay, tham lam di chuyển bàn tay trên làn da trần ngần của cô.

Đầu tiên là bộ ngực trắng như tuyết của cô, đã lâu rồi anh chưa từng thấy cơ thể người phụ nữ nào có thể vật nam tính của anh dâng trào như thế, chỉ cần nhìn bộ ngực sữa của cô cũng đủ khiến mạch máu của anh sôi sục, ánh mắt xanh dương thoáng hiện lên đốm lửa nhỏ, anh khấn trương cởi bỏ bộ y phục màu tím trên người cô xuống, ngấm nhìn sự quyến rũ ngọt ngào của cô.

Tay của anh không nhịn được đặt lên tiểu anh đào tròn trịa vừa xinh đẹp vừa hấp dẫn, ba năm không thấy, điều duy nhất thay đổi là bàn tay của anh vừa chạm vào lập tức nhạy cảm dựng lên, tựa như hoa hồng gập sương mai, xinh đẹp nở rộ trước mặt anh.

“Cô bé Châu Á của anh, em thật đẹp!” Phong Dực cúi đầu hôn lên đỉnh nụ hoa, đầu lưỡi nhẹ nhàng treu ghẹo, bướng bình lồi nhẹ nhũ hoa, nhẹ nhàng chạm cắn để lại những dấu đỏ nhàn nhạt. “Ừm.....” Trong giấc mộng Doãn Tinh phát ra tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ.

“Tiểu yêu tinh, ngực em càng ngày càng đẹp, em biết không? Mỗi lần anh uống sữa tươi là anh đều nhớ tới khi anh được chạm đến ngực em mút lấy nụ hoa nhỏ có hương thơm xen lẫn với mùi mồ hôi trên cơ thể em, chưa từng có người phụ nữ nào có được cùng lúc hai loại hỗn hợp mà khiến anh khao khát như vậy.” Phong Dực vừa than thở vừa lấy đầu lưỡi chạm vào nhũ hoa khiến cô toát mồ hôi.

Bàn tay của anh che phủ cả một bên ngực, lòng bàn tay vẽ vòng tròn, dần dần tăng thêm sức lực, da thịt trong lòng bàn tay anh vì ma sát mà sinh ra nóng bỏng.

Anh dùng đầu ngón tay ve ve nụ hoa đã sớm đứng thẳng, nụ hoa nhạy cảm đứng thẳng lên khi anh dùng sức nắn bóp.

Thân thể Doãn Tinh cũng run rẩy theo nhũ hoa, một trận đau đớn xuyên thẳng từ trước ngực truyền tới đầu cô, vui vẻ cùng đau đớn khiến cô tỉnh lại.

Tròng mắt đen kinh hoàng chống đỡ đôi mắt xanh dương đầy bí ẩn kia.

Trong nháy mắt, vùng cấm địa mệnh môn của cô chảy ra một dòng nước, nơi đó của cô lại ẩm ướt, giống như ba năm trước đây, chỉ có đối mặt với anh cô mới có loại phản ứng này.

Doãn Tinh ngượng ngùng kẹp chặt hai chân, không muốn Phong Dực nhìn thấy sự khác thường của mình, nhưng cô vừa nhận nhớ đã bị anh đoán được.

Nở một nụ cười tà mị, Phong Dực cúi đầu hôn lên nụ hoa bên kia.

“Phong, anh.....”

Doãn Tinh muốn cự tuyệt, nhưng cô thật sự rất nhớ sự đụng chạm của Phong Dực, không nhịn được, cô lùa ngón tay vào mái tóc đen nhánh của anh.

Đây là người đàn ông của cô! Trong lòng cô khổ sở nghĩ tới.

“Phong, em.....” Tóc của anh thật mềm! Sự mềm mại giống như một loại thuốc trợ tình khiến cô cảm thấy vui vẻ.

Thân thể của cô sinh ra phản ứng, cô ưỡn ngực lên để anh dễ dàng cuồng nhiệt gặm nhấm hai bầu ngực mình.

“Anh nên gọi em là gì đây, Sweetheart?” Giọng nói khàn khàn mê người của Phong Dực đã hấp dẫn trên chộc Doãn Tinh.

“Tinh.....Là Tinh.....Phong, em.....” Doãn Tinh không ngừng thở dốc.

“Tinh, Tinh của anh!”

Phong Dực gọi như vậy khiến Doãn Tinh cảm động chảy nước mắt.

Dùng tay lau nước mắt cho cô, Phong Dực thương yêu nhìn cô. Cô vẫn nhạy cảm như trước đây, anh muốn thật nhanh có thể xông vào tiểu huyết để cảm nhận sự chật hẹp của cô.

“Phong.....Phong, em muốn anh!” Doãn Tinh chủ động đưa tay ra, cô khao khát chạm vào lồng ngực Phong Dực.

Vừa sờ lên lập tức muốn nghiền, ngón tay của cô chạm vào hai chấm đen trên ngực anh nhẹ nhàng xoa, trong đôi mắt đen hiện lên một tia thú vị, ngạc nhiên cẩn thận nhìn sự biến đổi của anh.

Phong Dực hít sâu một hơi, trong mắt thoáng qua một ngọn lửa.

Doãn Tinh vẫn tiếp tục nhiệt tình xoa xoa chấm đen kia của anh, sau đó ngẩng đầu đưa lưỡi khê liếm một vòng phía trên.

“Phong, đầu vú của anh cứng lên rồi kìa, trông nó thật đáng yêu!” Doãn Tinh vừa nói vừa cố ý lấy hai ngón tay siết mạnh.

Phong Dực bỗng chốc lại hít một hơi nữa, cả lồng ngực cũng nhấp nhô bất định theo.

“Phong, rất đau sao? Sao anh lại nhú mào, em.....”

“Tiếp.....tiếp đi em, đừng.....Tinh, đồng ý với anh được không?” Phong Dực thở hổn hển, hô hấp của anh bắt đầu rối loạn, cả người anh đã bị ma nữ này đùa giỡn đến phát điên.

Doãn Tinh không biết động tác của mình đã châm lửa khiến dục vọng của Phong Dực bùng lên, cô vẫn ngốc nghếch đùa bỡn thân thể anh.

“Phong, em phải đồng ý với anh cái gì?”

Doãn Tinh cảm thấy đùa giỡn đã đủ, cái miệng nhỏ nhắn của cô đối mặt với chấm nhỏ nhô ra của anh, sau đó nhẹ nhàng hà hơi vào nó, mỗi một hơi cô thở ra đều khiến chấm nhỏ này gồ lên cứng hơn.

Một hồi lâu sau, cô lại ngậm nó vào trong miệng, một tay cầm lấy bên kia nghịch ngợm nó.

“Á....” Phong Dực như bị một cây đuốc thiêu đốt, bụng dưới bùng nổ lên ngọn lửa mãnh liệt, anh dặng hai chân ra, để nơi nào đó của mình có thể tiếp tục bành trướng.

Lúc này Doãn Tinh mới phát hiện ra nơi nào đó của mình đã chảy ra một dòng chất lỏng ẩm áp, nhưng ở tư thế này cho nên chất lỏng đó chảy xuống bụng của Phong Dực.

“Phong, em.....” Cô xấu hổ chết mất!

“Tinh, anh muốn em!” Đủ rồi, bị cô đùa giỡn thế là quá đủ rồi! Phong Dực không chịu nổi việc Doãn Tinh chủ động cọ xát nơi đó.

“Không, Phong, em còn muốn sờ anh!” Lần này Doãn Tinh cố chấp lắc đầu, trong mắt ánh chứa nước.”Phong, em còn muốn được sờ anh”

Cô chờ ba năm mới có thể vuốt ve anh lần nữa, mỗi lần nằm mộng cô đều hy vọng có thể giống như bây giờ cùng anh trên giường, sau đó cô ngồi trên bụng anh, được chạm vào ngực anh và nâng niu chỗ đó của anh!

Doãn Tinh vì suy nghĩ xấu xa của chính mình mà đỏ mặt.

“Tinh, anh cũng muốn để em sờ, nhưng để em sờ chính là tự hành hạ mình!”

“Tại sao? Anh cho là kỹ thuật của em không tốt?” Ba năm qua mặc dù cô không hề làm tình với đàn ông nào khác, nhưng cô chưa từng quên những gì đã làm cùng anh, còn đem tất cả những ngọt ngào đó viết thành cuốn sách riêng của mình.

“Tinh, để anh muốn em trước được không, cơ hội của em còn nhiều, lúc đó anh sẽ để em tùy hứng làm được không?” Nhìn dáng vẻ không lưu loát của cô, bên môi Phong Dực hiện lên một nụ cười.

Có thể nhìn ra trong ba năm qua cô không có người đàn ông khác, cô cũng không hỏi người đàn ông khác bí quyết yêu đương.

Tinh của anh vẫn hồn nhiên như thế!

“Được, Phong, anh nói sao thì em làm vậy, chỉ cần anh vui vẻ là được rồi!” Chỉ cần anh cười, cô cũng sẽ vui vẻ, cho dù anh có quên cô, cô cũng sẽ cười vui vẻ.

“Được, bây giờ anh sẽ buộc tay em lại, sau đó em hãy nhắm mắt lại.” Vì muốn khảo nghiệm xem Doãn Tinh vẫn thuần khiết ngọt ngào như trước hay không, Phong Dực muốn chơi một trò chơi.

“Phong, sao phải buộc tay lại?” Doãn Tinh tò mò hỏi.

“Để em cảm nhận được cao trào tuyệt vời nhất thế gian này. Em không muốn sao?”

“Em không biết nữa.....” Phong cô thật háo sắc nha! Lúc ở trên giường sao anh lại háo sắc như vậy, không giống lúc anh mặc âu phục chút nào.

“Ở trên giường hai người yêu nhau có thể chỉ cần tâm linh kết hợp, kỹ thuật thúc đẩy hai tâm hồn tới gần hơn. Tinh, em không hiểu sao?” Sau khi Phong Dực để lại cho cô một nụ hôn nóng bỏng, mãnh liệt rót vào tai cô lời ngon tiếng ngọt, khiến toàn thân cô mềm nhũn bay bổng.

Doãn Tinh gật đầu một cái, nghe lời Phong Dực, cô đưa hai tay mình cho anh để anh dùng cà vạt buộc lại, sau đó nhắm mắt lại.

“Phong, được rồi.” Cô dịu dàng nói.

Phong Dực dùng tay kéo cô vào lòng ngực của mình.

Sau đó dùng giọng trầm ấm khàn khàn đè nén dục vọng nói nhỏ với cô, “Tinh, bây giờ em chỉ có thể dùng miệng, em muốn cắn chỗ nào thì cắn chỗ đó, muốn liếm chỗ nào thì liếm chỗ đó, hoặc là muốn ăn chỗ nào anh sẽ để em ăn chỗ đó, được không?”

Trên gương mặt hiện lên một nụ cười tà mị, Phong Dực ấn đầu Doãn Tinh xuống thấp một chút, đưa nơi nóng rực của mình về phía cô.

Doãn Tinh hé miệng, muốn nói lại thôi. Hai gò má cô nhất định đã đỏ ửng rồi, làm sao bây giờ? Thật hấp dẫn người mà! Cô muốn hôn chỗ nào? Liệu cô có hôn sai chỗ không nhỉ? Cái gì cô cũng đâu nhìn thấy được!

“Phong, em không nhìn thấy thì sao hôn được anh?”

“Em đưa đầu lưỡi ra liếm môi trước đi.”

Phong Dực vừa nói xong, Doãn Tinh lập tức khéo léo đưa đầu lưỡi liếm liếm cánh môi.

“Môi em có cảm giác gì không?” Anh cười tà mị.

Doãn Tinh không nhìn thấy, cô vẫn cố vươn đầu lưỡi phiếm hồng liếm liếm, sau đó cô hưng phấn mỉm cười, “Thật ngọt...” Là mùi vị của mình sao? Đáng tiếc không có anh, cô vừa mừng lại vừa tiếc.

“Liếm lại lần nữa xem!” Tròng mắt đen tăm tối, giọng Phong Dực khào khào nói, anh đưa đầu cô xuống thêm chút nữa, sau đó dừng lại ở cây côn của mình.

Bộ phận đang sưng đỏ kề tới bên môi Doãn Tinh, cô cảm thấy cổ họng nóng rực khô khốc, vì vậy cô vươn lưỡi liếm nơi nóng rực đó.

“Á.....” Đây là cái gì?

Doãn Tinh kêu lên một tiếng, Phong Dực lại dùng sức ấn đầu cô xuống.

“Liếm nó đi em!”

Doãn Tinh khiếp sợ đưa đầu lưỡi ra, liếm vật thô sấp nóng bỏng vừa rồi.

Sao chỗ này lại có lông? Mùi vị này có chút quen thuộc.... Đáng tiếc là cô không nhìn thấy....Mùi vị vừa nó... Trời ạ! Tại sao lại có một dòng khí nóng truyền vào miệng cô?

Trời ạ! Sao chỗ vừa rồi cô vừa liếm qua lại trở nên lớn như vậy? Thật là kỳ lạ!

“Phong.....”

Gương mặt anh tuần củ Phong Dực nhú lại, toàn thân nhẫn nhẹn như ngồi trên đồng lửa, toàn thân anh phát ra tiếng rên rĩ nóng bỏng, trong hô hấp kịch liệt đan xen một chút vui mừng.

Chẳng lẽ là cái đó của Phong? Một câu hỏi hiện lên trong đầu, Doãn Tinh theo bản năng khạc ra một ngụm khí nóng, cảm giác cây côn thịt bông nhúc nhích, cô thở ra một hơi, nó lại chạm vào đầu lưỡi của cô bắt đầu nhích xuống.

Phong Dực cũng không nhịn được nữa, anh đem tất cả nhét vào cái miệng nhỏ nhắn của Doãn Tinh.

“Ừm.....Phong.....Của anh lớn quá!” Doãn Tinh theo bản năng ngậm lấy vật to lớn trong miệng.

Máu nóng trong người Phong Dực lập tức dâng trào, toàn thân anh bắt đầu co quắp.

“Á.....” Anh cho vật to lớn của mình ra vào trong miệng Doãn Tinh, anh cắn chặt răng nhẫn nhẹn sự kích thích muốn đâm vào trong cơ thể cô.

“Giỏi lắm, Tinh, làm ơn.....Đổi vị trí đi.....”

“Dạ!” Doãn Tinh vừa nghe thấy âm thanh ma mị của Phong Dực, trong đầu lập tức trống rỗng, đầu lưỡi cùng môi di chuyển xuống bắp đùi trong của anh. Nơi da thịt trơn non như vậy khiến Doãn Tinh cảm thấy hưng phấn.

“Ừm.....” Phong Dực khổ sở gầm nhẹ một tiếng.

“Phong.....” Doãn Tinh cảm thấy tiểu huyết của mình nước chảy ồ ạt, cô khổ sở khép chặt hai chân của mình, thân thể Phong Dực co rút khiến toàn thân cô nóng ran, quay cuồng không dứt.

“Phong, yêu em đi, được không?”

6. Chương 6

“Anh đã yêu em rồi!”

Hai hàng lông mày tự nhiên thoáng hiện lên một nét thâm tình, Phong Dực gác cằm mình lên bờ vai dầm mồ hôi của Doãn Tinh, khẽ gặm cắn vành tai nuột nà của.

“Em còn chưa thỏa mãn sao, tiểu dân nữ?” Câu nói chế nhạo của Phong Dực khiến hai gò má của Doãn Tinh ửng hồng, khiến cô không dám nhìn thẳng vào đôi mắt xanh dương cầu hôn kia.

“Ngượng sao? Vừa rồi không phải lớn tiếng như vậy sao? Sao bây giờ cứng lưỡi rồi?”

Phong Dực rất thích nhìn dáng vẻ toàn thân hồng hào của cô, muốn nhìn thấy da thịt trắng như tuyết bởi vì hoan ái mà biến thành hoa hồng đỏ rực, vật nóng bỏng dưới thân anh lại lần nữa ngẩng đầu.

“Phong, em.... Em... Chỉ đối với anh em mới....” Anh là người đàn ông duy nhất của cô, anh không hề biết rằng cô đã chờ anh ba năm, chờ đến khi trái tim tan nát muốn bỏ cuộc.

“Ý em là chỉ với anh lửa dục mới khó nhịn, còn đối với những người đàn ông khác vừa muốn kháng cự nhưng lại vẫn mời chào?” Những lời này ngụ ý chính là cô chỉ trước mặt anh mới tỏ vẻ dâm dăng, còn trước mặt những người đàn ông khác đều ra vẻ thuần khiết.

Trong lòng Phong Dục vẫn còn có khúc mắc với Doãn Tinh, ai bảo lần đầu mới gặp cô lại dùng phương pháp xử lý muốn học hỏi kinh nghiệm từ anh, trao cho anh trình tiết của mình. Nhưng trong lòng anh, cô cần bản không giống như phụ nữ Châu Á chú trọng tới trình tiết, anh biết phụ nữ Châu Á đều để ý tới việc giữ gìn trình tiết cho chồng của mình, mà ngay lần đầu tiên anh gặp cô, cô đã nhảy lên giường cùng anh.

Không biết Phong Dục đánh giá về mình như thế nào, Doãn Tinh ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn anh.

“Phong, có lẽ anh sẽ cảm thấy em thật đáng xấu hổ nhưng em... Em chỉ như vậy mới có thể chứng minh được anh đang ở bên cạnh em, anh có biết em....”

Phong Dục không cho cô cơ hội giải thích, cúi đầu hôn tới tấp lên cái miệng nhỏ nhắn của cô. “Phong, yêu em.....” Doãn Tinh chủ động nướu cổ Phong Dục, đưa đôi môi đỏ mọng của mình lên.

Đôi môi như có lửa quán quít một chỗ, lưỡi Phong Dục trơn trượt như con rắn nhỏ thăm dò vào trong miệng cô.

Ngón tay Doãn Tinh khẽ lướt qua khuôn mặt điển trai xuất chúng của anh, cảm thấy hàng lông rậm của anh nhướng lên, cô lại tìm đến bờ môi anh nhẹ nhàng mơn trớn.

Phong Dục hôn môi cô, sau đó nhẹ nhàng hôn lên mũi cô, hơi thở nam tính cuồng nhiệt bá đạo hòa lẫn với hô hấp của cô.

Doãn Tinh di chuyển tay xuống dưới, bên môi thoáng hiện một nụ cười, ngọt ngào dụ dỗ anh.

“Phong, ngực của anh cứng quá!”

“Thích không?” Phong Dục nhếch môi cười, nụ cười trên mặt hấp dẫn như một tên tội phạm.

“Ông trời thật không công bằng, sao lại để cho đáng người anh đẹp như vậy!” Doãn Tinh không nhịn được oán trách.

Cô dùng tay xoa nắn cơ ngực rắn như sắt của anh, càng sờ càng nghiệm. Ngực đàn ông không giống với ngực phụ nữ, nhất là Phong Dục, nhất định anh đều tập thể dục mỗi ngày, bộ ngực của anh mặc dù không có cơ bắp nhiều lắm nhưng lại hấp dẫn khiến người khác không nhịn được muốn cắn nó một cái.

“Lại muốn cắn ngực anh sao?” Nhìn ra ánh mắt khát vọng của Doãn Tinh, Phong Dục không nhịn được cười ra tiếng.

“Phong, anh không thể nói kín đáo một chút à? Trên mặt của em có ghi rõ vậy sao?” Thật là! Anh sẽ không nghĩ cô là đồ mê trai chứ? “Phong, sở dĩ em như vậy là vì nghề nghiệp bắt buộc, em cũng chỉ vì hứng thú của em mà thôi.”

Hứng thú của cô chính là viết tiểu thuyết. Phong Dục đã sớm biết. Như vậy cô tìm tới anh, là vì muốn anh làm trai bao miễn phí, muốn lấy kinh nghiệm trên người anh sao. Anh không vui khi nghĩ như vậy.

“Phong, anh đang không vui sao?”

Doãn Tinh sờ soạng bộ ngực của anh một lát, thấy anh không lên tiếng, cô không nhịn được dùng sức siết lấy đầu vú nhỏ của anh, sau đó lưu luyến dờ mắt khỏi bộ ngực chuyển lên trên khuôn mặt anh.

Phong Dục kiềm chế dục vọng và tức giận trong lòng, anh không muốn vạch trần cô sớm như vậy.

“Phong, anh giận em sao?” Doãn Tinh khổ sở nhìn sắc mặt của Phong Dục.

“Đây là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau sao?” Lãnh đạm lên tiếng, Phong Dục cố tình hỏi.

“Chúng ta? Phong Dục, trước đây anh từng gặp em chưa?” Xem ra Phong Dục đã quên lần đầu tiên bọn họ gặp nhau cho nên mới có thể hỏi cô như vậy.

“Chưa từng gặp.” Phong Dực trầm giọng trả lời, trong lòng vừa tức giận vừa trầm nghĩ, cô không muốn thừa nhận đã từng có một khoảng thời gian đẹp đẽ với anh, cô là người phụ nữ đa tình sao? Là đã làm với quá nhiều người đàn ông, cho nên căn bản không nhớ tới lần đầu tiên của cô là cho anh?

Phong Dực tức giận xoay người, Doãn Tinh giật mình, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hiện lên vẻ khổ não, trong lòng tràn đầy nghi ngờ khổ sở.

Phong, sao anh có thể quên em!

Cô khổ sở muốn ôm anh khóc một trận, giọt nước mắt bất cẩn rơi xuống bị cô dùng cảm lau đi.

Không, bây giờ chưa phải lúc, bây giờ cô đã được nhìn thấy anh như tâm nguyện, cô tin rằng mình có thể dùng sự chân thành níu giữ được anh, cô nhất định phải cố gắng hết sức mình để anh nhớ kỹ cô và yêu cô.

Phong, em yêu anh. Doãn Tinh run rẩy đưa bàn tay nhỏ bé ra, sờ bộ ngực luôn quấy nhiễu nhiều lần trong mộng cô.

“Phong, đừng giận em được không? Em phải làm sao mới có thể thỏa mãn được anh?”

Có phải do cô quá lâu rồi chưa có này nọ, cho nên biểu hiện vừa rồi chưa tốt, cho nên Phong Dực mới tức giận?

“Em muốn thỏa mãn anh?” Giọng nói của Phong Dực nhẹ hơn một phân, cố gắng kiềm chế lửa giận trong thân thể. Chỉ cần để cô không xuống giường được, cô sẽ không thể đi tìm người đàn ông khác, bắt đầu từ bây giờ, cô chỉ có thể cùng anh ân ái.

“Ừ.....Phong, thật ra em ngưỡng mộ anh đã lâu rồi, giờ khắc này cũng chờ quá lâu rồi, em... Em đối với anh là thật lòng, em rất thích anh, mặc dù biết người trong lòng anh là Tử Luyện, nhưng không sao, em sẽ lặng lẽ chờ anh.” Doãn Tinh cắn răng, nuốt đau khổ vào lòng.

“Tại sao lại khóc?” Phong Dực thương tiếc vươn tay lau đi nước mắt trên má cô, trong lòng vì nước mắt của cô mà quặn đau.

“Em... Tại sao em không được chọn để gả cho anh, tác phẩm của em không tốt sao?”

Tại sao lại là Tuyết Vi?

Cô cố gắng học tập như vậy là để được ở bên cạnh Phong! Tại sao ông trời không nhìn thấy sự cố gắng của cô?

“Thì ra là em ngất xỉu vì nghe tin người giám đốc chọn làm vợ cho anh không phải là em?”

Ánh mắt khó hiểu nhìn Doãn Tinh một lát, Phong Dực không hiểu, cô không phải trời sinh có tính dâm dăng, tại sao một mực muốn gả cho anh?

“Phong, em thích phong cách thiết kế của anh, ngưỡng mộ anh từ lâu... Thầy Moy thường nhắc tới anh với em, sau này em mới biết, từ lúc vào học viện đã vô thức yêu anh.” Mặc dù chân tướng là sớm hơn khi vào học viện ba năm, nhưng vì sợ Phong Dực không ấn tượng gì về cô, căn bản anh không nhớ cô, căn bản anh đã quên cô đã đem lần đầu tiên quý giá của mình cho anh.

Haizz! Số cô thật là khổ!

Anh không nhớ rõ cô, cô cũng không thể làm mặt dày nói cho anh biết, cô đem lần đầu tiên cho anh, nếu anh muốn phụ trách nửa đời sau của cô, cô đã nói với anh rằng cô yêu anh rồi.

“Em thật sự yêu anh sao?”

“Ừ, Phong, em.....” Ánh mắt Phong như muốn giết người vậy!

“Anh có thể vì em thương lượng với giám đốc, chỉ là quyền quyết định không nằm trong tay anh!”

“Tại sao? Phong, anh mới chính là người kết hôn với cô dâu mà!” Tại sao vẻ mặt của anh lại khiến cô cảm thấy cuộc hôn nhân này có cũng được mà không có cũng không sao?

Chẳng lẽ tất cả đều bởi bất kể cô dâu là ai cũng không bằng cô gái trong lòng anh, cho nên anh không sao cả, chỉ cần giám đốc đồng ý là được?

“Anh cưới ai cũng không sao cả!”

Trong lòng Doãn Tinh đau đớn như bị đâm một nhát.

“Phong, em, anh thật sự yêu cô gái Tử Luyến đó?”

“Tên cô ấy không phải là Tử Luyến.”

“Em biết, nhưng anh tổn bao nhiêu tâm huyết vì cô ấy thiết kế bộ Tử Luyến, trong lòng anh, địa vị cô ấy sâu như vậy, nặng đến nỗi khiến người muốn tiếp xúc với cô gái của anh không thể thờ ơ, em tin rằng trong lòng anh cũng không thích Tuyết Vi phải không?”

Trong lòng Doãn Tinh đau đớn không biết phải làm sao. Cô phải như thế nào thì anh mới biết rằng cô thật sự thương anh?

“Tiểu Vi khác, anh có làm chuyện gì đi nữa nhất định cũng không làm tổn thương cô ấy, trong lòng anh cô ấy có chút địa vị.” Anh và Tiểu Vi cùng nhau lớn lên từ nhỏ, loại tình nghĩa này không thể dễ dàng để người khác xen vào.

Ngay cả Tuyết Vi cũng có một vị trí đặc biệt trong lòng anh, tại sao anh lại chỉ quên một mình cô? Doãn Tinh không thể nào tin nổi mình lại là một người phụ nữ không có sức hấp dẫn như vậy, khiến Phong Dục không thể nhớ ra cô.

Cô cảm thấy bản thân mình thật thấp hèn! Trong lòng cô tự hỏi không biết khi nào anh mới có thể nhớ ra cô.

“Anh và Tuyết Vi đã quen biết từ lâu?”

“Đây là chuyện riêng của anh. Bây giờ em hãy thỏa mãn anh đi!”

Phong Dục cúi đầu hung hăng hôn lên cái miệng xinh đẹp của cô.

Anh ôm thân thể cô, để vật đang ngẩng cao của mình đặt ngay con đường âm u của cô, sau đó thẳng lưng tiến vào.

“A.....Phong.....” Móng tay của Doãn Tinh bấm sâu vào bờ vai anh, vật nóng bỏng xâm nhập vào tiểu huyết chật hẹp của cô không chừa khe hở.

Cảm giác thống khổ và vui vẻ cùng nhau tiến vào thân thể cô, nước mắt cũng bất tri bất giác rơi xuống.

Cô phải làm sao mới giữ lại được cơn gió này?

“Ừm.....Tinh, kẹp chặt anh!” Phong Dục rruts vật nóng rực của mình ra ngoài một chút, sau đó đôi tay chắc khỏe nâng mông cô lên đẩy mạnh vào một chút, sau đó nhấn sâu vào, lập đi lập lại động tác đó, để chính mình có thể tiến vào sâu hơn hoa tâm của cô. Bàn tay anh hướng về nơi hai người kết hợp, ngón tay giữa giữ cánh hoa, anh nâng cao hông để mình có thể tự do ra vào thoải mái.

“A.....” Thân thể Doãn Tinh lắc lư theo động tác của anh.

Thân thể của hai người lại một lần nữa lên tới đỉnh, nhưng trong lòng Doãn Tinh lại cảm thấy trống rỗng.

Tại sao tình yêu của anh không thể giống như tinh dịch rải đầy trong chỗ sâu của cô, để cô sợ hãi, để cô rung động?

Ôm đau khổ như vậy, Doãn Tinh mệt lả thiếp đi, đợi đến khi mặt trời đã lên cao cô mới tỉnh lại, Phong Dục vẫn còn đang ôm cô.

Doãn Tinh cúi đầu nhìn thân thể trần trụi của mình, toàn thân đau nhức như bị xe tải cán qua, không biết vì sao cô lại khóc, đau khổ lẫn nữa lại tràn ra.

Thật là mất hết cả mặt mũi!

Doãn Tinh phát hiện mình ngất xỉu, cuối cùng Phong Dực trực tiếp mang cô về phòng, hơn nữa cô vừa tỉnh lại đã phát hiện anh đang gắt gao ôm lấy mình, hơn nữa cái đó của anh vẫn còn đang trong cơ thể cô.

Trời ạ! Cô khê kinh hô một tiếng, không dám động chạm linh tinh, sợ đánh thức người trong mộng của cô.

Ba năm qua, cô tưởng rằng mình sẽ không còn ngốc nghếch như ba năm trước, không ngờ vẫn như vậy, cô vẫn thể hiện sự dâm dăng của mình ở trên giường với anh, cô không biết nên đối mặt với anh như thế nào khi anh tỉnh lại.

Doãn Tinh muốn cử động một chút, nhưng cô lại phát hiện ra bây giờ cô không cách nào rời đi mà không kinh động tới Phong Dực.

Nhưng ngay từ khi Doãn Tinh động dậy thì Phong Dực đã tỉnh lại, anh vẫn nhắm mắt lại, chờ cô hành động, thăm nhìn cái vẻ giãy giụa bất lực rồi ừ ừ cúi đầu khiến anh cuối cùng không nhịn được bật cười.

“Phong, anh tỉnh rồi sao?” Thì ra là tên sói háo sắc này đã tỉnh từ lâu rồi. Doãn Tinh hồi hận nghĩ.

“Nơi đó của anh trong cơ thể em đang sưng lên nên làm cho anh tỉnh lại.”

Giống như Phong Dực mong đợi, hai gò má của Doãn Tinh đỏ bừng lên, cô cúi đầu xuống không dám nhìn anh nữa. “Phong, anh thật đáng ghét!”

“Không phải em yêu cái cách anh đáng ghét này sao?”

Khóe miệng nhếch lên một nụ cười tà, Phong Dực bắt đầu nhích người, Doãn Tinh không nhịn được phát ra tiếng rên rĩ.

“Tinh, muốn thêm một lần nữa không?” Phong Dực dụ dỗ.

Toàn thân Doãn Tinh lại một lần nữa ửng đỏ, cô chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống.

“Em muốn tới phòng tắm!”

Phong Dực rút vật đang dâng cao ra, Doãn Tinh thừa dịp đó kéo chăn bông cuốn quanh thân thể chạy vào nhà tắm.

Nụ cười mờ ám của Phong Dực truyền tới sau lưng cô. “Tinh, anh không ngại tắm uyên ương cùng em đâu.”

Sau khi đóng cửa lại, Doãn Tinh cẩn thận khóa chốt, sau đó lớn tiếng quát: “Nhưng em ngại!”

Tiếng cười của Phong Dực từ lồng ngực truyền ra khiến cả căn phòng đều chấn động vì tiếng cười của anh.

Doãn Tinh mắc cỡ chết đi được!

Mulberry Vous Veinard hiện giờ là Nữ Hoàng thời trang của Pháp, là một nhân vật hết sức quan trọng, bản thân cô hội tụ giữa tài hoa và sự sắc bén, mặc dù trước kia vì lời nguyên gia tộc mà mất dũng khí yêu người khác, ngại tiếp xúc với người khác, thậm chí vì lời nguyên này mà suýt chút nữa mất đi người cô yêu thương nhất, nhưng may mắn vẫn đến với cô, để cô kết hôn với Quốc vương Lan Terry và hai người đã mãi mãi có nhau.

Giờ đây cô và Lan Terry có một cuộc sống hạnh phúc ngọt ngào, có thêm hai cô con gái, tình cảm của cô và Lan Terry ngọt như mật, bất chợt nghĩ tới bốn người vệ sĩ vì bảo vệ cô mà giờ này vẫn cô đơn, vậy nên cô hy vọng bọn họ cũng có thể tìm thấy hạnh phúc của mình, vậy nên mới nghĩ ra ý tưởng làm mối cho họ.

Cô cẩn thận tìm cách, bắt tay tổ chức cuộc thi tuyển chọn lần này, tìm ra bốn cô gái xinh đẹp lại có năng lực thiết kế trở thành bạn đời của bốn vệ sĩ kia.

Cô rất hài lòng về bốn cô gái mà chính mình đã tuyển chọn, chỉ là có một chút tiếc nuối, cô gái mang dòng máu Châu Á tên là Doãn Tinh, nghe Moy nói cô vốn là một nhà văn ngôn tình Đài Loan, điều kiện bản thân không tồi, cô vốn muốn kết hợp cô ấy với Phong Dực, nhưng mà...

Đôi mắt tràn đầy trí tuệ và năng lực hiện lên một tia sáng. Đây tất cả đều là âm mưu của thầy Moy, cô chỉ là kết hợp một chút, hy vọng đúng như lời thầy Moy nói, Phong Dực nhất định sẽ tìm đến cô.

Trên gương mặt của Mulberry hiện lên một nụ cười, nhìn cửa phòng làm việc của mình, nghĩ xem sao giờ này mà Phong Dực vẫn chưa tới tìm cô.

“Mình thật không ngờ Phong lại tràn đầy tinh lực như vậy, bọn họ đã ở trong phòng hơn một ngày đêm rồi. Lạy chúa, nhất định Doãn Tinh đáng thương bị anh ta bắt nạt chết rồi.”

Mulberry không khỏi thông cảm với Doãn Tinh.

“Vợ yêu, sao em lại cau mày vậy?”

Quốc vương Lan Terry không tìm thấy vợ yêu trong phòng, vội vội vàng vàng chạy tới phòng làm việc của cô.

“Terry, không phải em đã bảo anh đi ăn cơm trước rồi sao, em còn có việc.....Ừm.....”

Lan Terry mặc kệ chống cự của vợ yêu, anh đưa đầu lưỡi nóng bỏng vào miệng cô như nắng hạn gặp mưa rào.

“Terry.....”

Mặc dù bọn họ đã có hai đứa con, nhưng lửa tình của họ vẫn còn mặn nồng rực cháy.

Hai người chỉ cần gặp nhau là không ngừng nhiệt tình.

Lúc này áo của Mulberry đã bị cởi ra, bàn tay Lan Terry gấp gáp trên đầu hai bầu ngực cô.

Cả căn phòng tràn đầy tiếng thở dốc.

Lan Terry kéo quần lót của Mulberry xuống, bàn tay thăm dò vào chỗ tư mật, đầu ngón trở trên chọc đài hoa, ngón giữa tà mị chọc vào hoa huyết ra vào một hồi.

“Terry, dừng lại... Dừng lại đi.....Em còn có chuyện phải nói với Phong, chúng ta không thể...” Lan Terry vừa chạm vào, Mulberry không ngừng bị kích thích.

Nếu không phải Phong Dực có thể đi vào bất cứ lúc nào, Mulberry cũng rất muốn cùng Lan Terry đi tới cực lạc.

“Bé yêu, anh không nhịn được, nhất định em phải dập lửa giúp anh, anh.....Cho anh...”

Lan Terry vừa thở dốc vừa cởi quần của mình xuống, sau đó lấy ra vật đang dâng trào trực tiếp đâm thẳng vào bên trong cô, mang theo tất cả tình yêu cuồng nhiệt của anh.

“Terry, không.....Á.....Ừm.....”

Mulberry không nhịn được rên rỉ theo chuyển động ra vào của Lan Terry.

Âm thanh dâm dăng xen lẫn dục vọng của hai người khiến khuôn mặt tuần tú của Phong Dực vừa không gõ cửa mà xông thẳng vào thoáng qua một nét ranh mãnh, trên môi ẩn hiện một nụ cười xấu xa.

“E hèm! Quốc vương, cô chủ, thật xin lỗi!”

Quả nhiên Phong Dực đến tìm Mulberry, nhưng anh quá vội vàng cho nên quên mất phong độ của thường ngày.

Nhìn thấy sự việc phát sinh trong phòng làm việc anh mới ý thức được sự đường đột của mình, cho nên trước khi ra ngoài anh đóng cửa lại sau đó đứng bên ngoài chờ.

Một lát sau, Lan Terry quần áo chỉnh tề ra ngoài, nhìn Phong Dực đang đứng ngoài cửa, anh nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Phong vệ sĩ, thù này không báo không phải quân tử, sau này khi nào cậu bạn “chuyện quan trọng” tôi nhất định sẽ tìm cậu thương lượng, thương lượng. Đúng rồi, đừng có mượn bà xã của tôi quá lâu đấy!”

“Vâng, Quốc vương.” Phong Dực buồn cười đến sắp không chịu nổi, nhưng anh biết rõ tính khí của Lan Terry, trừ khi bên cạnh Mulberry, bằng không ai cũng phải chuẩn bị tâm tư để anh ta trút giận.

Thấy Lan Terry đi xa, Phong Dực mới thở ra một hơi, gõ cửa đi vào phòng làm việc của Mulberry.

Anh lơ đãng liếc mắt nhìn hai gò má ửng đỏ của Mulberry, sau đó ngồi xuống phía đối diện cô.

“Cô chủ, quầy rầy cô rồi, nhưng tôi có chuyện quan trọng muốn bàn bạc với cô, chuyện này cô không ra mặt không được.”

“Phong, không phiền, có chuyện gì anh cứ nói đi.”

Mulberry nhìn Phong Dực, vì muốn che giấu hai gò má nóng bừng nên cô cúi đầu ra vẻ bận rộn.

“Cô chủ, liệu tôi có thể từ chối người mà cô chọn đã chọn làm vợ tương lai cho tôi không? Tôi chỉ muốn Doãn Tinh, cô gái đến từ Châu Á.” Phong Dực nói thẳng suy nghĩ của mình.

Mulberry ngược đôi mắt sáng ngời lên, cô cố tình nhíu mày nhìn Phong Dực.

“Phong, tại sao? Tại sao muốn đổi vợ tôi chọn? Tuyệt Vi không tốt sao? Anh không tin tưởng vào con mắt của tôi sao? Huống chi Tuyệt Vi đã cùng anh....”

Phong Dực vội vàng cắt ngang lời nói của Mulberry, “Cô chủ, không giấu gì cô, ba năm trước tôi và Doãn Tinh đã từng quen nhau, chúng tôi....Cô ấy là người duy nhất mặc bộ lễ phục Tử Luyện.”

“Thì ra cô ấy chính là người phụ nữ may mắn đó. Nhưng tại sao hai người lại giống như không quen biết nhau? Hơn nữa tại sao cô ấy xuất hiện ở chỗ này? Hơn nữa tại sao anh không đi tìm cô ấy? Tôi nhớ Tử Luyện chính là tác phẩm của anh ba năm trước đó thôi?” Mulberry tò mò nhìn Phong Dực.

Phong Dực mang vẻ mặt cô đơn nhìn Mulberry, trong mắt hiện lên một tia buồn bã.

“Cô chủ, ba năm trước cô ấy tìm tôi vì muốn tìm hiểu về kinh nghiệm tình dục, cho nên đã trao đời con gái cho tôi, nhưng cô ấy không biết rằng tôi vừa gặp đã yêu cô ấy. Cái tôi muốn là trái tim của cô ấy, tôi chỉ muốn một đời ở bên cạnh cô ấy, không chỉ là thể xác, nhưng hiện giờ còn chưa xác định được tâm ý của cô ấy, tôi sẽ không nói cho cô ấy biết sự thật. Suốt ba năm qua bóng dáng của cô ấy đã hành hạ tôi đủ rồi, tôi không biết tại sao cô ấy xuất hiện ở đây, nhưng tôi nhất định không để cô ấy đi nữa.” Phong Dực vừa khẳng định vừa nhìn Mulberry.

Mulberry chớp chớp đôi mắt to tròn trong veo như nước nhìn Phong Dực. Cô vẫn luôn coi anh như một người anh trai, biết được trong lòng anh đã có người thương lòng cô cũng cảm thấy vui lây.

“Phong, ba năm trước anh không nên để cô ấy đi, lãng phí ba năm vô ích của anh rồi.”

“Cô chủ, bây giờ vẫn còn kịp!” Phong Dực không nói ra lúc ấy mình vì Mulberry nên anh mới bỏ lại Doãn Tinh, bởi vì anh biết nếu Mulberry biết chuyện này có liên quan tới mình, cô nhất định sẽ tự trách bản thân, cho nên anh không nên nhắc tới.

“Phong, anh để tôi suy nghĩ một chút!” Mulberry cố ý cau mày nhìn Phong Dực.

“Cô chủ, tôi không thể làm tổn thương Tiểu Vi, tôi sẵn sàng trả bất cứ giá nào.”

“Nhưng nếu Tuyệt Vi không muốn tiếp nhận bất kỳ bồi thường nào thì sao đây?” Đây chính là vấn đề liên quan đến tôn nghiêm của một người phụ nữ. Huống chi ai cũng biết rằng Tuyệt Vi có tình ý với anh, cô ấy cố gắng nhiều như vậy tất cả chỉ vì muốn làm vợ của anh. Ba năm trước khi bộ Tử Luyện đoạt giải thưởng lớn, vô tình tôi nghe thấy bộ Tử Luyện đó là dành cho vợ tương lai của anh, hôm nay nếu như anh làm tổn thương cô ấy, tôi sợ công tước Farrow nhất định sẽ không tha thứ cho anh.”

Tuyệt Vi là con gái độc nhất của công tước Farrow, mà công tước Farrow vô cùng yêu thương Tuyệt Vi, việc này tất cả mọi người đều biết.

“Cô chủ, rất xin lỗi vì đã khiến cô chủ lo lắng, tôi sẽ tự mình đi giải thích với Tiểu Vi, tôi tuyệt đối sẽ không gây thêm phiền toái cho cô chủ.” Anh biết Tiểu Vi có ý với anh, anh cũng biết công khai hủy bỏ hôn ước này có rất nhiều khó khăn, nhưng vì Doãn Tinh anh quyết định thử một lần.

“Phong, anh khẳng định tâm ý của mình, nhưng anh biết tâm tình của Doãn Tinh sao? Cô ấy chịu làm chủ nhân của Tử Luyện sao? Tôi nghe thầy Moy nói Doãn Tinh vì muốn viết tiểu thuyết nên đã tìm rất nhiều sinh viên nam để thực hành, hôm nay cô ấy tìm anh, liệu có giống như muốn tìm anh vui vẻ như năm đó,

mà anh lại tình nguyện vì cô ấy đi đắc tội với công tước Farrow, như vậy có phải là quá hao công tổn sức hay không?”

Cô không phải cố ý muốn phá hủy mối nhân duyên này, tất cả đều tại thầy Moy, ai bảo ông ấy nóng lòng, huống chi cô cũng không muốn mất đi một nhân tài như Doãn Tinh, bọn họ sợ Phong Dực không cách nào làm cho Doãn Tinh ở lại, cho nên mới nghĩ ra kế sách này.

“Cô chủ, cô nói Doãn Tinh từng tìm sinh viên nam trong học viện để thực hành?” Trong lòng Phong Dực dâng lên một phần chua xót.

“Tôi chỉ là nghe nói. Đúng rồi, Phong, coi như anh đã quyết định, vậy mau đi nói rõ với Tuyết Vi đi, Tuyết Vi là cô gái hiểu lý lẽ, tôi tin rằng cô ấy nhất định sẽ chúc phúc cho anh.”

Phong Dực nhìn ra được Mulberry cố tình lảng tránh vấn đề của Doãn Tinh.

“Cô chủ, tôi sẽ đi hỏi rõ tâm ý của Doãn Tinh.” Người phụ nữ mà anh muốn, không có chuyện anh không giữ được.

Doãn Tinh là người phụ nữ anh muốn, anh nhất định không để cô trong phạm vi của anh còn có thời gian đi tìm người đàn ông khác.

7. Chương 7

Tuyết Vi là niềm tự hào của dòng họ Farrow, diện mạo cô như một búp bê bằng sứ, bề ngoài xinh đẹp bắt mắt. Điều kiện gia đình không ai sánh bằng, lại thêm tài năng xuất sắc khiến cô trở thành mục tiêu cho cánh đàn ông theo đuổi.

Nhưng một người xinh đẹp như cô lại chỉ động tâm với một người, người đó chính là Phong Dực, anh chính là ngọn gió mà cô muốn giữ mà không được, anh cũng không động tâm bởi vẻ đẹp và sự xuất sắc của cô.

Cô thật không ngờ Phong Dực sẽ tìm đến cô, hơn nữa còn là anh chủ động bước vào phòng của cô, đây chính là chuyện mà cô đã chờ đợi từ lâu.

“Phong, ba năm không gặp, anh càng ngày càng đẹp trai đó. Được giám đốc chọn trở thành vợ tương lai của anh, em rất vui còn anh thì sao?”

Tuyết Vi là một cô gái thông minh, trong bữa tiệc xảy ra chút chuyện nhưng cũng đủ khiến cô dè chừng.

Cô sợ Phong Dực tới phá hủy giấc mộng đẹp của cô, anh tới chơi càng khiến cho lồng ngực cô càng khó chịu kinh khủng.

“Tiểu Vi, tôi tới là để muốn nói với em rằng tôi không thể cưới em được.” Phong Dực nhìn thẳng Tuyết Vi mở lời, tại sao?” Khuôn mặt xinh đẹp của Tuyết Vi bỗng tái nhợt như tờ giấy trắng, cô cắn chặt môi dưới để kiềm nén không cho nước mắt mình trào ra.

Đối với một người có lòng tự trọng cao như Tuyết Vi, sự cự tuyệt của Phong Dực đã làm tổn thương tự ái của cô.

“Em không bằng cô gái đó ở điểm nào?” Trên gương mặt tuấn lãng của Phong Dực hiện lên nụ cười, Tuyết Vi chưa từng nhìn thấy vẻ mặt đó của anh.

“Tiểu Vi, sự xuất sắc của em mọi người đều biết rõ, tôi chỉ là một vệ sĩ nho nhỏ bên cạnh cô chủ, mà em là con gái của Công tước, công tước Farrow nhất định muốn gả em cho vương tử, mà em cũng đã quen sống sung sướng từ nhỏ, nếu em đi theo tôi...Tôi sẽ không thể cho em một cuộc sống sung sướng.” Phong Dực nói ra những lời thật lòng cho Tuyết Vi hiểu.

Trong mắt Tuyết Vi đã lấp lánh ánh nước, cô lắc lắc đầu, “Phong, em mặc kệ anh là ai, từ lần đầu gặp anh, em đã yêu anh rồi, anh cũng biết tình cảm chân thành của em đối với anh mà, em yêu anh, Phong!”

Tuyết Vi không quan tâm đến sự tự tôn của mình nữa, vì sợ mất đi Phong Dực cô quyết tâm dùng mọi cách giữ lấy anh.

“Tiểu Vi, với vẻ đẹp và điều kiện của em, em có thể gả cho người đàn ông tốt hơn tôi, tôi không hợp với em, chúng ta vĩnh viễn chỉ có thể là bạn bè.” Phong Dực không có tình cảm với Tuyết Vi, anh thực sự chỉ coi cô như một người bạn.

“Phong, tại sao? Em muốn biết cô gái kia là ai?” Tuyết Vi là người không bao giờ chấp nhận thua cuộc.

“Cô ấy là Doãn Tinh.” Phong Dực vừa nhắc tới Doãn Tinh, trên môi liền nở nụ cười.

Nụ cười thoáng qua này trong mắt của Tuyết Vi cực kỳ sáng chói, cô uất ức mấp máy môi, khóe miệng thoáng hiện nét lạnh lùng cay độc.

“Doãn Tinh, chính là người con gái lẳng nhăng ở học viện đó ư, Phong Dực, anh cũng bị cô ta mê hoặc rồi sao? Anh có biết cô ấy là nhà văn ngôn tình ở Đài Loan không? Anh có biết cô ấy dâm dăng như thế nào không? Với mỗi người đàn ông cô ấy đều muốn học kỹ thuật trên giường, anh có biết cô ấy muốn học kỹ thuật trên giường là để làm gì không? Cũng là vì muốn viết tiểu thuyết, cô ấy muốn viết tiểu thuyết dâm dăng đó! Phong, cô ấy là người đàn bà không biết xấu hổ, sao lại có loại người như vậy muốn tới học viện học thiết kế chứ, sao giám đốc lại khen ngợi cô ta, cô ta có tài cán gì? Không phải trên giường dụ dỗ đàn ông, khiến đàn ông quỳ giữa hai chân cổ sao, em thấy cả thầy Moy cũng bị cô ta mê hoặc rồi! Phong, anh phải để ý, đừng để vẻ ngây thơ của cô ta đánh lừa.”

Những lời nói của Tuyết Vi đã chạm đến đáy lòng Phong Dực, Phong Dực biết ba năm trước khi gặp Doãn Tinh trong khách sạn, cũng bởi vì Doãn Tinh muốn viết tiểu thuyết, cho nên mới tới học hỏi anh, còn tự động dâng hiến cho anh.

Đây cũng là lý do vì sao khi gặp Doãn Tinh anh không chủ động tìm hiểu nguyên nhân của cô, mà Doãn Tinh cũng không nhắc lại khoảng thời gian bọn họ gặp nhau. Chẳng lẽ Doãn Tinh thực sự lợi dụng anh, muốn anh truyền đạt kỹ năng trên giường cho cô?

Lời nói của Tuyết Vi khiến Phong Dực không thể không nghi ngờ Doãn Tinh.

“Phong, anh cũng biết em không phải loại người nói lung tung, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe thấy, em sẽ không mắng người một cách độc ác như vậy. Mặc dù Doãn Tinh không chính miệng nói ra, nhưng chuyện cô ta lén phét với đàn ông đều bị tiết lộ ra ngoài, quen hệ của cô ấy truyền khắp cả học viện Hepburn, không biết giám đốc đã nghe những lời đồn đại đó chưa?” Tuyết Vi nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Phong Dực, cô tiếp tục thêm dầu vào lửa.

“Gần đây trong học viện thật sự có lời đồn đại như vậy sao?” Phong Dực nhíu mày, đôi mắt xanh dương phủ đầy cơn cuồng bạo.

“Phong, anh quen em bao lâu rồi, chẳng lẽ anh nghi ngờ lời nói của em sao? Chẳng lẽ vì thua cuộc mà em phải bôi nhọ chuyện người khác sao? Tuyết Vi cố nặn ra vài giọt nước mắt, khi còn nhỏ mỗi lần cô khóc Phong Dực sẽ ôm cô an ủi cô.

Cô hy vọng có thể tựa vào lòng anh, nhất định cô phải đoạt lại anh.

“Tiểu Vi, em đừng khóc, tôi không có ý này.” Giống như trước kia, Phong Dực đưa tay ra ôm lấy Tuyết Vi. Tuyết Vi thuận thể dựa vào ngực Phong Dực tìm nơi nương tựa.

“Phong, em nhớ khi chúng ta còn nhỏ! Bất kể xảy ra chuyện gì anh đều ở bên cạnh em....Cùng học với nhau, cùng chơi với nhau, ngoài lúc anh phải bảo vệ giám đốc, thời gian còn lại đều ở cạnh em....Tại sao anh lại không yêu em? Em chưa đủ tốt sao?” Vùi đầu trong ngực Phong Dực, Tuyết Vi giả vờ run run lên.

Vuốt mái tóc mềm mại của Tuyết Vi, Phong Dực nói: “Tiểu Vi, em rất tốt, ngay từ nhỏ đã rất giỏi giang.”

Tuyết Vi là một cô gái cực kì thông minh, từ nhỏ đã được yêu mến như công chúa, cô vốn nên kế thừa sự nghiệp của công tước Farrow, nhưng cô một mực đòi tới học viện Hepburn học thiết kế là vì Phong Dực.

“Nhưng cho dù em có xuất sắc thế nào đi nữa cũng không được anh để mắt tới!” Tuyết Vi khờ sở mấp máy môi.

“Tiểu Vi, nhất định sẽ có một người đàn ông nhìn thấy sự xuất sắc đó của em, tôi vĩnh viễn chỉ là người bạn người anh trai của em.” Anh vĩnh viễn coi cô là người nhà của anh.

“Phong, chẳng lẽ em thật sự không còn cơ hội nào sao?” Nhìn vẻ mặt kiên định của Phong Dực, trong lòng Tuyết Vi đau lòng không ngớt.....

Doãn Tinh theo lời thầy Moy tới lấy bản thảo của Tuyết Vi, vô tình nhìn thấy cảnh thân mật của Phong Dực và Tuyết Vi.

Sao Phong Dực lại có thể dịu dàng ôm Tuyết Vi như vậy, Tuyết Vi có mái tóc vàng óng, đáng vẻ mảnh khảnh, mọi mặt đều ưu tú, nghe nói còn là con gái của công tước.

Doãn Tinh âm thầm cúi đầu xuống, cầm chiếc hộp trong ngực không biết có nên đi về hay không, nhưng như vậy sẽ không có được bản thảo mà Moy cần. Trong lúc cô đang khó xử thì phát hiện thấy Phong Dực đang có vẻ muốn rời đi.

Cô vội vàng vàng trốn sang một bên, trong lòng không hiểu sao lại có cảm giác như mình đang đi ăn trộm nhưng vì muốn chạy trốn mà không cẩn thận vấp một cái.

Phong Dực và Tuyết Vi trong phòng phát hiện ngoài cửa thoáng qua một hình ảnh liền đi về phía cửa kiểm tra.

“Doãn Tinh.” Thấy Doãn Tinh, Phong Dực banh mặt lạnh giọng gọi tên cô.

“Doãn Tinh, sao cô nghe lên tôi và Phong Dực nói chuyện, không ai dạy bảo cô phép lịch sự hay sao?” Tuyết Vi nhân cơ hội này nhục mạ Doãn Tinh.

“Tôi.....Tôi không cố ý nghe lén, thầy Moy bảo tôi lấy bản thiết kế của cô, tôi.....” Doãn Tinh càng giải thích càng hốt hoảng, thấy ánh mắt lạnh lùng của Phong Dực, trong lòng cô thất lại cảm thấy vô cùng uất ức.

“Thầy Moy? Bản thiết kế tôi tự mình mang đến, sao thầy Moy còn vẽ vờ thêm chuyện bảo cô tới làm chi, hướng chi bản thiết kế của tôi sao có thể giao cho cô?” Tuyết Vi cao ngạo nhìn Doãn Tinh, rõ ràng muốn đối địch với cô.

Trong lòng Doãn Tinh chua xót, cô nén nước mắt nhìn Phong Dực, hy vọng anh sẽ thay mình giải thích với Tuyết Vi.

“Doãn Tinh, em nên biết bản thiết kế quan trọng với mình thế nào, em cũng tham gia thi đấu, thầy Moy sao có thể bảo em tới lấy bản thiết kế của Tuyết Vi? Lỡ như em copy ý tưởng của Tiểu Vi vậy Tiểu Vi phải làm thế nào đây?” Phong Dực lớn tiếng mắng Doãn Tinh.

“Phong, em không có ý nghĩ copy ý tưởng của Tuyết Vi, em không phải là người như thế!” Doãn Tinh kiềm chế nước mắt rơi xuống, không tin được Phong Dực lại hiểu lầm cô như vậy.

Trong mắt Phong Dực lóe lên một tia không tin tưởng.

Ánh mắt của Tuyết Vi sáng lên, bởi vì cô bảo người khác nói với Moy, muốn Moy cho người tới lấy bản thiết kế của cô, tạo điều kiện cho Doãn Tinh để lại ấn tượng xấu trong lòng Phong Dực, không ngờ đúng lúc như vậy, vừa hay Phong Dực tới đây, như thế cũng tốt, đỡ tốn nước miếng của cô.

Cô nhận ra được ngoài tình yêu ra Phong Dực còn rất tin tưởng Doãn Tinh, nếu cô muốn lấy được Phong Dực, cô nhất định phải xuống tay từ đây. “Phong, thật sự là thầy Moy bảo em tới lấy bản thiết kế của Tuyết Vi, xin anh hãy tin em!”

Tại sao Phong Dực không tin cô, lòng cô đau quá! Doãn Tinh rưng rưng nước mắt nhìn Phong Dực.

“Doãn Tinh, sự thật bày ra trước mắt thế này, nếu không cô nói đi, bản thiết kế của cô xong chưa?”

Doãn Tinh lắc lắc đầu.

“Vậy thì đúng rồi, cô là học trò cưng của thầy Moy, thầy Moy lại luôn luôn thiên vị cô, ai biết được có phải là thầy Moy bảo cô tới lấy, sau đó xúi cô copy ý tưởng của tôi.” Tuyết Vi cố ý nói như vậy.

Phong Dực tức giận nhíu mày nghi ngờ nhìn Doãn Tinh.

Thấy trong mắt Phong Dực toát lên vẻ lạnh lùng soi mói, Doãn Tinh chỉ cảm thấy nhục nhã uất ức, còn có cả thất vọng....

“Tác phẩm của tôi đều là ý tưởng của chính mình, tôi không cần đi trộm ý tưởng của ai khác cả.” Cô liếc chết hỏn hển giải thích ỉn.

“Doãn Tinh, ý cô nói là bản thiết kế của tôi không vừa mắt cô sao? Cô đang châm chọc tôi đúng không?” Sặc mặt Tuyết Vi trắng bệch, “Cô cho rằng cô thật sự là người có tài đứng đầu cái học viện Hepburn này sao? Lại dám coi thường khả năng con gái công tước là tôi ư?” Cô còn cố tình sấn tới gần Doãn Tinh.

Doãn Tinh liên tiếp lùi bước về phía sau, cô có thể thấy được trong mắt Tuyết Vi bắn ra tia lửa, cô ta cố tình nói như vậy là muốn cho Phong Dực hiểu lầm mình.

Tại sao? Mình đâu có trêu chọc gì tới Tuyết Vi đâu chứ!

Cô nhìn Tuyết Vi, nhưng trong đôi mắt xanh đó chỉ thấy sự căm hận.

Cô hiểu Tuyết Vi đối xử với cô như vậy hoàn toàn là vì Phong Dực, nhưng tại sao lại như vậy? Nhìn thấy nước mắt của Doãn Tinh, lòng Phong Dực se thắt lại, anh rất muốn tin cô, nhưng quá nhiều điểm nghi ngờ khiến anh không thể không hoài nghi.

Ánh mắt không tin tưởng của Phong Dực khiến lòng Doãn Tinh đau nhói, bởi vì cô yêu anh rất nhiều cho nên rất quan tâm đến hình tượng của mình trong lòng anh.

Ba năm trước lần đầu tiên gặp anh cô đã trao cả trái tim cho anh, thậm chí cho anh cả cuộc đời con gái quý giá nhất, cô làm vậy là muốn ở bên cạnh anh suốt đời.

Cô vì anh mà hàng đêm đau lòng, ngậm đắng sự cô đơn ở nơi xứ người, mỗi đêm đều rơi lệ, một mình chống đỡ khó khăn, cố gắng học hành trong nghèo khó mới có ngày hôm nay, thiết kế của cô có thể chưa tốt, nhưng tất cả đều là tâm huyết của mình, sao có thể bị người khác vu oan xem thường như thế.

“Phong, gần đây trong học viện truyền tai nhau về thiết kế của Doãn Tinh không phải của bản thân cô ấy, tất cả đều dựa vào đàn ông mà có, tình cảm của cô đối với một nam sinh Châu Á trong học viện tuyệt nhiên không hề tầm thường, thường ở trong phòng học hàn huyên tới tận sáng, cô nam quả nữ trong một phòng, ai biết bản thiết kế của cô có phải của người khác hay không?”

“Tuyết Vi, sao cô có thể bịa đặt như vậy? Mọi người đều là thảo luận về ý tưởng, hoàn cảnh sáng tạo cõi mở, chúng tôi thảo luận với nhau, chúng tôi....”

“Doãn Tinh, cô dám nói cô không đi tìm nam sinh trong học viện hỏi anh ta về kinh nghiệm tình dục không? Còn hỏi bọn họ về số lần, đại khái cùng phụ nữ làm mấy lần, lần thứ nhất bao lâu, dùng phương pháp gì?”

“Đủ rồi! Tiểu Vi!” Phong Dực tức giận mắng Tiểu Vi liên tục nói ra những lời lẽ khó nghe, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Doãn Tinh, “Doãn Tinh, những gì Tiểu Vi nói là sự thật sao?”

Doãn Tinh cúi đầu xuống, không dám đối diện với đôi mắt tràn đầy lửa giận của Phong Dực. Cho dù bây giờ cô có trăm miệng cũng không thể bào chữa được nữa. Cô cắn răng gật đầu.

“Phong, đừng vì loại phụ nữ này mà tức giận nữa, chúng ta đi tìm thầy Moy đi.” Tuyết Vi cố ý lấy tay vuốt vuốt lồng ngực phập phồng của Phong Dực, cười vô cùng xán lạn.

Doãn Tinh không nhìn về mặt Phong Dực, cho đến khi anh và Tuyết Vi rời đi, cô mới bật khóc nức nở.

Cô có đi tìm người bạn học trước kia của A Triệt, cô nghĩ rằng anh ta biết cô là nhà văn, cho nên mới hỏi anh ta. Cuộc sống một mình ở Pháp khó khăn như vậy, nếu gọi điện hỏi A Triệt thật sự rất tốn kém, vì vậy cô mới hỏi anh ta và kinh nghiệm của một số người khác.

Doãn Tinh thật không ngờ lòng người khó dò, sao bạn của A Triệt lại có thể bán đứng cô.

“Tiểu Đồng, tại sao anh lại đem chuyện tôi hỏi anh đi nói lung tung chứ?” Doãn Tinh thực sự không chịu đựng nổi, sau bữa tối, cô liền kéo Tiểu Đồng tới phòng sách báo cũ hỏi cho ra lẽ.

Tiểu Đồng cũng đến từ Đài Loan như cô, hơn nữa anh ta còn được A Triệt giao phó chăm sóc cô, cô không hiểu tại sao anh ta lại muốn bán đứng mình.

“Doãn Tinh, thế này là sao, sao cô lại kéo tôi tới đây?” Tiểu Đồng chết cũng không thừa nhận anh là vì muốn cùng Tuyết Vi tình một đêm cho nên mới đem bí mật của Doãn Tinh nói với Tuyết Vi.

Mặc dù anh cảm thấy thật có lỗi với Doãn Tinh cũng như bạn tốt A Triệt, nhưng mà anh cũng phải nghĩ cho bản thân mình.

“Tiểu Đồng, chúng ta là đồng hương vừa là bạn bè còn là bạn học, tại sao anh không thể nghĩ cho tôi một chút? Tại sao lại bán đứng tôi? Có thể cho tôi biết lý do tại sao anh bán đứng tôi được không?”

“Vì Tuyết Vi.....” Bị Doãn Tinh ép hỏi, Tiểu Đồng đành nói ra.

“Chỉ vì hạnh phúc của anh, anh....”

“Doãn Tinh, thật xin lỗi, tôi.....” Tiểu Đồng sợ hãi nhìn Doãn Tinh. Anh biết hiện giờ Doãn Tinh nhất định rất tức giận, anh cúi đầu không dám nói thêm lời nào nữa.

Máu trong người Doãn Tinh trở lên lạnh ngắt, con người đen hiện lên một tia đau khổ.

“Tiểu Đồng, hiện giờ tôi trở thành trò cười của cả học viện, tất cả mọi người đều biết chuyện của tôi, nhưng tôi nào có quyền rũ người đàn ông nào, tại sao bọn họ nhất định phải tổn thương tôi như vậy? Đáng giận nhất chính là anh....Tôi xem anh là bạn bè, làm sao anh có thể giống bọn họ phỉ bán tôi?”

“Doãn Tinh, Tuyết Vi nói đúng, cô và Phong vệ sĩ căn bản không xứng đôi, người ta là vệ sĩ của Nữ Hoàng thời trang, mà cô là cái gì? Tôi làm như vậy là muốn giúp cô thôi. Tuyết Vi từ nhỏ đã thích Phong Dực, cô đừng hy vọng tranh giành Phong Dực với Tuyết Vi nữa, Phong vệ sĩ đối với cô nhất định không thật lòng. A Triệt vẫn thường khuyên cô nên trở về Đài Loan, chẳng lẽ cô không biết A Triệt rất thích cô sao? Tôi tin A Triệt mới là người đàn ông phù hợp với cô, tôi làm như vậy cũng là vì A Triệt là bạn tốt của tôi mà thôi!”

“Tiểu Đồng, anh thật là đàn bà!” Doãn Tinh bị Tiểu Đồng chọc giận không biết phải nói gì.

Thôi, dù sao Tiểu Đồng cũng là bạn tốt của A Triệt, ai bảo cô phụ lòng A Triệt nhiều như vậy, trong ba năm cô ở Pháp đều do A Triệt giúp đỡ cô, còn nhiều chuyện phải lo nghĩ, cô không muốn nổi giận với Tiểu Đồng thêm nữa.

“Bỏ đi, Tiểu Đồng, tôi không so đo với anh nữa, mong rằng từ nay về sau anh đừng hại tôi nữa.” Doãn Tinh trợn mắt nhìn Tiểu Đồng rồi xoay người muốn đi, nhưng lại nhìn thấy một đôi mắt màu xanh dương, cô chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt dọa người của Phong Dực như vậy, cô lập tức đọc ra được sự căm hận trong đôi mắt anh.

“Phong.....”

“Tiểu Vi nói mỗi ngày em đều cùng người đàn ông Châu Á này hẹn hò đúng không?”

“Em.....” Cô có gặp Tiểu Đồng, nhưng không phải là hẹn hò. Ánh mắt Doãn Tinh nhìn về phía Tiểu Đồng, hy vọng anh nói thay mấy câu.

Tiểu Đồng vừa nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Phong Dực, không hề nói gì đã nhanh chóng rời đi.

“Tiểu Đồng, anh.....”

“Khỏi phải gọi, người tình của em đã đi rồi.” Trong ngực tức giận, giọng nói âm trầm của Phong Dực vang lên trên đỉnh đầu cô.

“Tiểu Đồng không phải người tình của em, Phong Dực, tại sao anh không chịu tin em?” Doãn Tinh cảm phần ngượng đầu nhìn vào đôi mắt lạnh băng của Phong Dực.

Phong Dực trầm mặc nhìn cô, muốn nhìn xem trên gương mặt xinh đẹp đáng yêu kia đâu là thật đâu là giả.

“Hy vọng về sau em có thể khống chế hành động của mình một chút, anh không thích người phụ nữ của mình gần gũi người đàn ông khác.” Trái tim của Phong Dực vì yêu cô mà chua xót, anh quyết định cho cô thêm một cơ hội nữa.

Doãn Tinh thở phào nhẹ nhõm, nét mặt của Phong Dực cũng dần hòa hoãn, cô biết anh tạm thời chấp nhận lời giải thích của cô, mặc dù chỉ là miễn cưỡng, nhưng chỉ cần anh cho cô cơ hội chứng minh là tốt rồi.

“Phong, em biết gần đây trong học viện có quá nhiều lời đồn đại không hay về em, em.....Cho em một cơ hội được không? Em sẽ chứng minh trong sạch của mình.” Doãn Tinh cầu khẩn, cô chờ Phong Dực ba năm, cô không thể để mất đi cơ hội có được anh nữa.

Tầm mắt giao nhau, Phong Dực rung động vì ánh mắt buồn bã của cô.

Anh chăm chú nhìn vào đôi mắt cô, giống như muốn nhìn thấu tâm hồn cô, muốn biết rốt cuộc cô là một người con gái như thế nào, rốt cuộc đâu mới thật sự là cô.

Ánh nhìn nghiên cứu của Phong Dực khiến Doãn Tinh rung mình một cái.

Anh căn bản không tin tưởng cô, cô phải làm thế nào mới có thể hóa giải hiểu lầm của anh đây?

8. Chương 8

Cả đêm Doãn Tinh không ngủ được, cô suy nghĩ suốt đêm vẫn không thể hiểu được tại sao những người trong học viện bình thường không tiếp xúc với cô, tại sao bọn họ muốn làm tổn thương cô như vậy?

Mặc dù cô là nhà văn ngôn tình, nhưng chuyện này đáng để mọi người dị nghị ầm ĩ hay sao?

Người Đài Loan khá bảo thủ đối với vấn đề tình dục khiến cô ở mặt này không biết gì nhiều, vì muốn viết cho xong tiểu thuyết, cô mới đi hỏi nam sinh, chuyện này có gì sai?

Cô nghĩ rằng Pháp là một quốc gia khá thoáng, bàn luận chuyện này cũng không nhất thiết phải nhận những ánh mắt coi thường, không ngờ tự mình rước lấy rắc rối.

Cô đã chọc giận tới ai sao? Thôi, đi tìm thầy Moy nói chuyện một chút, anh ấy sẽ cho cô lời khuyên. Trong đầu Doãn Tinh trống rỗng, cô muốn tìm người tâm sự.

Cô nhất định phải hóa giải hiểu lầm với Phong Dực trước khi anh kết hôn với Tuyết Vi, cũng làm cho anh yêu cô.

Vừa nghĩ tới việc làm Phong Dực yêu mình, Doãn Tinh không nhịn được nở một nụ cười, biến đau thương thành sức mạnh.

Vì Phong Dực, bắt đầu từ bây giờ, cô phải quên đi những lời khiến cô tổn thương, bọn họ thích nói thế nào thì nói, chỉ cần cô không bị ảnh hưởng, dần dần bọn họ sẽ cảm thấy chán mà buông tha cho cô.

Nghĩ thông suốt đạo lý đó, cô biết chuyện cần quan tâm trước mắt là chuyện của Phong Dực, về phần hiềm khích không cần để trong lòng. “Không biết thầy Moy bây giờ đang làm gì nhỉ?” Doãn Tinh quên chưa thay áo ngủ liền chạy đến phòng ngủ của thầy Moy.

Cô ôm trong ngực bản thiết kế của mình, không gõ cửa liền đẩy cửa đi vào phòng ngủ của thầy Moy.

“Thầy Moy thật xin lỗi! Em không biết là thầy sáng sớm đã đi bơi về, em tối là muốn đưa thầy xem tác phẩm của mình.”

Phương pháp duy trì sức khỏe của Moy chính là mỗi ngày sớm muộn gì cũng đi bơi, vừa rồi anh mới đi bơi sáng về, sau đó tắm qua nước lạnh mới ra, vừa ra đã có người xông vào phòng anh, anh cười trần cười cười với Doãn Tinh.

“Tinh, em thức đêm để làm cho xong bản thảo này sao?” Moy rất coi trọng cô học trò này của mình, đối với hành vi của cô gái nhỏ Doãn Tinh này anh căn bản không để ý.

Hai thầy trò đối với thiết kế say sưa vô cùng, vừa nhìn thấy bản thiết kế Doãn Tinh mang đến, Moy quên không mặc áo liền đến bàn làm việc xem tác phẩm của cô.

“Tinh, cái này là tác phẩm của em à?” Moy vừa nhìn thấy bản thiết kế Doãn Tinh mang đến, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

“Sao lại xảy ra chuyện này?” Anh không thể tin nổi thứ vừa nhìn thấy.

Nhìn về mặt kinh ngạc của Moy, Doãn Tinh không hiểu hỏi: “Thầy Moy, tác phẩm của em không tốt sao? Hay là.....” Bản thiết kế này tuy mới chỉ là bản phác thảo nhưng vẫn phải tham gia tranh giải Nữ Hoàng thời trang hàng năm, hơn nữa hôm nay là ngày hết hạn nộp bài.

“Thầy Moy, sao anh không nói gì?”

Doãn Tinh sốt ruột, chỉ thấy Moy mở to mắt nhìn cô, cái gì cũng không nói, trên mặt chỉ hiện lên vẻ thất vọng.

“Thầy Moy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Tinh, tối hôm qua Tuyết Vi đưa cho tôi bản thảo thiết kế hơn một nửa là giống của em, em....”

Nghe vậy Doãn Tinh ngẩn người, mọi thứ xung quanh cô như sụp đổ.

Trong đầu cô trống rỗng. Rõ ràng có người cố tình muốn hại cô, nhưng bản thiết kế sợ nhất là bị người khác sao chép, người bị sao chép nếu như không có chứng cứ chứng minh nguyên bản của mình, trong giới thiết kế nếu bị trộm ý tưởng sẽ bị thất bại thảm hại, mất hết danh tiếng, từ nay về sau không thể ngẩng đầu lên.

“Tinh, em.....Tuyết Vi.....”

Moy từ trong ngăn tủ lấy ra bản thiết kế mà tối hôm qua Tuyết Vi đưa cho anh, vừa so sánh với bản thiết kế của Doãn Tinh, sau không biết làm gì chỉ có thể nhìn Doãn Tinh.

“Tinh, Tuyết Vi là con gái công tước, mà em là người phương Đông, cho dù tôi tin bản thiết kế là ý tưởng của em, nhưng người khác chưa chắc đã tin, huống chi em cũng không phải là đối thủ của Tuyết Vi. Tinh, sao em lại không chú ý như vậy? Sao em lại đối đầu với con gái Công tước? Giám đốc lần này nhất định sẽ... Aizz! Tinh! Sao em lại chọc vào Tuyết Vi làm gì?”

“Thầy Moy, thầy nhất định phải tin tưởng em, em.... Vì bản thiết kế này em đã cố gắng gần một tháng nay, không có chuyện em sao chép ý tưởng của Tuyết Vi, suy nghĩ của em và cô ấy bất đồng, em... Em về lấy bản nháp chứng minh sự trong sạch của mình!”

Doãn Tinh vừa muốn trở về phòng lấy bản nháp để chứng minh trong sạch của mình, thầy Moy đã nhíu mày gọi cô lại.

“Tinh, vô ích thôi, người khác muốn hãm hại em còn để lại dấu vết cho em sao?”

Chuyện như vậy Moy đã chứng kiến nhiều, nhất là những năm gần đây vẫn luôn tồn tại một chút mặt tối, chính anh cũng từng bị hại thê thảm.

“Thầy Moy, vậy em phải làm sao?” Doãn Tinh lo lắng không phải là chuyện cô có thể ở lại thiết kế hay không, cô lo lắng là sợ vì chuyện này mà Phong Dực coi thường cô.

“Có thể thấy được Tuyết Vi muốn đối phó em. Tinh, sau này em phải làm sao?” Thế lực của công tước Farrow khiến người trong giới thiết kế như anh cũng phải nể mặt.

“Thầy Moy, em... Em không biết tại sao lại xảy ra chuyện này? Em học thiết kế cũng chỉ muốn gần gũi Phong Dực, căn bản không muốn trở thành cái gì lớn lao, em chỉ muốn được Phong Dực yêu! Thầy Moy, tại sao? Em phải làm thế nào đây?” Chẳng lẽ muốn cô từ bỏ tình yêu của mình với Phong Dực sao?

Trên mặt Moy tràn đầy yêu thương, anh ôm nhẹ hai vai Doãn Tinh như muốn tiếp thêm cho cô năng lượng.

“Thầy Moy.....Doãn Tinh.....”

Đứng trước cửa nhìn hai người, trên mặt Phong Dực tràn đầy tức giận, người còn lại đang cười hả hê chính là Tuyết Vi.

“Phong Dực, em.....” Doãn Tinh từ trong ngực Moy ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn hai người đột nhiên xông vào.

“Doãn Tinh, sớm như vậy cô tới phòng thầy Moy làm gì?” Tuyết Vi cố tình hét lớn, nét mặt cô mập mờ, giống như muốn nói cho người ta biết quan hệ của Moy và Doãn Tinh không đơn giản.

“Phong, em mang bản thiết kế tới cho thầy Moy xem....”

Trong mắt Phong Dực chỉ có sự lạnh lùng, anh quay đầu đi từ chối nghe lời giải thích của Doãn Tinh.

“Lạy chúa! Cái gì đây.....” Tuyết Vi đi về phía bàn, kinh ngạc đưa bản thiết kế của Doãn Tinh cho Phong Dực xem, “Phong, anh xem, sao bản thiết kế của Doãn Tinh lại giống của em đến vậy?”

“Không phải vậy! Đó là do chính tôi tự thiết kế, Phong, anh nhất định phải tin tưởng em !” Nhìn ánh mắt ngày càng lạnh lùng của Phong Dực, Doãn Tinh sốt ruột muốn giải thích rõ với Phong Dực.

“Tôi chỉ tin tưởng vào những gì đã thấy.” Phong Dực cầm bản thảo thiết kế của Doãn Tinh lên nhìn thoáng qua một lượt sắc mặt lập tức thay đổi.

“Doãn Tinh, sao em lại phải làm vậy ? Tiểu Vi đã tốn rất nhiều tâm huyết để thiết kế tác phẩm này, cả tôi và giám đốc đều rất coi trọng tác phẩm lần này của cô ấy.” Phong Dực trầm giọng nói, đôi mắt sắc bén lạnh lùng nhìn Doãn Tinh.

Doãn Tinh đột nhiên rùng mình một cái, không còn muốn giải thích ỉn nữa.

“Phong, cậu nói bản thảo này trước khi Tuyết Vi đem đến chỗ tôi đã đưa cho cậu và giám đốc xem qua?” Chuyện đã đến nước này thì có trăm miệng cũng không thể bào chữa được. Thầy Moy lo lắng nhìn Doãn Tinh.

Nhìn vẻ mặt nặng nề của Moy, trong lòng Doãn Tinh thăm thăm than lằn này tiêu rồi.

Chuyện này đối với cô mà nói nó rất nghiêm trọng, đột nhiên gặp phải chuyện như vậy, cô căn bản không biết gì nên làm cái gì.

Mắt cô thoáng ngập nước, nhìn Phong Dực muốn nói gì đó rồi lại thôi.

“Phong, xin anh hãy tin em, bản thiết kế là em tự mình làm, người khác tin hay không cũng được, em chỉ cần anh tin tưởng em !”

“Sự thật ở trước mắt, em nói cho tôi biết phải tin tưởng thế nào đây? Tiểu Vi thường tìm tôi để thảo luận về bản thảo này, tiến độ của cô ấy tôi thấy rõ ràng. Doãn Tinh, tại sao em phải làm như vậy?”

“Em.....” Doãn Tinh lạnh lùng nhìn Tuyết Vi, “Tuyết Vi, tại sao cô lại muốn hãm hại tôi?”

“Doãn Tinh, cô đừng ngậm máu phun người! Tôi đường đường là con gái của công Tước, sao tôi có thể làm chuyện tiểu nhân hại người này?” Tuyết Vi tức giận liếc mắt nhìn Doãn Tinh sau đó ngoài miệng thì cười nhưng trong lòng không cười mở miệng nói.

“Doãn Tinh, Tiểu Vi tuyệt đối sẽ không làm chuyện hại người khác, chuyện này tôi có thể bảo đảm. Em không được làm tổn thương tiểu Vi, chuyện này tôi sẽ nói với giám đốc, cô ấy sẽ xử lý.” Phong Dực tuyệt vọng nhìn Doãn Tinh, “Thầy Moy, mời mặc quần áo tử tế lại rồi cùng tôi đi gặp giám đốc.”

“Phong, em bị oan, em không có lấy trộm của người khác.....”

“Em bị oan sao? Vậy tại sao em lại ăn mặc như vậy tới nộp bản thiết kế ?” Sáng sớm cô đã mặc đồ ngủ chạy đến phòng ngủ của đàn ông, làm sao bảo người khác tin tưởng cô trong sạch đây?

“Em quên mất.....” Lúc này Doãn Tinh mới cúi đầu nhìn quần áo của mình. Mỗi khi cô vui mừng một chuyện gì đó về Phong Dực là cô sẽ quên đông quên tây, nhưng vì sao Phong Dực lại nhìn cô bằng ánh mắt đó.

“Thầy Moy, tôi tới chỗ giám đốc chờ anh.” Phong Dực dẫn theo Tuyết Vi tâm tình đang hể hê không thèm ngó đến nét mặt khẩn cầu của Doãn Tinh liền xoay người bỏ đi.

“Phong.....”

“Tinh, xem ra chuyện này là do Tuyết Vi hãm hại em, tôi sẽ nói với giám đốc.” Đi vào phòng, thầy Moy vừa mặc quần áo vừa nói với Doãn Tinh vẫn còn đang ngây ngốc đứng tại chỗ.

“Thầy Moy, không cần đâu!” Nói xong, Doãn Tinh chạy ra khỏi phòng ngủ của Moy với đôi mắt ngập nước.

Có lẽ cô nên buông tay, rất lâu rồi cô chưa trở về Đài Loan, cô rất nhớ A Triệt và Đài Loan quê hương thân yêu của mình. “Em không thêm giải thích đã muốn trở về Đài Loan?” Âm thanh lạnh lùng từ ngoài cửa truyền đến, trong lòng Doãn Tinh run sợ một hồi.

Nước mắt thiếu chút nữa tràn mi, nhưng cô ra lệnh cho chính mình không được rơi một giọt nước mắt nào nữa, Phong Dực căn bản không tin cô, tất cả những gì cô làm vì anh chẳng đáng giá.

Doãn Tinh tiếp tục động tác trên tay, cô đã thu dọn xong hành lý, hiện giờ chỉ còn lại những bản thiết kế trong suốt ba năm cực khổ vừa qua.

Cô do dự một chút, trong lòng cô, những vật này đều là bởi vì Phong Dực nên mới có, nếu cô và Phong Dực không thể ở bên nhau, như vậy cả đời cô sẽ không liên quan tới những bản thiết kế này nữa.

Cô chịu đựng đau khổ đem hết những bản thiết kế mà cô hao tâm tổn sức suốt ngày dài đêm thâu, vất hết óc để hoàn thành vứt vào thùng rác. Không có tình yêu của Phong Dực, những thứ này đối với cô căn bản chỉ là những thứ đồ bỏ đi.

“Dừng tay!”

Trông thấy những bản thiết kế mà Doãn Tinh đã khổ công thiết kế vứt vào trong thùng rác, Phong Dực bước lại nhặt lên những bản thiết kế trong thùng rác.

“Doãn Tinh, em đang làm gì vậy?” Anh tức giận nhìn chằm chằm hành động của cô, “Tại sao em lại không thương tiếc tác phẩm của mình? Là vì những thứ này đều là sao chép của người khác nên em không thêm coi trọng sao?”

Phong Dực coi những tác phẩm này như mạng người, nhìn bộ dạng này của Doãn Tinh, trong lòng anh đau đớn vô cùng. “Ha ha.....” Doãn Tinh không nhịn được cười to, cũng không thêm nhìn Phong Dực một cái, xé nát những bản thiết kế trong tay vứt vào thùng rác.

“Em điên rồi! Tại sao lại xé hết những bản thiết kế này? Rốt cuộc là em có muốn đi hay không?”

Phong Dực tức giận đoạt lấy mấy bản thiết kế trong tay cô, không muốn cô tiếp tục xé chúng.

“Mời anh buông tay ra! Đây là chuyện của tôi, anh không tin tôi cũng đừng giả vờ để ý tới tôi.” Doãn Tinh tức giận trừng mắt nhìn Phong Dực.

Phong Dực nhíu mày nhìn hành động tức giận ấy của Doãn Tinh, “Tại sao em không tới chỗ giám đốc để giải thích? Chỉ cần giám đốc bỏ qua, chỉ cần em thay đổi, anh tin em sẽ có cơ hội được khẳng định trong giới thiết kế.”

Phong Dực nặng nề thở dài, thật ra thì anh không hề muốn nhìn thấy Doãn Tinh sa sút như thế.

Doãn Tinh xinh đẹp trước mắt như mất đi sinh lực, ngay cả một chút sức sống cũng không có, không còn là Doãn Tinh mà anh từng biết.

“Tôi không làm sai bất cứ chuyện gì, tại sao phải đi giải thích với giám đốc?”

“Doãn Tinh, nể mặt thầy Moy, giám đốc sẽ không so đo chuyện này, chỉ cần em nói một tiếng xin lỗi với Tiểu Vi, Tiểu Vi sẽ bỏ qua cho em. Dù sao cũng là lần đầu tiên em phạm sai lầm, về sau mọi người cũng phải giúp đỡ lẫn nhau, em không nên không hiểu chuyện như vậy, theo anh đi gặp giám đốc trước đi.”

“Tôi không đi!” Doãn Tinh cố chấp cắn môi, kiềm chế nước mắt

Đến bây giờ anh vẫn còn nói như thế, có thể thấy trong lòng anh căn bản vẫn nghĩ cô là kẻ trộm, trộm bản thiết kế của người khác, cho nên cô tức giận.

Cô không ăn trộm bản thiết kế của Tuyết Vi còn muốn cô nói xin lỗi với cô ta, chẳng lẽ chỉ có con gái công tước là người, cô là thường dân đến từ Đài Loan không có tư cách là người hay sao?

“Doãn Tinh!”

“Rốt cuộc anh có biết những thứ này đối với tôi mà nói không hề quan trọng hay không?” Tiễn tay nhặt lên một bản thiết kế, Doãn Tinh xé nát nó không thương tiếc, nước mắt chảy xuống, cô bước từng bước về

phía Phong Dục, “Nói cho anh biết, tôi không thèm trở thành cái gì mà nhà thiết kế đẳng cấp thế giới, tôi cố gắng học tập ba năm, cho dù tôi có khả năng nhưng vẫn không ngừng cố gắng, nhưng tôi cũng không để ý quãng thời gian này, bởi vì không có bất kỳ chuyện gì làm tôi nản chí, một ngày dành hai mươi tiếng khổ cực để học cái thứ rác rưởi này, anh biết tại sao tôi vẫn tiếp tục không?”

Doãn Tinh tiếp tục dùng sức xé bản thiết kế mà cô khổ cực vẽ nên.

“Anh có biết tại sao tôi lại ở chỗ này không? Anh có biết một mình tôi chờ đợi ở chỗ này có biết bao nhiêu khổ cực không? Anh có biết tôi cố gắng như vậy là vì cái gì không? Anh có biết để vào được học hiện đất đỏ như thế này, tôi phải viết bao nhiêu cuốn tiểu thuyết mới có thể kiếm được tiền đóng học phí ở đây không? Anh có biết tại sao Tuyết Vi muốn hãm hại tôi không? Anh có biết vì cái gì mà tôi vẫn phải làm mặt dày ở lại nơi này không bỏ đi không?”

Dùng sức gào hét oán giận trong lòng với Phong Dục, Doãn Tinh không kiềm chế được khóc nức nở.

“A Triệt, mình rất muốn về lại Đài Loan.” Sớm biết vậy cô đã không tới nơi này, như vậy hôm nay cũng sẽ không cần phải chịu nỗi nhục nhã này.

“Tinh, em đừng khóc được không?”

Phong Dục bị Doãn Tinh điên cuồng mắng mỏ như vậy, khóc nào nề như vậy, anh chưa bao giờ nhìn thấy Doãn Tinh như vậy.

Gương mặt nhỏ nhắn của Doãn Tinh tràn đầy nước mắt, đôi môi trái tim bởi vì có nước mắt tẩy rửa mà trở nên đỏ rực mê người, đôi môi cô rung động khe khẽ mở khiến lửa dục anh dâng lên, anh muốn cô, đã lâu anh chưa động vào cô. Loại dục vọng này khiến toàn thân anh phát đau, anh dùng sức ôm cô vào lòng, ôm chặt thân thể run rẩy của cô trong ngực mình.

“Tinh, đừng kích động như vậy, đừng khóc được không?”

Nhẹ nhàng dịu dàng nỉ non như vậy càng khiến Doãn Tinh khóc nhiều hơn.

“Tại sao anh không tin tưởng em?”

“Anh.....” Tâm tư Phong Dục bị tiếng khóc của Doãn Tinh làm cho rối loạn.

“Phong, ba năm trước đây anh từng đến Đài Loan sao?” Doãn Tinh nghĩ cho dù muốn đi, có một việc cô nhất định phải hỏi rõ ràng.

Trong lòng Phong Dục chấn động, anh không nghĩ đột nhiên Doãn Tinh lại hỏi vấn đề này.

“Tinh, tại sao em muốn hỏi chuyện này?” Tim Phong Dục đập lỡ một nhịp, đôi mắt xanh dương thâm trầm hiện lên tình cảm nồng nàn khó nói.

“Phong, em muốn về Đài Loan, em chỉ muốn biết ba năm trước anh có từng đến khách sạn Pháp Hoa của Đài Loan phòng VIP ở lầu 14 không, và có một người từng cùng anh phát sinh...” Doãn Tinh không nói chuyện kế tiếp, trong mắt đã muốn rơi nước mắt, hai mắt ánh lên một tia sáng còn có một vẻ thẹn thùng.

“Tinh, em muốn nói cho anh biết, em chính là người đã lên giường với anh sao?” Đôi mắt xanh dương tối đi, giọng nói Phong Dục còn có chút phức tạp, “Anh còn nhớ cô gái ấy vừa nhìn thấy anh liền nói rằng cô ấy nhìn thấy anh trên tạp chí đã mơ thấy mộng xuân, cô ấy hy vọng có thể trao mình cho anh, dạy cho cô ấy kỹ thuật chăn gối, anh nhớ mình chỉ mới dạy cho cô ấy có một chiêu...”

Ánh mắt ma mị của anh thoáng hiện lên vẻ tha thiết, nhìn thẳng vào đôi mắt đen nhánh của Doãn Tinh.

“Phong, thì ra là anh còn nhớ rõ như vậy, tại sao trong bữa tiệc lúc gặp mặt anh lại ra vẻ không quen biết em?” Trong lòng Doãn Tinh giống như đang rỉ máu, sau khi cô bừng tỉnh hiểu ra trong lòng càng đau đớn hơn.

“Chẳng lẽ anh cho rằng em là một phụ nữ lăng lơ? Cho nên anh không muốn thừa nhận quen biết em?”

“Tại sao lúc đó em bỏ đi? Anh nghĩ rằng em chỉ muốn tìm một người thí nghiệm, sau khi học xong liền phải bỏ chạy.” Cho nên lúc anh vừa tỉnh lại, cô đã sớm bỏ trốn mất tiêu.

Ba năm nay cho dù anh dùng phương pháp gì cũng không cách nào tìm được cô, thì ra là ba năm nay cô ở trong học viện Hepburn.

“Phong, em không có bỏ đi, em về lấy vài thứ, em muốn đi theo anh, em....Em cần lấy giấy tờ tùy thân, nhưng lúc em quay lại khách sạn thì anh đã đi rồi. Em biết anh là vệ sĩ của Nữ Hoàng thời trang, cho nên em mới tới Pháp....Nào ngờ anh cũng không có ở đây, vì muốn gặp được anh, em mới quyết định ở lại học thiết kế thời trang. Em bỏ ra công sức nhiều gấp ba người khác khổ sở học hành, chỉ vì đó là niềm đam mê của anh, là tính mạng của anh, cho nên không muốn anh coi thường em....Không ngờ em lại bị chính anh coi thường, cho rằng em ăn trộm ý tưởng của người khác.”

Doãn Tinh khóc, trong lòng như bị đâm một vết thật đau, rất đau.

“Tại sao không nói rõ cho anh biết?” Phong Dực yêu thương ôm chầm lấy Doãn Tinh, anh không hề biết cô vì anh nên mới tới Pháp.

“Em không dám nói quen biết anh, sợ anh cảm thấy em là người tùy tiện, bởi vì thật sự em tùy tiện trao thân cho anh. Nhưng anh biết không, lần đầu tiên em nhìn thấy anh, em đã biết cả đời này em chỉ yêu mình anh, cho nên em mới có thể trao thân cho anh. Phong, anh tin không, em khẳng định cả đời này chỉ yêu một mình anh, cho nên....”

Phong Dực đau lòng lau nước mắt trên mặt Doãn Tinh.

“Tinh, xin lỗi, anh.....Đều tại anh không tốt! Là anh hiểu lầm em. Thật ra trong lòng anh rất sợ em đùa giỡn, cho nên mới cố tình không quen biết em, anh vẫn nghĩ em là một người phụ nữ tùy tiện, hãy tha thứ cho anh.”

Thấy Phong Dực tự trách như vậy, Doãn Tinh cười rộ lên.

“Phong, em đã sớm biết anh sẽ nghĩ như vậy, bạn tốt A Triệt của em cũng nói với em, anh nhất định nghĩ em là người phụ nữ muốn tình một đêm với anh đúng không?”

“Phải!” Phong Dực dịu dàng vuốt vuốt tóc của cô, lại nhíu mày hỏi, “Triệt là ai?”

“Cậu ấy là bạn tốt từ nhỏ từ em, tình cảm giữa em và cậu ấy cũng như anh em. Anh đừng ghen nha, trong lòng em không có cậu ấy đâu, chỉ vì anh em mới đến Pháp đó.” Doãn Tinh ôm lại Phong Dực rất chặt cũng cười vô cùng rạng rỡ.

“Tinh, thật xin lỗi! Anh không biết em vì anh.... Chuyện bản thảo thiết kế, em...”

“Phong, em tin thời gian sẽ chứng minh tất cả, cái gì của mình sẽ vẫn là của mình, thiết kế có thể trộm nhất thời, cũng không thể trộm cả đời, đúng không?” Doãn Tinh nói.

“Tinh, em cho rằng Tiểu Vi hãm hại em?” Trong lòng Phong Dực vẫn có một tia nghi ngờ.

“Phong, chẳng lẽ anh không hiểu sao? Đây tất cả đều là vì anh, nếu như không có anh, em sẽ trở về Đài Loan, mà Tuyết Vi vĩnh viễn cũng sẽ không thể hãm hại em.” Ôm lấy Phong Dực, Doãn Tinh biết rằng mình đã có được anh.

“Tinh, em biết Tử Luyến anh thiết kế cho ai không?”

Phong Dực vừa nhắc tới chuyện này, trong lòng Doãn Tinh liền phiền muộn.

“Phong, em biết trong lòng anh có một người phụ nữ không thể nào quên được, nhưng em rất thích anh, em sẽ lặng lẽ chờ đợi đến lúc anh có thể yêu em... Em cũng sẽ chấp nhận người phụ nữ trong lòng anh, chỉ cần anh cho em ở bên cạnh anh, để em có được yêu anh là tốt rồi.” Doãn Tinh không có yêu cầu gì, cô chỉ muốn yêu Phong Dực, biết trong lòng anh có người khác, nhưng cô vẫn không nhận được yêu cầu anh yêu cô nhiều hơn một chút.

Ngắm nhìn dáng vẻ uất ức của Doãn Tinh, trong lòng Phong Dực tốt lên hẳn. Anh cúi đầu nhìn cô, một tay nâng cằm cô lên, muốn cho cô nhìn thấy thâm tình trong mắt mình.

“Tinh, ba năm trước tại Đài Loan, lòng của anh đã bị đánh cắp, người đánh cắp trái tim anh chính là người phụ nữ đã điên cuồng làm tình với anh sau đó lại phỉ nhổ bỏ chạy, cho nên anh khổ sở và nhớ nhung mới

hoàn thành tác phẩm Tử Luyến này, hy vọng một ngày nào đó có thể tìm được cô ấy, để cô ấy trở thành vợ của mình. Cô bé Châu Á của anh, em hiểu chưa?”

“Phong, anh nói là.....” Doãn Tinh không tin được mình lại may mắn như vậy, có thể được Phong Dực yêu.

Phong Dực không tìm được cô, có thể là do A Triệt bảo vệ cô, nhưng cô không trách bất kỳ ai đã ngăn cản cô ở bên cạnh Phong Dực, nhờ có ba năm này cô mới có thể xứng với Phong Dực.

“Phong, em yêu anh!”

“Tử Luyến! Anh cũng yêu em!” Phong Dực đặt môi mình lên môi Doãn Tinh.

“Ừm, Phong.....” Trong mắt Doãn Tinh ánh lên tia sáng rạng ngời. Rốt cuộc cô cũng có thể giữ được trọn vẹn phong này rồi, cũng có tình yêu sâu đậm của anh.

Đang lúc cô đang bị vui lấp trong nhu tình của anh thì trái tim đột nhiên hiện lên một nỗi ám ảnh.

“Phong, còn hôn sự của anh và Tuyết Vi thì sao?” Cô không muốn Tuyết Vi mặc bộ Tử Luyến đó, đó là món quà mà Phong Dực thiết kế cho cô.

“Anh đã nói với giám đốc hủy bỏ rồi, vợ của anh chỉ có thể là em.” Phong Dực lấy tay gõ nhẹ lên trán cô cười nói.

“Tuyết Vi sẽ vì chuyện này....” Cô cho rằng chuyện này có liên quan tới chuyện Tuyết Vi lấy bản thiết kế của cô.

“Anh sẽ điều tra và sẽ trả lại trong sạch cho em. Vậy còn quan hệ giữa em và thầy Moy, còn có Tiểu Đồng.....” Phong Dực nổi cơn ghen nhìn chằm chằm Doãn Tinh.

Thấy Phong Dực vì cô mà ghen, Doãn Tinh không nhịn được cười nói: “Em có diễn viên xuất sắc như anh, còn cần người đàn ông khác chỉ giáo sao?”

“Vậy thì khi nào anh mới có thể dạy cho em chiêu thứ hai?” Bàn tay tham lam của Phong Dực luồn vào cổ áo Doãn Tinh, bàn tay to lớn bao phủ lấy nơi tròn trịa của cô.

“Không.....Phong.....Đợi chút, đợi chúng ta kết hôn đã, giờ chúng ta đến phòng giám đốc....Phong....Anh đừng sờ ngực em nữa... Phong...”

Doãn Tinh hít sâu một hơi, Phong Dực một tay nhấc bổng cô đặt lên giường, trên mặt tràn đầy vẻ ham muốn.

“Cô gái Châu Á của anh, hãy để anh nếm một chút hương vị của em!”

9. Chương 9

Trong buổi hôn lễ.

Tất cả mọi người đều tới chúc phúc cho Doãn Tinh và Phong Dực, đồng thời Doãn Tinh cũng nhận được phần thưởng cao nhất của Nữ Hoàng thời trang, cô sắp được vinh danh trong giới thiết kế Pháp.

Cô thật sự rất vui mừng.

Bởi vì các nhà thiết kế không giành được giải thưởng của Nữ Hoàng thời trang cho nên vẫn chưa có tiếng tăm gì, cho dù tự xưng là nhà thiết kế hàng đầu vẫn không thể độc lập nhận đơn đặt hàng cùng thương hiệu cá nhân, hôm nay cô giành được giải thưởng cao quý này từ Nữ Hoàng thời trang, đương nhiên chẳng khác gì thương hiệu của cô đã được công nhận, cho nên tất nhiên cô vui đến rơi lệ.

Chuyện bản thiết kế của Tuyết Vi cũng giống như một đoạn nhạc đệm nho nhỏ, cũng chính vì vậy mà Doãn Tinh càng có được tình yêu và sự tin tưởng của Phong Dực nhiều hơn. cô dành ra ba ngày đêm để sáng tác

tại những tác phẩm mới tham gia tranh giải thưởng của Nữ Hoàng thời trang, cũng để chứng minh trong sạch của mình.

Coi như Tuyết Vi có chứng cứ chứng minh mình trong sạch, nhưng cũng có một người đứng ra rửa sạch oan ức cho Doãn Tinh, người đó chính là Tiểu Đồng.

Anh ta đích thân ra mặt nói mỗi ngày anh đều lén vào phòng làm việc của Doãn Tinh lấy bản thiết kế của Doãn Tinh cho Tuyết Vi, vậy nên Tuyết Vi mới có thể hãm hại được Doãn Tinh.

Tiểu Đồng không còn mặt mũi gặp người khác cho nên để lại một phong thư rồi rời khỏi học viện Hepburn, trong thư anh ta nói rất xin lỗi Doãn Tinh, anh không nên đối xử với cô như vậy, anh muốn trở về Đài Loan để xin lỗi A Triệt, cũng chúc cô và Phong Dục được hạnh phúc.

Trước ngày hôn lễ, Doãn Tinh cầm bức thư ấy giao cho Phong Dục và Moy xem, trong lòng hai người cũng rất vui mừng.

“Tinh, em biết không? Thật ra thì khi chuyện này chưa xảy ra, Phong đã sớm đi tìm giám đốc, muốn hủy bỏ hôn sự với Tuyết Vi rồi, Phong đã có dự định muốn kết hôn với em.” “Thầy Moy, em biết, thật ra thì Phong Dục vẫn còn nhớ em, chỉ là anh ấy chưa tin em, cho nên....”

Doãn Tinh và Phong Dục cùng có một cái tật xấu, đó là không tin tưởng lẫn nhau, bọn họ cũng không cho rằng người đối phương yêu là mình.

“Tôi đã sớm biết chuyện này, cho nên mới nhờ giám đốc sắp xếp cho Tuyết Vi với Phong, muốn Phong cảm nhận được sự khổ cực của em ở học viện Hepburn, tiện thể cho cậu ấy biết em đã vì cậu ấy mà ngậm đắng nuốt cay, tôi cùng giám đốc muốn hai người học cách tin tưởng lẫn nhau, may mắn là hai người đã thông qua khảo nghiệm.”

Thì ra là tất cả đều là sắp xếp của thầy Moy, thầy Moy thật đúng là tính tình cổ quái.

Thầy Moy thường làm chuyện cổ quái người khác không thể hiểu được, nhưng sao giám đốc cũng muốn góp vui sao?

Phong Dục lắc đầu một cái, nhưng vẫn cảm ơn Moy đã giúp đỡ làm sáng tỏ tình cảm của anh với Doãn Tinh.

“Thầy Moy, cảm ơn anh.” Phong Dục thật lòng cảm kích.

“Phong, Tinh là học sinh mà tôi tâm đắc nhất, sau này cậu phải quý trọng cô ấy, cô ấy đã vì cậu mà chịu nhiều đau khổ, cậu phải đối xử tốt với cô ấy, đừng để chuyện Tuyết Vi xảy ra lần nữa, biết không?”

“Thầy Moy, chúng em biết!” Doãn Tinh không đành lòng nhìn Phong Dục bị Moy mắng, cô vội vàng kéo cánh tay Moy làm nũng.

Lúc này, nghi thức hôn lễ chuẩn bị bắt đầu, Mulberry Vous Veinard cùng Quốc vương Lan Terry làm chủ hôn cho Doãn Tinh cùng Phong Dục, Doãn Tinh mặc Tử Luyến mà Phong Dục thiết kế cho cô gương mặt tràn đầy hạnh phúc.

Sau khi nghi lễ kết thúc mỹ mãn, Phong Dục kéo Doãn Tinh đi tiếp nhận lời chúc phúc của tất cả mọi người.

Mulberry Vous Veinard và Lan Terry cũng chúc mừng bọn họ.

“Doãn Tinh, sau khi cưới có thể bắt tay vào chuyện sáng lập thương hiệu cá nhân, đừng vì chuyện kết hôn mà quên đi sự nghiệp của mình nhé.” Mulberry Vous Veinard cười nói.

Doãn Tinh cười cười nhìn Mulberry Vous Veinard, “Giám đốc à, thật ra thì sự nghiệp của tôi chính là Phong, ý định sau này của tôi chính là phu xướng phụ tùy.”

“Doãn Tinh, chúc mừng cô đã tóm được Phong của chúng tôi.” Ba người vệ sĩ kia cũng chúc mừng đôi vợ chồng trẻ.

Trong hôn lễ mỗi người đều chúc mừng cô và Phong Dục thì bất chợt Doãn Tinh nhớ tới Tuyết Vi. Cô cảm thấy thật có lỗi với Tuyết Vi, Tuyết Vi vốn nên là của Phong Dục giờ phúc này hẳn là đang cậm hận cô lắm?

Phong Dực vì cô mà chuẩn bị lễ phục Tử Luyến, trên gương mặt hạnh phúc của Doãn Tinh nở nụ cười, nhưng chống lại ánh mắt tràn đầy độc ác ghen tị không thể tha thứ được của Tuyết Vi khiến cô phát run, nhưng vừa nghĩ tới mộng đẹp đã trở thành sự thật, được gả cho Phong Dực sau ba năm chờ đợi cực khổ, cho dù muốn cô trả giá thế nào cô cũng cam tâm tình nguyện.

Rốt cuộc, Doãn Tinh cũng không cần phải lo lắng ánh mắt độc ác của Tuyết Vi đeo bám cô vì Phong Dực đã ôm cô tiến vào tân phòng.

“Phong, những ngày sóng gió cuối cùng cũng đã trôi qua.” Doãn Tinh nghẹn ngào ôm lấy cổ Phong Dực, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt vui sâu vào lòng anh.

“Tinh, tình yêu của anh, thật xin lỗi! Anh sẽ không bao giờ để em chịu khổ nữa!”

Nghe được lời lẽ thâm tình của Phong Dực, Doãn Tinh chớp đôi mắt đọng đầy lệ mỉm cười với anh.

“Sự cố gắng của em rốt cuộc cũng được ông trời cảm động rồi!”

“Sự chờ đợi của anh cũng đã được ông trời nhìn thấy. Tinh, chúng ta đừng lãng phí thời gian nói chuyện này nữa, đêm nay là đêm tân hôn của chúng ta, anh còn chiêu thứ hai chưa dạy em đó.”

“Phong, em mệt quá, em muốn ngủ thôi.”

Doãn Tinh xấu hổ rời khỏi lồng ngực Phong Dực, sau đó trốn vào trong chăn.

“Tinh, em còn chưa có tắm mà!” Trong mắt chứa một nụ cười tình quái, Phong Dực cởi quần áo của mình ra, sau đó nhanh như chớp kéo Doãn Tinh vào trong ngực mình.”

“Phong, em.....Anh thật háo sắc.”

“Anh không háo sắc sao có thể trở thành chồng của tác giả ngôn tình như em đây!” Nói xong liền cười, sợ cô mệt mỏi, Phong Dực cẩn thận từng li từng tí ôm cô vào phòng tắm.

“Phong, tự em tắm được rồi, anh ra ngoài đi!” Nhìn nụ cười tình quái trên mặt anh, tất cả mệt mỏi trên gương mặt của Doãn Tinh liền biến mất, cô ngượng ngùng đẩy ngực anh ra.

Phong Dực lại tự nhiên đưa tay đặt lên người cô, cởi bỏ lễ phục xuống, bàn tay bao trọn nơi tròn trịa của cô.

“Phong, đây là phòng tắm!” Doãn Tinh không nhịn được hít sâu vào một hơi, cảm giác sau mông như bị một vật cứng chọc vào khiến cô không thể động đậy.

Toàn thân Doãn Tinh bỗng run lấy bầy.

“Ừm.....Phong, người em chưa sạch sẽ đâu.” Cô còn chưa có tắm, anh đã ngậm nụ hoa ướt mồ hôi của cô.

“Tinh, em thật đẹp, nơi này của em vì anh mà đứng thẳng rồi...” Phong Dực dùng ngón tay ấn nụ hoa rồi ve ve nó.

“A.....Đau.....Phong.....”

“Em vẫn ngọt ngào như vậy, ngây ngô như vậy, phản ứng của em vẫn giống như con gái mới lớn, làm cho anh muốn khám phá, yêu thương vuốt ve... Tinh, rên cho anh nghe đi!”

Hai tay Phong Dực vòng qua nách cô, trượt thẳng xuống bắp đùi trong của cô, làn da thịt mềm mại khiến cho thần trí người ta điên đảo, anh muốn thăm dò nên nơi cất giấu kho báu kia của cô.

“Tinh, chỗ này của em bớt quá...”

Bàn tay Phong Dực vừa chạm vào đài hoa khiến cô khẽ run, một ngón tay đưa vào trong hang động chật hẹp của cô, môi lưỡi nóng rực liếm mút trên chọc nụ hoa ngày càng cao vút.

“Phong của em.....Em muốn anh!”

Doãn Tinh không chịu nổi loại hấp dẫn này, không nhịn được uốn cong người xin Phong Dực cho vào sâu hơn nữa.

“Tinh, nhanh như vậy đã muốn sao? Em yên tâm, anh sẽ thỏa mãn em!”

Phong Dực lấy vật nóng rực của mình đặt nơi cửa huyết cô, sau đó đẩy nhẹ một cái liền tiến vào cửa huyết của cô.

“Ừm.....” Doãn Tinh phát ra tiếng rên rỉ âm đặng. Phong Dực đưa ngón trỏ bỏ vào trong miệng Doãn Tinh để cho cô nuốt.

“Tinh, nước của em ướt hết ngọn đuốc của anh rồi, hút mạnh vào....Ừm.....” Toàn thân cơ thể Phong Dực như sắp bùng nổ, anh khàn giọng gầm gừ.

“Ừm.....” Toàn thân Doãn Tinh giống như bị thiêu đốt, nhưng cô cũng thấy rất dễ chịu!

“Thích không?” Giọng nói trầm thấp của anh phả vào bên tai Doãn Tinh.

“Phong.....Em rất dễ chịu.....”

Doãn Tinh đang đưa thân thể theo mỗi chuyển động của Phong Dực .

Phong Dực ép thân thể cô vào bồn tắm, cố hết sức xỏ xuyên qua cơ thể cô.

“Á.....Phong.....”

“Tinh, chuyện tối nay chúng ta còn chưa xong đâu, em cứ từ từ mà hưởng thụ!”

Bể dục sôi trào, đêm nay chẳng những Phong Dực dạy cho Doãn Tinh chiêu thứ hai mà còn rất nhiều chiêu khác, khiến cô không ngừng rên rỉ.

Sau kết hôn hơn một tháng, lần đầu tiên Phong Dực rời giường ban đêm đến phòng của Tuyết Vi.

Bên cạnh vẻ đẹp động lòng người, Tuyết Vi còn là một tài năng hiếm có, phá vỡ ý nghĩ bình hoa xinh đẹp nhưng vụng về trong truyền thuyết.

Nhưng mà vì Phong Dực cô không thể không nổi lên tâm cơ.

Phụ nữ xinh đẹp luôn giống như độc dược. Vì lời nhắc của Mulberry Vous Veinard, cũng lo lắng nếu Doãn Tinh biết chuyện sẽ ghen tuông cho nên Phong Dực quyết định đến gặp Tuyết Vi bàn chuyện công việc.

“Phong, sao anh lại tới đây?”

Tuyết Vi không ngờ sau khi kết hôn cùng Doãn Tinh, Phong Dực sẽ chủ động tìm đến cô, hơn nữa còn tới phòng của cô, trong lòng cô thoáng hiện một tia vui vẻ.

“Đến thăm bạn bè một chút.” Phong Dực rất dịu dàng với phụ nữ.

Tuyết Vi nghe vậy thu lại vẻ mặt vui vẻ, khuôn mặt chìm sa cá lặn thoáng hiện nét đượm buồn, “Em nghĩ rằng trong lòng anh chỉ có Doãn Tinh không thêm để mắt tới bất kỳ người phụ nữ nào khác chứ.”

Ai nấy đều có thể thấy được Phong Dực cưng chiều Doãn Tinh như thế nào.

“Cô ấy là vợ tôi.” Phong Dực không muốn thể hiện quá nhiều tình cảm của mình.

Phong độ mê người, tuấn lãng hiên ngang, một thân quần tây áo trắng càng tôn lên vóc người tuấn tú, ánh mắt xanh dương sâu thẳm tràn ngập dịu dàng, Tuyết Vi cực kỳ thông minh có thể đọc ra được ánh mắt sáng lấp lánh đó vì ai mà lóe lên.

Cô thầm thở dài một hơi, “Phong, nếu đã có Doãn Tinh rồi, vậy đêm nay anh tới là.....”

“Giám đốc cố tình muốn hai chúng ta hoàn thành một tác phẩm, tôi tới muốn tìm em thảo luận một chút.” Bởi vì mỗi giây phút anh đều dành cho cô gái Châu Á nhỏ của mình, tối nay nhân lúc Doãn Tinh ngủ sớm anh mới đến tìm Tiểu Vi.

Thì ra là vì công việc. Trong mắt Tuyết Vi lóe lên một tia thất vọng.

“Phong, thì ra tối nay anh tới tìm em là vì công việc.”

“Tiểu Vi, tôi không hy vọng bất kỳ ai làm tổn thương tới vợ mình, việc lần trước tôi biết rõ là em không cố tình, cho nên mới cho em thêm một cơ hội. Tiểu Vi, tôi hy vọng em có thể trở thành bạn với Doãn Tinh, chỉ cần em bỏ qua khó chịu trong lòng làm bạn với cô ấy, em cũng sẽ giống tôi, phát hiện ra cô ấy rất tốt bụng với mọi người. Cô ấy rất đơn thuần ngây thơ không có tâm cơ.”

Trải qua sự việc lần trước cùng với nghe Mulberry Vous Veinard và thầy Moy kể lại toàn bộ câu chuyện, anh mới biết mình thật sự đã hiểu lầm Doãn Tinh.

Sắc mặt Tuyết Vi liền thay đổi, khuôn mặt xinh đẹp hiện lên một tia nhếch nhác khó che giấu.

Cô thật sự nuốt không trôi những lời lẽ này, cá tính Phong Dực cô biết rõ hơn ai hết, anh và Doãn Tinh kết hôn, cô biết mình không thể nào níu được lòng anh, cho nên không thể không buông tha anh.

Cô cắn răng, nói với Phong Dực: “Phong, tối nay ngoài việc anh tìm em nói chuyện này, cũng muốn nói cho em biết chuyện của Doãn Tinh đúng không? Anh hy vọng em muốn tìm Doãn Tinh nói rằng em không cố ý, muốn làm bạn với cô ấy chỉ là vì muốn em xin lỗi cô ấy có đúng không?”

“Tiểu Vi, hai việc này anh đều mong em làm, anh không muốn lại có người làm tổn thương cô ấy.”

“Thật ra thì người có thể làm tổn thương cô ấy chỉ có mình anh, không có anh, bất kể ai cũng không thể làm tổn thương cô ấy được.”

“Tiểu Vi, tôi thành thật xin lỗi em, sau này tôi sẽ học cách làm sao để Doãn Tinh đừng vì tôi mà tổn thương nữa.”

Trong mắt Phong Dực tràn đầy tình yêu dành cho Doãn Tinh.

Tuyết Vi thật sự ghen tỵ. Phong vốn là của cô, Doãn Tinh chẳng khác nào người phụ nữ độc ác chiếm đoạt Phong của cô, còn xúi Phong đến tìm cô, muốn cô đường đường là con gái công tước mà phải đi xin lỗi!

Khóe môi cô thoáng hiện một nụ cười độc ác, tầm mắt vô tình nhìn thấy một bóng đen ngoài cửa, mà Phong Dực căn bản đưa lưng về phía cửa nên không phát hiện ra điều bất thường gì.

Tuyết Vi tà ác cười một tiếng, sau đó đi về phía Phong Dực, bắt ngờ hôn lên môi anh, còn đưa tay kéo khóa quần anh xuống, to gan vuốt ve vật nam tính của anh, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ khiến người khác nóng người.

“Tiểu Vi, em đừng như vậy.....” Phong Dực muốn cự tuyệt, nhưng sinh mạng đang ở trong tay Tuyết Vi.

“Phong, tin em đi, chúng ta có thể thỏa mãn lẫn nhau, Doãn Tinh tuyệt đối không thể cho anh cảm giác vui vẻ ham muốn đâu, cô ấy là người Châu Á giả mù sa mưa sao có thể thỏa mãn được anh.”

“Tiểu Vi, mặc dù Doãn Tinh không thể thỏa mãn được tôi, nhưng.....”

“Phong Dực, em hận anh!”

Lời Phong Dực còn chưa nói hết đã nghe thấy tiếng khóc lẫn lời oán trách của Doãn Tinh.

Phong Dực cuống quýt đẩy Tuyết Vi ra, kinh ngạc nhìn khuôn mặt đầm nước mắt của Doãn Tinh.

“Tinh!”

“Phong Dực khốn kiếp. Nếu tôi không thể thỏa mãn được anh, vậy anh cưới Tuyết Vi là được rồi, tôi muốn ly hôn với anh!” Nói xong Doãn Tinh không thèm để ý đến tiếng gọi của Phong Dực, quay đầu chạy thực mạng.

“Tinh.....”

Phong Dực muốn đuổi theo nhưng bị Tuyết Vi kéo lại.

“Phong, cô ấy căn bản không phân biệt được phải trái, người phụ nữ ngu xuẩn không biết nhận xét tình huống! Qua việc này, em quyết định về nhà, tặng anh cho người phụ nữ ngu ngốc kia!”

Tuyết Vi cuối cùng cũng xóa tan mối hận trong lòng rồi, chỉ cần có thể khiến Doãn Tinh khổ sở là được rồi, kết quả của việc chiếm đoạt Phong Dực của cô.

Phong Dực liếc nhìn Tuyết Vi. Anh hiểu rõ cá tính của Tiểu Vi, anh biết bản chất của Tiểu Vi không xấu, chỉ là quá cao ngạo, vì sợ sau này cô sẽ gây bất lợi cho Doãn Tinh nên anh chỉ có thể tiếp tục đối mặt với cô.

“Phong, chúng ta tiếp tục thảo luận, coi như anh bồi thường cho em, một đêm thôi được không? Dù sao người phụ nữ ngu ngốc kia cũng đã là vợ anh rồi, anh còn lo lắng gì chứ?”

Vì Doãn Tinh, Phong Dực đành miễn cưỡng gật đầu, trong chuyện này cũng bởi vì có liên quan đến bản thiết kế mà anh cảm thấy rất hứng thú, nhưng anh lại không hề biết Doãn Tinh vừa trở về phòng lập tức thu dọn hành lý, nhân tiện viết một lá đơn ly hôn rồi tự mình ký tên lên sau đó nhờ Moy chuyển tới cho anh, còn mình thì lên máy bay trở về Đài Loan.

10. Chương 10

Rời Đài Loan đã lâu, tuy trở về quê hương nhưng Doãn Tinh không có tâm trạng vui vẻ, gò má cô vẫn lưu lại nước mắt vì khóc trên máy bay, cũng may mà cô đã đeo kính mát.

Lần này trở về Đài Loan với cô ngoài tâm trạng tồi tệ, còn có một tập bản thảo nóng hổi, cô vốn đã nghĩ xong tên sách....Phần 2 của “Lửa dục khó nhịn” nhưng bây giờ cô lại không muốn đóng bản thảo. (p2 này có luôn đó nhưng thôi kg dám làm nữa)

Nhớ tới chuyện xảy ra cùng Phong Dực, lòng cô lại quặn đau.

Tại sao anh lại không tin tình yêu của cô đối với anh?

Nếu như cô thật sự là người phụ nữ dâm đãng, vì viết tiểu thuyết mà không chừa thủ đoạn nào tìm thân thể đàn ông để nghiên cứu thì sao cô phải cực khổ chờ anh ba năm ở Pháp chứ?

Suốt ba năm qua cô đã sớm có thể tìm được trăm người đàn ông có thể chỉ bảo cho mình, sao còn phải ngàn dặm xa xôi đến Pháp để học thiết kế thời trang ở học viện Hepburn làm chi?

Phong, sao anh có thể trách lầm em như vậy? Đáng giận hơn nhất chính là anh lại ở chung với Tuyết Vi kia.

Doãn Tinh nhớ lại hình ảnh Phong Dực say mê vuốt ve Tuyết Vi, cô hận không thể ngay lập tức giết người phóng hỏa để trút mối hận trong lòng.

Phát hiện sau khi kết hôn Phong Dực chỉ có ham muốn mà không có tình yêu khiến trái tim cô như bị xé nát thành trăm mảnh. Mặc dù đã mặc bộ trang phục mùa thu mới nhất của Pháp, nhưng trong đại sảnh sân bay rộng lớn, đáng vẻ than thở khổ sở đã biến cô trở thành một Doãn Tinh đáng thương.

Mộng đẹp chim sẻ biến thành phượng hoàng của cô lần nữa tan vỡ.

“Tòa lâu đài của bá tước không thiếu nữ chủ nhân rồi, cô bé lọ lem đáng thương mang theo tinh thần chán nản trở lại Đài Loan... Từ nay về sau mình phải đổi bút danh tái xuất giang hồ lại lần nữa.”

Hết cách rồi, đời này chuyện cô có thể làm cũng chỉ là viết tiểu thuyết mà thôi.

Chỉ hy vọng giới tiểu thuyết Đài Loan vẫn có thể tiếp nhận tác giả đã mất đi trái tim yêu đương, như vậy thì cô mới có thể không bị chết đói.

“Bảo bối trong bụng của mẹ, sau này mẹ sẽ không viết tiểu thuyết có phương diện kia nữa, sau này con phải nhớ không được phong lưu giống cha con nghe chưa, hơn nữa cũng không được phép dùng hết tinh lực để đi tìm phụ nữ khác.”

Lúc Doãn Tinh ngồi trên máy bay bị nôn, cũng may có tiếp viên hàng không giúp đỡ, cô mới biết mình đã mang thai.

Lúc này Doãn Tinh lại bắt đầu lầm bầm mắng mủ.

Một người đàn ông tuấn lãng mặc trang phục màu đen tới gần cô. Người thanh niên đẹp trai cùng với giọng nói niềm nở đó giống như âm thanh mà Doãn Tinh đã từng nghe qua.

Đột nhiên, cô bị ôm vào trong ngực, trên đỉnh đầu truyền giọng nói kích động của A Triệt, “Doãn Tinh! Tiểu Tinh, rốt cuộc cậu cũng về lại Đài Loan, mình còn nghĩ vĩnh viễn cậu sẽ không về Đài Loan nữa chứ! Cậu vừa xuất hiện ở đại sảnh mình đã chú ý tới cậu, mình thật sự không thể tin được! Cậu càng ngày càng xinh đẹp ra đó, càng ngày càng có khí chất, giống như Nữ Hoàng vậy...” Nói được nửa câu, anh phát hiện sắc mặt cô không tốt lắm, “Tiểu Tinh, sao cậu khóc? Ai bắt nạt cậu?”

“A Triệt!” Vừa nhìn thấy A Triệt, Doãn Tinh càng khóc thảm thiết hơn.

“Được rồi, cậu có oan ức gì cũng không sao, trở về Đài Loan là được rồi, mình sẽ bảo vệ cậu.”

Cô đến Pháp không nằm trong phạm vi thế lực của anh, anh không bảo vệ cô được, khó khăn lắm cô mới trở lại, ngoài bảo vệ cô trong lòng anh càng có thêm hy vọng.

“A Triệt, mình về rồi.” Dựa vào người A Triệt, Doãn Tinh giống như chim gãy cánh tìm được nơi nương tựa.

Trong lòng cô không khỏi so sánh sự dịu dàng của A Triệt với Phong Dực, người mà cô chờ đợi ba năm lại thua xa người bạn tốt A Triệt của cô.

Phong Dực thối tha, tôi sẽ hận anh suốt đời!

Ngồi lên xe của A Triệt, Doãn Tinh khóc mệt lã rồi ngủ thiếp đi, lúc đến nhà anh, cô bị động tác ôm của anh làm cho tỉnh lại.

“A Triệt, mình nặng lắm, cậu không cần bế mình đâu... Mình có thể tự đi được.”

A Triệt không để ý đến sự phản kháng của Doãn Tinh, anh bế cô vào phòng khách rồi đặt nhẹ cô ngồi trên ghế sofa.

“Tiểu Tinh, cậu nhẹ quá, có phải đồ ăn ở Pháp không ngon hay không? Phong Dực ngược đãi cậu sao?” A Triệt sốt ruột hỏi.

A Triệt vẫn còn rất quan tâm tới cô. Doãn Tinh cảm thấy rất uất ức.

“Không phải, anh ấy không có ngược đãi mình... Mình....Mình nghĩ chắc là do trong bụng có thêm một người nữa đó, cậu ảm mình có cảm thấy nặng hơn không?” Doãn Tinh thẹn thùng sờ sờ bụng mình nói với A Triệt.

“Tiểu Tinh, cậu.....” Đáp án này khiến A Triệt sững sờ.

“A Triệt, mình đã mang thai rồi, mặc dù mới một tháng mà thôi, nhưng mà.....” Doãn Tinh cúi đầu, nước mắt bắt đầu nhỏ xuống, “Nhưng mà anh ấy không yêu mình, trong lòng anh ấy yêu người khác, nửa đêm anh ấy và Tuyết Vi....”

“Nhưng không phải cậu gọi điện về nói rằng em đã kết hôn với Phong Dực sao?” Anh vẫn còn vì chuyện này mà đau khổ rất nhiều.

“Đúng vậy! Trước khi trở về mình đã ký giấy ly hôn rồi, anh ta chỉ cần đóng dấu là có thể thoát khỏi mình, có thể ở bên cạnh nói chuyện yêu đương với Tuyết Vi rồi.”

Doãn Tinh đau lòng vuốt ngực, A Triệt có thể cảm nhận được nỗi khổ của cô.

“Tiểu Tinh, có phải cậu đã hiểu lầm Phong Dực không? Nếu không sao có thể vừa kết hôn với cậu liền thay đổi nhanh như vậy? Tiểu Tinh, cậu có biết mình đã bỏ ra bao nhiêu tâm huyết cho cậu hay không?” Anh biết Tiểu Tinh tuyệt đối không phải là người nói buông tha là sẽ buông tha ngay.

“A Triệt, cậu đừng nói nữa, trong lòng mình đang rất rối loạn, chờ mình nghĩ ngơi vài ngày rồi mình sẽ nói cho cậu biết toàn bộ mọi chuyện. Việc trước mắt là mình có thể ở lại nhà cậu được không? Ngày mai mình còn phải đi tìm tổng biên tập, nói với cô ấy về chuyện mình muốn đổi bút danh làm lại từ đầu.”

“Tiểu Tinh, cậu muốn đổi bút danh để làm lại từ đầu?” Cô phải vất vả lắm mới có thành tựu như ngày hôm nay, bỏ đi thật sự rất đáng tiếc.

“Mình đã không còn là Doãn Tinh vô cùng hạnh phúc nữa rồi, hiện tại mình đã nghèo rớt mùng tơi, hơn nữa lại còn đang mang thai, Doãn Tinh độc thân trước kia cùng bây giờ không giống nhau nữa. Mình đã mất đi tình yêu rồi, càng không có tâm tình ôm mộng xuân viết tiểu thuyết. A Triệt, nếu mình không còn viết cái thể loại tiểu thuyết kia nữa, mà mình cũng không thay đổi bút danh vậy cậu muốn mình tự đập đổ chén cơm của mình à?”

“Cậu nói cũng có lý.” A Triệt đồng ý với cách nghĩ của cô, “Ban đầu cậu vốn không nên viết loại tiểu thuyết đó, nếu không cuộc sống của cậu cũng không đến nỗi trắc trở như thế này, hoặc là nếu như cậu chịu gả cho mình.....Mình nhất định sẽ mang đến cho cậu hạnh phúc suốt cuộc đời.”

“Được rồi, A Triệt, cậu lại thế rồi. Ba năm rồi mà cậu vẫn chưa gắp cô gái trong lòng cậu sao? Không phải trong thư cậu nói cậu nói cô thư ký gì đó cũng rất tốt sao?”

Suốt 3 năm qua Doãn Tinh và A Triệt vẫn thường xuyên gửi thư cho nhau, cô có biết chuyện cậu ta có bạn gái. A Triệt gãi gãi đầu ngượng ngùng nói, “Cô ấy chỉ là người tình của mình thôi, đâu phải bạn gái gì chứ.”

“Cái gì hả? A Triệt, cậu cũng là cái loại đàn ông bao nuôi người tình thôi sao?” Doãn Tinh mở to mắt nhìn A Triệt trừng trừng.

“Đài Loan ngày càng nhiều đàn ông bao nuôi người tình, dựa vào điều kiện của mình, muốn nuôi mấy người cũng không là việc khó gì, hơn nữa mình thực sự không tìm được người nào tốt hơn cậu.” A Triệt nhìn Doãn Tinh bằng ánh mắt trù ẻo.

Doãn Tinh giật mình, từ trên ghế sofa đứng lên, “A Triệt, cho người khác cơ hội đi! Chúng ta, vĩnh viễn chỉ có thể là bạn bè mà thôi.”

“Tiểu Tinh, cậu.....” A Triệt cũng hết cách với Doãn Tinh, “Cậu làm mình đau lòng quá!”

“A Triệt, trái tim mình đã sớm bị một cơn cuồng phong bao phủ, mình không thể nào trốn thoát được.”

Doãn Tinh ngồi xuống ghế sofa, vẻ mặt dường như càng cô đơn hơn.

Trở lại Đài Loan một tháng, Doãn Tinh ngoài viết tiểu thuyết ra, cô còn được một công ty may mặc nổi tiếng mời đến làm.

“A Triệt, đây là một công ty may mặc mới, bọn họ vừa mới mở một chi nhánh ở Đài Loan, mình thật may mắn nha, bọn họ đồng ý cho mình thiết kế trang phục mùa xuân.”

Cùng Bối Tình Ny nói chuyện hợp tác xong xuôi, Doãn Tinh tới quán cà phê mà cô thích nhất sau đó gọi điện cho A Triệt.

“Tiểu Tinh, chúc mừng cậu! Cậu đang ở quán cà phê đó phải không?”

“Đúng vậy, mình chỉ thích có mỗi chỗ này.”

“Cậu đang mang thai, phải chú ý ăn uống một chút, không nên uống nhiều cà phê, không tốt cho em bé đâu!”

“Mình biết rồi, anh nói nhiều thật!” Doãn Tinh tắt máy ngồi xuống ghế sau đó buồn bực rơi nước mắt.

“A Triệt nói thật nhiều, đang ở Hồng Kông và vẫn nói nhiều như thế, không giống như tên Phong Dực thói kia, không thèm quan tâm tới sống chết của mẹ con mình, đáng ghét nhất chính là anh ta dám bỏ mặc chúng ta, ngay cả điện thoại cũng không có... Con cưng à, mẹ và con thật đáng thương!” Doãn Tinh vừa vuốt bụng, vừa thở dài: “Phong Dực thói, tôi hận anh cả đời, tôi thề tôi sẽ làm cho anh phải hối hận cả đời, ai bảo anh phụ lòng tôi!”

“Em làm thế nào để anh phải hối hận cả đời?”

Khuôn mặt đẹp trai của Phong Dực xuất hiện ngay trước mặt Doãn Tinh.

“Anh.....” Người đàn ông đáng ghét Phong Dực đó sao lại ở chỗ này? Doãn Tinh ghen ghét nhìn trân trối khuôn mặt đẹp trai mà ghê tởm kia.

“Ký giấy ly hôn xong liền bỏ đi, sao em không đợi anh cùng ký xong luôn hả?”

Hơn một tháng không nhìn thấy cô gái bé nhỏ này, Phong Dực phát hiện mấy ngày qua bản thân mình cũng trải qua một cuộc sống thật vô vị.

“Chỉ cần có anh ký tên nữa là có hiệu lực rồi, tôi còn ở lại làm gì.” Doãn Tinh chép miệng, không vui vẻ gì nhìn người đàn ông khiến cô nhiều lần bị tổn thương.

Cô uống cạn cà phê trong ly, muốn đứng dậy đi tính tiền trước.

“Tinh, em thật sự ghét anh đến thế sao? Muốn rời bỏ anh như vậy à?” Trên mặt Phong Dực đượm vẻ ưu buồn nhìn Doãn Tinh, hy vọng có thể khiến cô thấy cảm động một chút.

Doãn Tinh cố ý quay đầu sang chỗ khác không thèm nhìn anh, trong lòng hơi gợn sóng vì sự xuất hiện của anh.

“Tinh, trước kia là anh đối xử với em không tốt, không tin tưởng em, nhưng sau khi kết hôn anh đã thay đổi rồi, Tinh, anh yêu em chẳng lẽ em không cảm nhận được điều đó sao?” Phong Dực biết trước kia anh từng hiểu lầm cô, anh không nên tin lời người khác mà không tin tưởng cô, nhưng sau khi kết hôn anh đã luôn yêu thương cô. Giọng nói tràn ngập yêu thương của Phong Dực vang lên bên tai Doãn Tinh, nhưng cô vẫn không thêm để ý đến anh, ai bảo anh đã kích tình yêu của cô dành cho anh làm chi.

“Anh ký tên rồi sao?” Doãn Tinh liếc mắt nhìn tới anh, giọng điệu cứng nhắc hỏi.

“Tinh, em thật muốn anh sẽ ký tên sao?”

Về mặt nặng nề của Phong Dực khiến lòng cô khổ sở, cô đau lòng lén lau nước mắt chực chờ rơi xuống.

Cô tự nói với mình tuyệt đối không thể mềm lòng, bởi vì cô đã không có sức để yêu thương anh nữa, yêu là dựa trên sự tin tưởng của hai người, mặc dù họ đã kết hôn, nhưng cứ luôn hiểu lầm lẫn nhau, thậm chí còn có Tuyết Vi xen ở giữa, mà anh đối với phụ nữ, nhất là những người phụ nữ yếu đuối anh đều không thể cự tuyệt. Nếu anh đều đối xử dịu dàng với họ, Doãn Tinh cô có thể ở lại Đài Loan cũng được, nếu như có nhớ tới anh thì cô chỉ cần mộng xuân là được rồi.

“Tinh, ngày đó là hiểu lầm, tại sao em không cho anh cơ hội giải thích?”

“Tay cô ấy nắm chỗ đó của anh, anh còn muốn giải thích cái gì?”

“Tiểu Vi là một cô gái kiêu ngạo, cô ấy nhìn thấy em mới cố tình dùng thủ đoạn để làm cho em đau khổ, thấy em bất chấp tất cả rời xa anh về Đài Loan, người vui vẻ nhất chính là cô ấy. Tinh, tại sao em lại trúng kế của cô ấy chứ?”

“Tôi.....” Doãn Tinh không thể tin nhìn Phong Dực.

Phong Dực kiên nhẫn nói tiếp cho cô biết.

“Tinh, anh yêu em!”

“Vậy tại sao một tháng sau anh mới tới!” Anh có biết một tháng nay cô rất nhớ anh hay không?

“Vì Bối Tình Ny.”

Doãn Tinh tròn to hai mắt, lại khó có thể tin nhìn Phong Dực.

“Vì muốn em sớm trở thành một nhà thiết kế kì cựu, anh tới Đài Loan sáng lập một nhãn hiệu cho em...Đó là Bối Tình Ny, anh không tới tìm em, chính bản thân anh cũng rất khổ sở.” “Phong, anh.....”

Doãn Tinh có chút không tin nhấp nháy đôi mắt đắm lệ. Anh nói rằng anh cho cô một tin vui ngạc nhiên sao?

“Tinh, anh yêu em!” Phong Dực thì thầm nói.

“Phong.....” Doãn Tinh choáng váng, cô như bị hóa đá!

Phong Dực nâng khuông mặt nhỏ nhắn tinh xảo của cô lên, cẩn thận lau nước mắt cho cô, trong đôi mắt xanh dương tràn đầy tình yêu thương.

“Tinh, không có em bên cạnh, em biết anh khổ sở thế nào không?”

“Phong, không có anh bên cạnh, em cũng rất đau khổ mà!” Doãn Tinh không nhận được nước nỡ nói.

“Anh biết, anh vẫn thường mộng xuân khi nhớ tới em.”

“Phong, anh.....” Doãn Tinh đỏ mặt. Anh nói mỗi đêm anh mơ thấy mộng xuân, hơn nữa nữ chính đó là cô!

“Tinh, em biết mỗi đêm anh nằm mộng xuân, anh đều thấy bàn tay mình len lỏi vào trong cổ áo em, nâng niu vuốt ve bầu ngực đầy đặn của em, ngón tay vo ve đầu nụ hoa xinh xắn. Hiện giờ em có cảm nhận được có một ngọn lửa từ cổ của em đang từ từ cháy lan xuống phía dưới không, xuống đến bụng em, nơi đó của em bị ngọn lửa làm cho sưng lên, trướng lên? Còn nữa, ngón tay anh cắm sâu vào tiểu huyết của em, nơi đó vì anh mà thủy triều cuộn cuộn, tình ý lai láng. Tinh ơi, anh rất nhớ tiểu huyết của em, chẳng lẽ em không nhớ cây lạp xưởng Đài Loan của anh sao?” (Ặc Ặc làm đoạn này kg khỏi phụt cười :P)

Doãn Tinh bị từ những lời lẽ ân ái bạo dạn của Phong Dực làm cho mặt đỏ tới tận mang tai, cô kẹp chặt hai chân, kiềm chế dục vọng bị anh khơi dậy, giả vờ như không nhìn thấy ánh nhìn mê dại của anh.

“Hiện giờ anh đang ở nơi công cộng đó, nói chuyện mập mờ kiểu này, em.....Em không thèm nói với anh nữa.....Ghê chết đi được, cái gì mà lạp xưởng Đài Loan hả?”

“Tinh, anh đã đọc cuốn tiểu thuyết của em rồi, không phải ở trong sách em cũng dùng “Xúc xích Đài Loan” để hình dung “tiểu đệ” của anh sao?” Phong Dực lấy ra một quyển tiểu thuyết của Doãn Tinh viết.

Vừa nhìn thấy quyển tiểu thuyết viết về tình yêu của mình và Phong Dực, tim Doãn Tinh đập thình thịch còn mặt thì đỏ bừng, ngay tức khắc chỉ muốn đào một cái lỗ để chui xuống.

“Phong, anh mau cất đi! Đừng để người khác biết là của em viết, cũng đừng để người khác biết em là nhân vật ở trong đó.....Anh nói nhỏ tiếng một chút...!”

Phong Dực cũng không để ý tới cảnh cáo của Doãn Tinh, anh lớn tiếng đọc to đoạn miêu tả kỹ thuật trên giường trong sách của cô, sau đó anh đột nhiên mở to hai mắt, nhìn cô chăm chăm, sau đó nói: “Tinh, anh nhớ anh không có dùng sợi dây đỏ để trói, thì ra em hy vọng anh dùng sợi dây đỏ để trói em, như vậy em mới có thể lên đỉnh à! Vậy sao em không nói cho anh biết? Anh nhất định sẽ thỏa mãn em, chẳng lẽ đây là nguyên nhân em muốn ly hôn với anh?”

Phong Dực trêu ghẹo Doãn Tinh muốn chọc cho cô cười.

Doãn Tinh đỏ khốc đỏ cười, cô chưa từng thấy anh chàng đẹp trai nào lại nói ra những lời ngây thơ đáng yêu như vậy.

“Phong, đừng có làm bừa, em không muốn mất mặt ở chỗ này, anh mau rút đi!”

“Anh không đi, trừ khi em theo anh về Pháp.”

“Em với anh không có quan hệ gì nữa, em và anh đã ly hôn rồi mà.”

“Tinh, anh chưa có ký tên!”

“Tại anh không chịu ký thôi, chứ đâu có ai bảo anh đừng ký tên đâu!”

“Tinh, rốt cuộc em còn giận anh cái gì? Anh và Tiểu Vi chỉ là hiểu lầm, em tin anh đi có được không?” Phong Dực không nhận được thở dài một hơi. Chiêu vừa rồi là A Triệt dạy anh, nhưng tại sao A Triệt dùng được còn anh thì không được?

“Em tin anh, về sau anh muốn yêu đương thế nào thì tùy anh, mọi chuyện không hề liên quan đến em.”

Nhìn khuôn mặt điển trai vô cùng thất vọng của Phong Dực, trong lòng Doãn Tinh hơi gợn sóng, thật ra cô không còn giận anh nữa, nhưng cô quyết định cho anh một bài học.

“Tinh, tại sao chứ? Anh nghe nói trước kia mỗi lần A Triệt dùng chiêu này đều sẽ làm cho em vui vẻ, sao đến lượt anh dùng thì em lại càng không vui? Khuôn mặt đẹp trai của Phong Dực xụ xuống luống cuống nói.

Doãn Tinh che miệng cười trộm, sau đó cố ý cắn răng nghiêng lợi nói: “Em chưa từng thấy ai đẹp trai giả bộ xấu xí như anh, em làm sao vui vẻ? Còn nữa, tại sao em không thể tìm người đàn ông khác để tìm hiểu

về tình dục chứ? Em đi hỏi người khác thì bị coi là dâm dăng sao? Còn nói là bản thiết kế của em nhờ lên giường với đàn ông mới có được, Doãn Tinh em không có bản lãnh vậy ư? Đời này em cũng chỉ lên giường với một người mà thôi và người đó chính là anh, nhưng anh không nói lời nào đã rời bỏ em, để em ở Pháp đợi anh ba năm, anh lại đi kết hôn với người khác làm tổn thương em, sau đó em gả cho anh, anh nói sẽ bù đắp cho em, kết quả là kết hôn chưa được bao lâu thì anh lại để người phụ nữ khác chạm vào chỗ đó.....Phong Dục, chỗ đó là của em, sao anh có thể đưa cho người phụ nữ khác cầm chứ?”

Tóm lại một câu, Doãn Tinh tức giận là bởi vì sau khi cưới Phong Dục của cô còn bị người khác chạm vào.

“Cô ấy còn nói rằng em là người phụ nữ Châu Á ngu ngốc không thỏa mãn nỗi cho anh.....” Càng nói Doãn Tinh lại càng thấy tức.

Nhìn Doãn Tinh trong quán cà phê càng khóc càng lớn, Phong Dục đau lòng muốn chết, anh không nói hai lời liền bế thốc cô lên nhanh chóng đi ra ngoài.

“Thả em xuống! Đừng có hễ mỗi lần cãi không lại người ta rồi dùng bạo lực với người ta vậy chứ!” Doãn Tinh không ngừng kháng nghị.

Phong Dục bế cô vào trong xe, sau đó không để ý tới sự phản đối của cô mà lái xe một mạch về ngôi nhà anh ở Đài Loan.

Vừa ôm Doãn Tinh vào lòng, dục vọng trong cơ thể Phong Dục liền bộc phát, chẳng quan tâm đến giày giụa của cô, anh ôm cô đặt lên chiếc giường mềm mại.

“Anh tránh ra! Em chưa đồng ý cùng anh tới đây mà!” Doãn Tinh uốn éo bất chấp tất cả nhảy xuống giường nhưng đã bị Phong Dục duỗi tay ra ôm lại cô thật chặt.

Đôi mắt xanh dương nhìn cái miệng nhỏ nhắn của cô, không kiềm chế được mà hôn lên đó.

“Buông ra ! Ai cho anh hôn em!”

“Tinh, anh rất nhớ em!”

“Hừ!” Doãn Tinh hừ mạnh một tiếng, “Nói đi nói lại chính là anh chỉ muốn thể xác em thôi, người trong lòng nhớ đến cũng không phải em! Nhưng em không muốn thể xác của anh, em muốn chính là trái tim của anh.” Cô không nhận được oán giận gào lên.

Đôi mắt xanh dương của Phong Dục lóe lên, thì ra cô vợ nhỏ của anh mất hứng ở điểm này.

Phụ nữ đều hy vọng người đàn ông của mình yêu mình nhiều hơn thân thể của cô ấy một chút.

Tay anh nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi cô, vươn lưỡi liếm lên môi cô, sau đó phả hơi nóng bên tai cô, khiến cô không chịu nổi.

“Đừng có trêu em, em không muốn anh đùa giỡn với em.”

“Tinh, em biết đàn ông bọn anh yêu thân thể phụ nữ, cũng yêu nơi chật hẹp đó của phụ nữ, bọn anh thích cảm giác người phụ nữ siết chặt mình, cũng thích nghe âm thanh vì mình mà thở dốc của phụ nữ, đối với anh đây mới chính là yêu. Nhất là nhà văn ngôn tình này, em cho rằng anh yêu em cũng không phiến nào sao? Thật ra thì anh rất sợ mình không đủ sức yêu em, sợ một ngày nào đó em không còn yêu anh nữa, cho nên mỗi ngày anh đều cố gắng như vậy, anh cũng rất mệt mỏi.”

Phong Dục biết Doãn Tinh rất đơn thuần, cho nên dùng những lời ngon tiếng ngọt để dụ dỗ cô.

Doãn Tinh cau mày, chống đỡ bàn tay muốn xâm nhập vào ngực của anh, sau đó nhướn mày chất vấn anh, “Tuyệt Vi là một cô gái tốt như là Marilyn Monroe trong suy nghĩ của mỗi người đàn ông, sao anh lại chọn em?” (Marilyn Monroe, tên thật là Norma Jeane Mortensen, là nữ diễn viên, biểu tượng về thể loại sex và hình tượng pop nổi tiếng của nước Mỹ vào thế kỷ 20)

Phụ nữ một khi đã bị ăn dấm một lần, kiêu gì cũng sẽ không bỏ qua.

“Tinh, trong lòng anh chỉ có em, vốn không thể chứa thêm được ai khác nữa!” Phong Dục thừa dịp Doãn Tinh đang hoài nghi lời anh có mấy phần tin cậy liền hôn trộm cô một cái.

“Thôi được, nể tình anh chạy tới Đài Loan tìm em, không bỏ rơi em và đứa bé trong bụng, em tạm thời tha thứ cho anh.”

Chỉnh anh bao nhiêu đó đủ rồi, chỉnh nữa sợ chọc anh giận bỏ đi, để cục cứng trong bụng cô không có cha vậy thì lỗ vốn nặng rồi.

“Tình, em vừa nói gì?” Phong Dục vui mừng hỏi.

“Em nói anh từ nay về sau phải dịu dàng với em, bằng không đứa trẻ trong bụng em học được thói hư tật xấu, lớn lên giống người cha phong lưu như anh, em không muốn con chúng ta trở thành một người như vậy.”

“Tình, chúng ta có con?” Chuyện vui mừng thế này khiến Phong Dục suýt nữa không thở nổi.

“Hừ! Thật là tiện nghi cho anh!” Doãn Tình vẫn tức chuyện nơi đó của anh bị Tuyết Vi sờ tới.

“Tình, anh yêu em nhất trên đời này!” Phong Dục thở gấp rút, dục vọng muốn có cô khiến cho vật nam tính của anh càng căng cao hơn, “Tình, anh muốn em....” Anh thủ thủ bên tai cô.

“Không được! Em muốn trừng phạt anh.” Ánh mắt Doãn Tình lóe lên tia gian ác.

“Tình!” Phong Dục khổ sở thở gấp, đôi mắt màu xanh dương tràn đầy thống khổ và lửa dục.

“Để phạt anh, em muốn học Tuyết Vi nắm chỗ đó của anh một giờ, nhưng anh không được làm gì, em muốn buộc anh lại để em muốn làm gì thì làm!”

“Tình, bỏ qua cho anh đi, trò này anh cũng thích nhưng để lần sau chơi được không, hiện giờ anh đang rất muốn em, anh chịu không được nữa rồi.”

Lòng ngực Phong Dục phập phồng, lửa dục nhuộm đầy đôi mắt xanh dương.

“Không được! Anh phải chịu phạt!” Doãn Tình dứt khoát nói.

Cô giơ tay lên cởi cà vạt Phong Dục xuống, trói chặt hai tay anh, sau đó cởi quần của anh chỉ chừa lại cho anh chiếc quần lót màu đen, thấy anh kích động cô không nhịn được le lưỡi.

“Trời! Của anh lớn quá!” Cô đưa tay cầm lấy nơi đó của anh, vui sướng vuốt ve.

Phong Dục không thể nào chống cự lại, anh không nhịn được hít sâu vào một hơi, lửa dục lan tràn khắp toàn thân.

Anh thở hổn hển gào gừ nói: “Tình, em thật sự muốn.....Ừm.....TìnhCho anh đi được không?”

Doãn Tình thấy nét mặt chịu đựng khổ sở của anh thì cười ngọt ngào, sau đó vẫn vô tư đùa nghịch.

Thật ra thì từ sau khi kết hôn, Doãn Tình từ thợ học nghề đã trở thành chuyên gia, Phong Dục quả thực là một thầy giáo tốt.

Vì nghĩ tới hạnh phúc sau này, hơn nữa Doãn Tình sợ bản thân mình không làm cho Phong Dục thỏa mãn mà ra ngoài tìm thú vui riêng, cô muốn trở thành người phụ nữ thời đại mới, tự mình học tập kỹ thuật giữa hai vợ chồng, để cả hai không chỉ có tình yêu mà còn có thể hưởng thụ cao trào của ái tình.

Doãn Tình vẫn luôn mong muốn chuyện như vậy, cô cũng đã hứa với độc giả nhất định sẽ học tuyệt chiêu vui vẻ để viết vào truyện của mình, chiếc tiếu là Phong Dục không biết gì về chủ ý này của cô.

“Tình.....Em đừng đùa nữa.....Tình.....”

Lúc này Phong Dục đã bắt đầu lo lắng tại sao mình lại dạy dỗ một Doãn Tình đơn thuần trở nên như vậy.

Thật ra thì Doãn Tình chỉ hơi tinh quái một chút, và cô còn là một học sinh luôn chăm chỉ và hiếu học mà thôi.

11. Kết Thúc

“Tinh, em lại đang làm gì vậy?”

Nửa người dưới cửa Phong Dực chỉ quần một chiếc khăn tắm, nằm nghiêng ở trên giường mong đợi cô vợ ngọt ngào của anh, nhưng chờ mòn mỏi vẫn không thấy người đâu, vậy nên mới ngồi dậy đi vào phòng sách tìm Doãn Tinh.

Bước vào thì nhìn thấy Doãn Tinh nằm trước máy tính, trong tay cầm một quyển tạp chí về nam giới, đôi mắt thì tỏa sáng.

Vừa nhìn thấy vẻ mặt say mê của Doãn Tinh, trong lòng Phong Dực lập tức hiện lên báo động.

“Tinh, em ở đây làm gì? Anh ở trên giường đợi em rất lâu rồi, anh nhớ em quá, em có muốn cùng anh này nọ gì đó không đây?”

Phong Dực cùng Doãn Tinh sống chung đã lâu, thỉnh thoảng cũng hay dùng kiểu cách này nói chuyện với nhau cho thân mật.

“Không muốn. Phong, em nói anh nghe cái này! Gần đây em phát hiện ra một quyển tạp chí, trên tạp chí đó có một người rất ư là đẹp trai, vừa nhìn thấy hình của anh ta em đã muốn mơ mộng xuân ngay. Làm sao bây giờ? Em rất muốn viết một quyển “Lừa dục khó nhện” với anh ta! Anh bảo em phải làm sao giờ? Em có nên tới khách sạn anh ta ở để gặp mặt rồi tình một đêm với anh hay không?”

Nhìn sắc mặt Phong Dực càng ngày càng xanh mét, khóe môi còn hiện vẻ ghen tức, đôi mắt muốn tóe lửa, khóe miệng Doãn Tinh cong lên cười thầm.

“Tinh, mỗi đêm em nằm trong lòng anh mà còn mộng xuân mơ thấy người đàn ông khác sao....”

“Đúng vậy đó, em không quản được suy nghĩ của mình!” Doãn Tinh làm bộ xịu mặt ra vẻ uất ức.

Phong Dực kiềm chế lửa giận, anh quyết định phải làm cho cô vợ nhỏ quên đi dự tồn tại của người đàn ông khác, mà biện pháp duy nhất chính là bế cô lên giường, để cô không có thời gian nghĩ tới người đàn ông khác nữa.

“Xem ra là anh yêu em vẫn chưa đủ, ban đêm chưa tận hết sức, cho nên mới tạo điều kiện cho em nghĩ tới người khác. Tinh, bắt đầu từ bây giờ, mỗi đêm anh sẽ làm cho trong đầu em chỉ có mỗi một anh mà thôi, cho dù nằm mộng cũng chỉ được mơ thấy anh.”

“Phong, anh thật bá đạo, cả người cả tim em đều trao anh hết rồi, bây giờ ngay cả người trong mộng của em anh cũng muốn đoạt mất, anh thật đáng ghét!” Doãn Tinh che giấu nội tâm mừng như điên, cố ý chu môi kháng nghị.

“Cô vợ nhỏ của anh, anh còn ghê tởm hơn thế nhiều đấy, anh muốn dùng cây đuốc của mình chọc em suốt đêm, còn muốn em phải ngậm nó, để em vĩnh viễn không quên được mùi vị của nó!”

“Phong, anh thật hạ lưu....Trước kia anh đâu có như vậy. Quả đúng là đàn ông sau khi kết hôn có khác, người em thích chính là người lịch sự nho nhã, anh bây giờ quá háo sắc, quá khủng khiếp!”

Nhưng những điều này cô lại rất thích! Nhưng cô sẽ không nói cho anh biết.

“Tinh!” Phong Dực tà ác đến gần ôm lấy cô.

“Phong, anh muốn bế em đi đâu? Em vẫn chưa làm xong mà.... Em còn phải nghĩ xem nam chính sẽ cùng nữ chính xảy ra tình một đêm như thế nào, anh đừng phá đám em! Tháng này em mà không nộp kịp bản thảo em sẽ chết đói mất đó, tổng biên tập sẽ ...”

“Anh sẽ nuôi em!” Phong Dực cúi đầu hôn lên cái miệng nhỏ nhắn lưỡi nhả của cô.

Anh không để ý kháng nghị của cô, bế cô lên giường muốn cùng cô làm này nọ kia.

Khi cây đuốc của anh không thể chờ đợi được nữa muốn tiến vào tiểu huyết của cô thì cô lại làm mất hứng bảo ngừng lại.

“Phong, anh không muốn hỏi người đàn ông em nhìn thấy trên tạp chí là ai sao?”

Phong Dực thở hổn hển, kiềm chế vật căng cứng đau nhức ở dưới bụng, thử tiến vào lại lần nữa, nhưng Doãn Tinh lại tiếp tục không chiều theo anh kẹp chặt hai chân không cho anh tiến vào.

“Tinh, em mở chân ra cho anh vào đi, đừng kẹp chặt nó anh không nhúc nhích được.”

“Không được! Anh xem là ai trước đi đã!” Doãn Tinh thấy Phong Dực không chú ý liền rút khỏi cây đuốc của anh, nhanh chóng trượt xuống giường.

“Doãn Tinh!” Phong Dực điên cuồng hét lên khiến nóc nhà như muốn vỡ tung, Doãn Tinh cười hì hì chạy đến phòng sách lấy quyển tạp chí vừa xem.

Phong Dực đuổi theo cô, ôm ghì lấy cơ thể cô, cũng nhịn không được nữa áp sát vào lưng cô, để cây côn nóng bỏng của mình chọc tới từ phía sau cô, sau đó anh mới thở phào nhẹ nhõm phát ra tiếng rên rỉ.

“Á....!” Doãn Tinh thở hổn hển, cây côn nóng bỏng của Phong Dực lấp kíp hoa huyết của cô.

“Hắn là.....” Phong Dực vừa thở hổn hển vừa vươn tay tới giật quyển tạp chí trong tay Doãn Tinh ra, vừa nhìn thấy hai mắt anh liền trừng lớn, khuôn mặt điển trai hiện lên nụ cười tình quái như yêu “Tinh, em sẽ phải trả giá vì cái tội bướng bỉnh của em.”

“Tha cho em đi! Phong, tại anh không có hỏi em mà... Người trong lòng em dĩ nhiên chỉ có mình anh mà thôi!”

Phong Dực mặc kệ lời cầu xin tha thứ của cô vợ nhỏ, anh dốc hết toàn bộ sức lực để cho cô vợ nhỏ của mình đạt tới đỉnh cực khoái, anh vĩnh viễn là vai nam chính “Lửa dục khó nhịn” của cô!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lua-duc-kho-nhin>